ELIZABETH CADELL

Rămas bun pe puntea cu flori

Traducerea şi adaptarea în limba română de IOANA PATRICHI

ALCRIS

Capitolul 1

Rodney Laird înainta cu maşina pe sub arcada datând din secolul al optsprezecelea prin care se intra pe strada Belthane Meros, opri în curtea pietruită şi privi câteva clipe la şirul de case parcă în miniatură, convins fiind că a greşit adresa; era imposibil ca Oliver Tallent să locuiască acolo.

Privi mirat. La numărul unu, casa era vopsită liliachiu, iar uşa din faţă, violet. Casa de la numărul doi, colorată în portocaliu avea cutia de scrisori în formă de gură de leu şi la ferestre jardiniere cu muşcate din plastic. A treia casă din şir avea uşa din faţă în dungi alb cu roşu şi cifra trei ca un gigantic şarpe argintiu. Era exclus ca, exigent cum era, Oliver să locuiască aici.

Când, însă, Rodney îşi îndreptă privirea spre cea de-a patra casă, de altfel ultima din şir, îşi dădu seama că venise la locul corect. Era vopsită toată în gri, fără niciun ornament, simplă, rece, severă şi retrasă, în dispreţuitor contrast cu vecinele ei.

Parcurse şi cei câţiva metri până la poartă, coborî din maşină şi-şi ridică gulerul de la haină, ferindu-se de burniţă.

Nu a fost nevoie să bată în uşă, aceasta se şi deschise şi Oliver, înalt, sobru, frumos, purtând un halat japonez, apăru şi-l invită să intre.

— Am întârziat, scuză-mă, spuse Rodney intrând în vestibulul cald. De fapt, avionul a întârziat şi m-am oprit să o sun pe Angela şi să discut puţin cu ea. Privind spre halat. Şedinţa de judo?

— Relaxare. Scoate-ţi haina, intră şi ia loc.

— Aş putea vedea mai întâi casa?

— Poţi vedea totul de unde stai acum.

— Şi cum te simţi într-un spaţiu atât de mic, după ce ai locuit atât de mult timp în vila din Kensington? Nu te deranjează?

— Nu, nu cred. Livingul este considerat spaţios, iar dormitorul şi baia sunt acceptabile. Locuinţa este suficient de mare pentru două persoane.

— Două? Ah, Cynthia. Firma ei a realizat decoraţiunile, nu-i aşa?

— Da. Şi cele interioare şi cele exterioare.

— Alături de casa ta, celelalte par de prost gust. Ce spun vecinii?

— Habar n-am. Nu-i cunosc. Îi conduse în living. Ia loc. Ce bei?

— Gin cu apă tonică şi o felie de lămâie – fără gheaţă, însă. După o lună petrecută în Statele Unite, nu mai vreau să aud de nicio băutură cu gheaţă. Când te-ai mutat?

— Acum câteva săptămâni. Îmi pare rău că nu-ţi place cum am aranjat.

— Am spus eu asta?

— Nu cu voce tare. Ce nu-ţi place?

— Ei bine, mă ştii. Prefer un stil puţin mai ornamental şi mi-ar fi plăcut câteva tablouri pe pereţi. Aveai unele foarte bune, ce-ai făcut cu ele?

— Sunt la depozit. Ţi se pare, aşadar, puţin cam rigid.

— Să spunem că sunt un tip mai puţin rafinat. Dacă Cynthiei îi place, e-n regulă. Ea va locui aici.

— Nu ea.

— Nu?

— Nu.

— Ce s-a întâmplat?

— I-au dat mână liberă în privinţa decoraţiunilor şi

am plătit pentru aceasta o sumă astronomică fără niciun fel de protest, dar nu am fost de acord să-şi aducă aici clienţii la orice oră, pentru a le arăta casa.

— Iar ea, la rândul ei, nu a fost de acord cu obiecţia ta.

— Da. Dar îmi place cum a aranjat casa. Am cerut confort şi un stil sobru şi exact asta am obţinut.

— Într-adevăr. Poate cam prea sobru. Dacă l-ai lăsa fie şi pentru o zi pe mâna Angelei…

Se opri brusc; încerca întotdeauna să evite de a menţiona numele surorii lui când discuta cu Oliver. Nu pentru că ar fi contat prea mult. Acesta nici nu tresărea la auzul numelui ei, ca acum, de exemplu: era preocupat de aşezarea unor măsline pe o farfurie.

Studiindu-l, Rodney observă că începea să arate ca un bărbat aşezat, de aproximativ patruzeci de ani. Nu era de mirare, întotdeauna arătase cu opt sau zece ani mai mare.

— Amândoi îmbătrânim.

— Aşa e, spuse Oliver ridicând privirea, dar eu, mai repede decât tine. Întotdeauna am arătat mai în vârstă, iar tu mai tânăr. Henriettei nu i-a venit să creadă că ai treizeci de ani.

— Henrietta?

— Henrietta Gould. Va veni aici. Ai cunoscut-o la…

— Da, aşa e, am cunoscut-o.

Încă una din şirul de femei cu care Oliver intenţionase să se căsătorească şi să-şi întemeieze o familie. Nu le deosebeai decât după nume, în rest, toate erau la fel: planturoase, frumoase, dure, niciuna dispusă să fie redusă la o existenţă casnică. Pauline, Ianthe, Georgina, apoi cea cu voce stridentă, al cărei nume nu şi-l amintea, apoi Cynthia şi acum Henrietta. Cum oare un bărbat ca Oliver atrăgea numai harpii?

— Am comandat masa aici, pentru trei persoane. Este un restaurant bun chiar pe strada Betthane, care face livrări la domiciliu. Am comandat salată de homari – o alegere nu prea bună pentru o astfel de seară, dar asta mănâncă întotdeauna Henrietta.

— Poate că o confund, totuşi. Cea pe care am cunoscut-o trăia cu arhitectul acela.

— S-au despărţit. Ne-nţelegem foarte bine, dar e încă prea devreme ca să hotărâm ceva definitiv. Vrei să mănânci şi altceva în afară de măsline?

— Da, te rog. Biscuiţi cu brânză, dacă ai. Mi-e foame. Însă nu voi putea rămâne la masă, mulţumesc foarte mult pentru invitaţie, dar i-am promis Angelei că mă întorc să mâncăm împreună. A gătit special. A…

S-a oprit. Remarcă din nou lipsa totală de interes din partea lui Oliver.

— Acum, poţi să-mi povesteşti despre călătoria ta, spuse Oliver aşezându-se după ce a adus biscuiţii. Cum a fost?

— Cred că foarte bine, dar cu americanii nu poţi fi sigur niciodată, doar ştii şi tu de când ai fost acolo. Toţi sunt amabili, prietenoşi şi ospitalieri şi până la urmă, uiţi că ai venit pentru afaceri. Părea chiar o impoliteţe să amintesc că motivul pentru care mă aflam acolo era să încerc să impulsionez lucrul la memoriile doamnei Landini şi să estimez impactul pe care îl va produce publicarea lor.

— Şi, ţi-ai făcut o idee?

— Da. Vor face senzaţie. S-a scris mult în ziare despre Madame Landini. Ciudat este că se pare că nu numai generaţiile mai în vârstă sunt familiarizate cu numele ei. Mi s-a spus că discurile ei sunt căutate şi de colecţionari tineri.

Ţi-a dat manuscrisele în fascicule, aşa cum a promis?

— Da. Ultimele fascicule sunt toate scrise la maşină.

I-am făcut rost de o secretară chiar după plecarea ta. La început, a fost o mică neînţelegere.

— Am bănuit. Claudius trebuie să fi făcut scandal când şi-a dat seama că Madame Landini se aştepta ca el să plătească salariul secretarei.

— Nu, nu asta a fost. Claudius a obiectat, bineînţeles, dar a trebuit să cedeze. Problema a fost că fata – Nicola Baird, a refuzat să locuiască împreună cu Madame Landini, aşa cum dorea aceasta. A spus că poate veni oricât de devreme şi rămâne oricât de târziu, dar că nu acceptă postul decât dacă este lăsat să locuiască în continuare în camera închiriată în Pimlico.

— Şi Madame a cedat, aşa cum a făcut şi Claudius?

— Da. Se pare că îi place fata.

— Ai manuscrisul aici?

— Da. Ştiam că vei vrea să-l iei acasă să-l citească. Oliver deschise un sertar şi scoase un dosar. E mult mai uşor de citit acum decât când era scris de mână.

— Mi-e şi teamă să întreb, continuă tot atât de bine cum a început?

— Chiar şi mai bine.

— Slavă Domnului. Până unde a ajuns?

— Cred că este la jumătate. Tocmai a terminat de povestit cum a murit primul ei soţ, acum aproximativ douăzeci şi cinci de ani. Nu am ştiut că moartea acestuia a produs atâta vâlvă.

— Trebuia să mă-ntrebi. Ultima oară când am fost acasă, am povestit părinţilor că se vor publica memoriile lui Madame Landini şi au început să discute ore în şir despre ea. Am aflat şi un lucru destul de ciudat: tatăl meu, pe atunci sublocotenent de marină, a luat parte la acţiunea de căutare a trupului soţului ei. Nava pe care se afla a primit misiunea de a căuta trupul dispărut în tot Canalul Mânecii. Din cauza aceasta a ratat o permisie, aşa că nu

uită evenimentul. Chiar şi-a amintit numele: Anton Veitch. Mă bucur că stilul cărţii se menţine. Mă temeam să nu urmeze o cădere după acel început absolut superb.

— Nu-ţi face griji. Fiecare etapă a vieţii ei prezintă interes. Nu ştiu până unde ai citit.

— Copilăria ei ca prinţesă rusoaică şi Revoluţia. Până când, împreună cu părinţii, se pregăteau să fugă.

— Se continuă cu viaţa lor la Paris, moartea părinţilor şi descoperirea faptului că are acea voce fenomenală. Ceea ce m-a impresionat şi cred că te va impresiona şi pe tine este cât de uşor trece de la o etapă la alta – căutarea unui profesor, anii de studiu, începutul carierei sale, apoi căsătoria cu Veitch şi moartea acestuia. De ce a renunţat la titlul de nobleţe când s-a căsătorit cu Landini?

— A spus că a fost dorinţa lui Landini. Pe parcursul întregii ei cariere a fost cunoscută ca Prinţesa Anna. Când s-a căsătorit cu Landini, a fost de acord să renunţe la titlul de nobleţe şi de atunci este cunoscută ca Madame Landini.

— Înţeleg. Mai sunt încă o mulţime de întâmplări. După cum ţi-am spus, manuscrisul conţine evenimentele până la moartea primului ei soţ.

— Claudius a văzut materialul?

— Da, tot. Aş fi preferat să-l păstrez până te întorci, dar mi l-a cerut şi deoarece nu mi-ai dat niciun fel de instrucţiuni în acest sens, i l-am dat. Mi l-a înapoiat ieri şi am încercat să discut cu el câteva lucruri în privinţa cărţii, dar nu mă asculta, retrăia clipele acelea când, la concertele ei, o asculta vrăjit. Murmura într-una „Ce voce, ce prezenţă scenică şi ce femeie!”, aşa că am plecat. Mai ai timp să mai bei un gin?

— Da, mulţumesc. Deschise dosarul. Ce este în plicul mare?

— Ilustraţii. Fotografii. Scrisori pe care le avea reproduse, lucruri din astea. Claudius încă nu le-a văzut.

— Mă uit eu mai întâi prin ele.

Oliver tocmai umpluse paharele, când afară se auzi o maşină oprind, apoi câteva bătăi în uşă. Oliver ieşi în vestibul şi prin uşa deschisă a livingului, Rodney văzu o fată înaltă pe care o recunoscu: Hernietta.

Gould. Oliver plăti taxiul şi-i duse valiza în dormitor, lăsând pe masa din vestibul cutia lungă pe care aceasta o adusese.

— Acelea sunt florile pe care mi le-ai trimis. Nu am putut suporta gândul de a le lăsa la birou, aşa că le-am pus din nou în cutie şi le-am adus. Cu toate că, adăugă ea cu o strâmbătură de dispreţ, privind de jur-împrejur, este păcat de flori în acest decor. Te-am avertizat, Oliver, că faci o mare greşeală lăsând acea firmă să se ocupe de designul interior al apartamentului. îmi dă impresia unui sicriu supradimensionat.

— Caz în care florile ar fi foarte potrivite, comentă Rodney.

Îl privi cu ochi reci cenuşii şi antipatia resimţită când se cunoscuseră se accentuă şi mai mult.

— Eşti Rodney Laird. Ne-am cunoscut deja. Oliver mi-a spus că publici memoriile lui Madame Landini.

— D.S. Claud, nu eu.

— De ce naiba l-o fi ales pe el! Oricare dintre editorii de marcă ar fi acceptat cu mult interes. Dar sper ca această carte să vă facă pe toţi bogaţi. Dacă editorul câştigă o mulţime de bani, atunci şi agentul literar ar trebui să câştige şi e timpul ca Oliver să fie răsplătit. Aş dori să beau ceva. Rom cu portocală, te rog. Mi-e foarte frig. Sper că ai comandat ceva cald pentru masă, Oliver.

— Nu prea, am comandat salată de homari.

— Poate pentru tine, pentru mine în niciun caz. Trebuie să fii complet nebun ca să te gândeşti să mănânci salată pe o astfel de vreme.

Rodney termină de băut şi se ridică.

— Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să plec.

Henrietta păru că respiră uşurată.

— M-am întâlnit cu sora ta, îi spuse ea, punând jos paharul. Cel puţin, aşa cred. Se numeşte Angela, da?

— Da.

— Am întâlnit-o la o petrecere, nu mai ştiu unde. E foarte drăguţă.

Rodney luă dosarul şi merse în vestibul să se îmbrace.

— Eşti la birou mâine, întrebă Oliver, sau aştepţi până după weekend?

— Depinde cât timp îmi ia să citesc materialul. Trebuie să despachetez şi să fac ordine, de asemenea. Mulţumesc pentru trataţie. La revedere.

Urcă în maşină şi plecă. Începuse să ningă, dar deschise un geam şi inspiră adânc, ca şi cum ar fi încercat să se purifice după ce s-a aflat în apropierea Henriettei. Se întreba ce se-ntâmplă cu Oliver. Când erau la şcoală, era timid şi stângaci, dar amuzant. În timpul anilor de studenţie la Oxford părea mai destins şi îşi păstrase o judecată sănătoasă şi ceva din umorul său. Acum, se lăsa în seama unor femei care îl transformau, pur şi simplu într-un gigolo.

Poate că simţise nevoia unei relaxări, după toate grijile pe care şi le făcuse pentru serviciul său. Avea un venit mare, dar agenţia literară pe care o crease cu trei ani în urmă începuse să meargă bine doar de puţin timp. Iniţial, ar fi trebuit să fie Tallent şi Laird, dar era încă doar Tallent, iar Rodney nu se putea hotărî dacă va deveni şi el asociat sau nu. Era conştient de faptul că, în calitate de partener al lui Oliver, viitorul lui ar fi fost mult mai promiţător decât dacă rămânea la editura D.S. Claud, dar îi plăcea de Claudius şi-i era imposibil să se hotărască să-l

părăsească.

Lăsă maşina în garajul închiriat în apropierea casei sale, apoi merse pe jos pe strada îngustă, până la numărul 11, atent la schimbările petrecute. Venise în Londra acum trei ani. Încercase să-şi găsească o locuinţă în Greenvich, dar era foarte scump, aşa că se decisese, în cele din urmă, la River Street, cu case mici, stil Stuart. Ştia însă că acestea aveau interioare spaţioase şi că multe din oficialităţile secolului trecut locuiseră acolo. Trecând prin faţa casei cu numărul 11, văzuse un anunţ la una din ferestre:

De închiriat etajul.

Bătuse la uşă şi o femeie scundă, robustă, cu faţa roşie şi un aer agresiv îi deschisese.

— E un anunţ…

— Ah, da? Sunteţi primul care se interesează. Vreţi să vedeţi camerele?

— Vă rog.

— Cum vă cheamă?

— Rodney Laird.

— Pe mine, doamna Major. Nu am copii. Sunt văduvă din timpul războiului.

Scările erau din stejar masiv. La etaj se aflau trei camere mici şi una mare, de asemenea o baie murdară şi o bucătărie.

Rodney s-a mutat. Camera cea mai mare a devenit living, una din cele trei încăperi mici, dormitorul. În spatele băii a improvizat un fel de debara unde a depozitat mobilele cele mai hidoase ale doamnei Major, pe care le-a înlocuit cu piese cumpărate cu preţ redus. Când locuinţa a fost amenajată şi îmbunătăţită, nu arăta ca apartamentele din reclame, dar îndeplinea două cerinţe: era spaţioasă şi avea vedere spre Tamisa – deşi prin fereastra mică de la baie, fâşia îngustă de apă care se vedea era plină de mâl şi

de macarale, era totuşi Tamisa.

Abia se instalase, că un tânăr ofiţer de marină cumpărase celălalt capăt al străzii, apoi alţi prieteni ai acestuia cumpăraseră casele din apropiere şi zona devenise foarte modernă şi scumpă, astfel încât Rodney începuse să se teamă că şi proprietăreasa lui va vrea să vândă. Dar, după ce locuise patruzeci de ani acolo, doamna Major se încăpăţâna să rămână în continuare, singura ei victorie asupra lumii moderne care o înconjurase fiind micile mizerii cu care îşi teroriza vecinii.

După ce locuise singur un an şi jumătate, Rodney acceptase să-şi cheme sora să locuiască împreună cu el. Înaintea venirii ei, camerele erau acceptabil de ordonate. Când deschise acum uşa livingului, rămase să privească o scenă care, deşi îi devenise de-acum familiară, încă îl mai înfuria. Pe covor zăcea un aparat de uscat părul. Dintr-un coşuleţ de lucru se revărsau tot felul de obiecte colorate. Pe un scaun, era tava cu rămăşiţele unei gustări. Pe placa de marmură de deasupra şemineului erau înşirate sticluţe cu cremă, pudră, lac de unghii. Pe o măsuţă din colţ se afla o vază cu flori frumos aranjate, dar ofilite de mult. Iar în mijlocul acestei debandade, pe covor, cu părul în ochi şi ţinând în gură câteva ace, Angela lucra, aplecată asupra unui material.

Asta însemna pentru el acasă, reflectă Rodney; de fapt, ştia din experienţă că se putea şi mai rău. Între austeritatea locuinţei lui Oliver şi dezordinea din camerele sale trebuia să existe o situaţie intermediară, o normalitate tihnită între aceste două extreme. Adică, presupunerea că există bărbaţi care, venind acasă, găsesc ordine, o masă bună, tihna şi siguranţa unui program obişnuit.

Îşi privi sora care încă nu-l auzise venind şi o studia cu detaşare. Era drăguţă – chiar frumoasă: contururi prelungi fine, privire subtilă, păr blond drept şi lung.

Foarte atrăgătoare potrivit oricăror standarde de frumuseţe – mai puţin ale lui Oliver. Încă din anii de şcoală Oliver fusese idolul ei, dar el nu se uitase niciodată la ea. Când erau în Cornwall, dezinteresul lui nu o afectase, dar acum, de când venise la Londra, faptul că o ignora o rănise. Nu era o fată care să sufere din cauza unui bărbat, totuşi n-o interesau alţi indivizi.

Ridică privirea şi-l văzu. Rodney vru să spună ceva, dar un miros puternic de ars îl făcu să se îndrepte rapid spre bucătărie.

— Rodney, ce grozav că… Vai, Rodney, mâncarea ta!

— Ce era, când încă mai putea fi numită mâncare?

— Bucata cea mai fragedă şi mai scumpă de carne de viţel, pregătită aşa cum îţi place ţie.

— În niciun caz aşa. Puse tigaia în chiuvetă. Avem ouă?

Înainte de a pleca din Cornwall, Angela făcuse un curs de gătit. După sosirea ei, Rodney aşteptase în zadar să-l întâmpine mirosuri îmbietoare de friptură. Mâncau frunze tocate de salată, şi alte cruditătţi pe care ea le cumpăra şi, după ce Rodney reclamase carne, primi cotlete arse şi o notă de plată de la măcelăre care-l lăsase livid.

Şi acum, ca de atâtea alte ori, mâncară o omletă pregătită de el. Şi tot ca de atâtea ori, remuşcarea ei, deşi sinceră, nu dură mult.

— Ce coseai? Şi de ce nu croieşti pe masă, în dormitorul tău?

— Este foarte frig în dormitorul meu. îţi fac o pijama din mătase, aşa cum ai spus că are Oliver. Am încercat să lucrez după un tipar, dar n-a mers, aşa că am avut o idee grozavă şi am desfăcut pijamaua ta veche…

— Ce-ai făcut?

— Nu te supăra, Rodney! Nu trebuie decât să o cos la loc.

— Aşa cum ai cusut cămaşa, cu mânecile puse invers? Aşa cum ai cusut…

— Nu mai ţipa, Rodney.

— De ce trebuie să te amesteci în toate?

De ce, se întrebă el, străduindu-se să se stăpânească, nu o lăsase acasă, să taie pijamaua tatălui şi să ardă cratiţele, mamei? Şi de ce s-ar uita vreodată un bărbat atât de exigent ca Oliver Tallent la o fată care produce un asemenea dezastru în jurul ei?

— Îţi pare rău că m-ai adus aici, nu-i aşa?

— Da şi nu. Ceea ce mă îngrijorează, este cum va arăta casa ta când şi dacă te vei căsători. Ce bărbat te va suporta mai mult de o săptămână?

— Hotărăşte-te ce vrei de la mine, Rodney. Când făceam mai multă gospodărie, îmi spuneai că nu mă plimb destul.

— Refuzai toate invitaţiile. Se abţinu să spună „Aşteptându-l pe Oliver”. Nu poţi sta închisă în casă.

— Poftim, nu mai stau închisă în casă. Sunt mai mult plecată. Ies cu o mulţime de bărbaţi, unul mai plictisitor decât altul. Cel puţin Ed Rogers… singura soluţie este să-i pun tranchilizante în băutură.

— Ce să-i pui?

— Fii liniştit, funcţionează bine. Dar, pentru că tot m-ai întrebat ce fac cu timpul meu, îţi voi spune ceva ce păstram ca surpriză. Am un serviciu…

— Serviciu? Ce serviciu? Şi de ce?

— Pentru că vreau să lucrez. Postul este la o agenţie de turism.

— Doamne, Angela, dar nu te pricepi deloc.

— Nici nu trebuie. Tot ce am făcut este să capsez biletele de călătorie, biletele de masă şi rezervările într-o broşură. Programul este de la nouă şi jumătate la cinci, nu câştig mulţi bani, dar suficient ca s-o plătesc pe doamna

Major pentru curăţenie.

— Şi cum ai aflat de acest serviciu?

— M-am gândit că aş vrea să lucrez undeva şi această agenţie de turism era locul care mi-a plăcut cel mai mult în zona unde făceam cumpărături, aşa că am intrat şi mi-am oferit serviciile. Le-am spus că nu am experienţă, dar că sunt dispusă să învăţ.

— Şi te-au acceptat?

— Da.

— Să-i ajute Dumnezeu.

— De ce trebuie.

— ...să anticipez? într-adevăr, poate că nu ar trebui. Ai spus acasă?

— Da. I-am sunat alaltăseară. Mama a fost foarte mulţumită.

— Dar tata?

— M-a ironizat, ca tine. Ce făcea Oliver?

— Nimic deosebit, aşa cum îl ştii.

— Presupun că era o femeie cu el, ca de obicei.

— Nu, a venit mai târziu. Cu flori.

— Ştiu. Henrieta Gould. Face atât caz în legătură cu florile. Spune nu numai că îi plac, dar nu poate trăi fără ele.

— A spus că te-a întâlnit.

— Da. A făcut mult caz pe tema faptului că se mută cu Oliver. Sper că se va despărţi de el chiar mai repede decât predecesoarele ei. Cred că Oliver m-ar fi putut invita şi pe mine să-i văd casa.

— De ce să te invite? Doar îl cunoşti de atâta timp – de ce nu-l suni să-l rogi să-ţi arate casa?

— Ar crede că urmăresc ceva – şi, de altfel, nu s-ar înşela.

— De ce nu renunţi la el?

— Voi renunţa. De fapt, am şi început. Ultima oară

când l-am văzut, mi s-a părut, sincer, că devine din ce în ce mai şters şi că e îmbătrânit.

— E timpul să se căsătorească.

— Nu va mai dura mult. Toată lumea ştie că Henrietta Gould vrea să pună mâna pe această partidă.

— Nu este tipul de femeie care să vrea să se căsătorească. Are o carieră de succes şi o mulţime de bani.

— Da, dar îi trebuie un bărbat cu care să se afişeze şi acesta va fi Oliver, vei vedea.

— Poate. Ai căutat în ziare referiri la memoriile lui Madame Landini?

— Da, am şi tăiat articolele. Toţi cei cu care mă întâlnesc ştiu despre acestea.

El încuviinţă din cap. Sigur că oricine avea vreo legătură cu lumea literară ştia că D.S. Claud le va publica şi că acesta lucra cu agenţia lui Oliver Tallent.

— Merg la mine în cameră să citesc memoriile.

Citi mult timp şi a doua zi se trezi târziu. Se gândi, în timp ce-şi lua micul dejun, că viaţa nu e chiar atât de rea. Proiectul publicării acestor memorii revigorase firma lui D.S. Claud. Exista perspectiva ca afacerile să meargă bine, deşi probabil că efectul asupra salariului său nu avea să fie spectaculos. Pe plan personal, se bucura de o sănătate bună şi de o figură care, în cel mai rău caz putea fi considerată comună. îi era recunoscător doamnei Major că nu vindea casa. Viaţa era chiar frumoasă, iar memoriile lui Madame Landini, minunate.

— Ce bine că eşti şi tu la micul dejun, ca duminica, spuse Angela care tocmai se întorsese de la cumpărături. Stai acasă azi?

— Nu. Vreau să discut cu Oliver şi probabil că şi pe biroul meu s-au adunat o mulţime de lucrări cât am fost plecat.

— Am văzut lumina aprinsă mult timp în camera ta.

Ai terminat de citit?

— Ceea ce a scris până acum, adică până la dispariţia primului ei soţ, Anton Veitch, căzut peste bordul vasului, în timpul unei călătorii.

— L-au găsit?

— Nu.

— A căzut sau l-a împins cineva?

— Cine ar fi putut să-l împingă? Din povestiri, reiese că era un individ foarte plăcut. A început ca pianist se spune că era strălucit – apoi a renunţat la carieră pentru a se căsători cu ea.

— De când erau căsătoriţi când s-a întâmplat asta?

— De opt ani.

— Suficient de mult ca ea să se fi plictisit de el.

— Nu se plictisise de el. Erau…

Se opri ca să răspundă la telefon.

— Rodney? Poţi veni la birou? A intervenit ceva, spuse Oliver.

— Ce s-a-ntâmplat?

— A contramandat totul.

— Ce-a făcut?

— Nu mai vrea să mai continue cu memoriile.

— Nu se poate. Trebuie să meargă mai departe. Dumnezeule, nu se poate.

— Ba da. Am sunat să văd dacă te găsesc la birou şi Claudius mi-a spus vestea. Ne aşteaptă. Eu plec acum.

Rodney nu mai avu cum să spună ceva, pentru că la capătul celălalt al firului, telefonul fusese deja închis.

— Veşti proaste? întrebă Angela.

— Madame Landini.

— A murit?

— Mai rău. S-a oprit la jumătate.

Capitolul 2

În timp ce conducea nebuneşte spre birou, în mintea

lui Rodney se derula filmul întregii poveşti.

Prin intermediul lui, proiectul acestei cărţi ajunsese la firma lui D.S. Claud. La început, păruse o pură întâmplare, dar, pe măsură ce o cunoştea mai bine pe Madame Landini îşi da seama că aceasta nu lăsa nimic la voia întâmplării.

Într-o frumoasă dimineaţă de septembrie, plecase de la birou, pentru o întâlnire de afaceri în Knightsbridge. Luase autobuzul şi hotărâse să se întoarcă pe jos, prin parc. Mergea repede când, deodată, o bătaie între doi câini îi distrase gândurile. Un lup alsacian războinic încerca să mănânce un pudel. Stăpâna pudelului, o doamnă în vârstă, îl ridică în braţe, încercând să-l apere. Cum nu mai era nimeni altcineva în jurul lor, Rodney alergă la locul scenei şi îndepărtă câinele lup. Apoi, întorcându-se spre doamnă, văzând-o îngrozitor de agitată din cauza accidentului suferit de căţel, o ureche sfâşiată, o însoţi spre ieşirea din parc, în intenţia de a o urca într-un taxi, numai că se văzu condus spre un Rolls-Royce al cărui şofer veni repede în ajutorul stăpânei. Rodney considerase că rolul lui luase sfârşit, dar doamna insistase să o însoţească până la locuinţa ei – în Park Lane, aşa cum bănuise, pentru că o identificase deja: era Madame Landini, născută prinţesă rusoaică, în tinereţe cântăreaţă de operă celebră, acum văduva unuia dintre cei mai bogaţi bărbaţi din Europa, o personalitate care încă mai prezenta interes pentru reporteri.

În drum spre casă nu au discutat deloc. Madame Landini se rezemă de spătarul banchetei, cu ochii închişi, iar Rodney ţinea pudelul în braţe şi-i tampona urechea cu batista. La sosire, o ajută pe Madame Landini să coboare, o încredinţă unui majordom, apoi acceptă să fie dus cu maşina înapoi la birou. Incidentul a fost comentat în ziarele de seară sub forma că Madame Landini fusese

atacată de un câine şi salvată de un domn pe nume Robert Laird care nu a vrut să-şi spună adresa.

După zece zile, când Rodney aproape uitase incidentul, primi la birou o scrisoare prin care madame Landini îl invita la ceai, joi la ora cinci.

Sosi punctual şi fu invitat în decorul extrem de elegant şi rafinat al salonului unde însăşi Madame Landini îl aştepta lângă cămin. Aceasta îşi exprimă încă o dată recunoştinţa pentru atitudinea lui curajoasă, apoi uşa se deschise şi doi valeţi aduseră o masă încărcată cu delicatese, cele mai fine prăjituri şi trei ceşti, după care unul din valeţi fu rugat să-l cheme pe signor Piozzi.

Acesta era un bărbat scund, robust, cu părul cărunt şi cu ochi mici şi negri, foarte vicleni, ca doi nasturi. Madame

Landini îi spuse că era un geniu în domeniul finanţelor, omul care se ocupa de peste treizeci de ani de afacerile prietenului ei, Maharajahul din Hardanipur, angajat temporar în slujba ei, în vederea vânzării uneia din proprietăţile din Italia, înălţimii Sale. Signor Piozzi nu a băut şi nu a mâncat nimic, Madame Landini a băut un ceai cu o felie de lămâie, iar Rodney a luat un biscuit pe care s-a văzut nevoit să-l ronţăie cu un zgomot nu prea elegant.

După ce masa fu scoasă din încăpere, signor Piozzi se retrase.

Rodney aruncă o privire rapidă la ceas şi decise că eticheta cerea să mai rămână aproximativ douăzeci de minute; de altfel, nici nu credea că ar fi rezistat mai mult.

O asculta vorbind, convins că în mediul ei social nu existau pioni, ci un număr disproporţionat de regi şi regine, de asemenea câţiva conducători şi despoţi orientali, toţi vechi şi dragi prieteni, dintre care cel mai drag rămânea Maharajahul.

— Ştii, nu a mai fost în India de când britanicii au

cedat puterea. A lăsat totul acolo – palate, averi, elefanţi, o mie de servitori, parcul de limuzine. Complet deposedat, domnule Laird, la fel ca şi mine, exilat din ţara de baştină.

Deşi plictisit şi ameţit, Rodney deveni deodată atent când, câteva minute mai târziu, sesiză o schimbare subtilă, aproape imperceptibilă în tonul cu care vorbea Madame Landini şi care îi devenise familiară de când începuse să lucreze cu autorii. Cu privirea fixată asupra ei, aştepta inevitabila propunere.

Spuse că hotărâse să-şi scrie memoriile, la repetatele îndemnuri ale cunoscuţilor ei, conştienţi de comorile de istorie muzicală, socială şi chiar politică a căror depozitară era. Ezitase din cauza tuturor acelor aspecte secundare, a detaliilor neplăcute care decurgeau din astfel de angajamente: convenţii, contracte, planificări. Aproape că renunţase la ideea proiectului, când iată ce întâmplare extraordinară, să apară cineva care să lucreze la o editură! I-ar fi putut încredinţa lui publicarea memoriilor. Ea s-ar fi dedicat în întregime scrisului, iar el s-ar fi ocupat de partea administrativă, implicaţia, deşi nerostită, fiind „şi de cea financiară”.

Era convins că se interesase de condiţia companiei, întrucât era suficient de abilă. Cert este că era conştient că acest proiect va fi ca o transfuzie de sânge pentru D.S. Claud. Va face în aşa fel încât să devină clienta lui Oliver Tallent. Aşa că, îi promise că va înainta propunerea ei lui D.S. Claud şi prevăzuse chiar o clauză: ea urma să predea manuscrisul în fascicule, treptat. Era o măsură de siguranţă – la vremea aceea nu ştia că Madame Landini scria atât de bine.

Şi acum, după ce ajunsese la jumătatea cărţii, refuza să mai continue.

Oliver îl aştepta în birou.

— Uite cum a fost. îţi aminteşti că ţi-am spus că am

angajat o secretară pentru Madame Landini. Aceasta trebuia să treacă pe aici, pe la birou în fiecare vineri, pentru a-şi primi salariul. O plătea contabilul lui Claudius. Ieri, a vrut să discute cu Claudius, dar, cum acesta plecase deja, a spus povestea contabilului, bătrânul Armstrong, rugându-l s-o transmită el mai departe.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştie. Totul mergea bine, nu era niciun semn că ar putea apărea vreo problemă. Înainte de a pleca, i-a dus doamnei câteva coli dactilografiate, pentru corectură. Madame le-a verificat, a spus că nu e nevoie de nicio corectură şi a adăugat câteva cuvinte prietenoase. Fata a ieşit din cameră, dar în momentul acela Madame a făcut o criză de isterie – ţipa, rupea filele manuscrisului, le arunca. Asta este povestea care i s-a spus lui Claudius azi. A telefonat imediat la Madame Landini, dar aceasta nu vorbeşte cu nimeni.

— Cine a răspuns la telefon?

— Persoana care a răspuns a chemat o alta care a spus că medicul a interzis să fie deranjată. Claudius ne aşteaptă. Să mergem.

Au mers de-a lungul unui coridor îngust, fără covoare şi Rodney a deschis o uşă, poftindu-l pe Oliver într-o încăpere spaţioasă cu vedere spre stradă. Aşezat la biroul său, un bărbat slab, gârbovit, cu părul cărunt, îi salută: era D.S. Claud al patrulea.

Firma data din 1825. D.S. Claud întâiul, fusese moşier, având o avere mare şi o proprietate splendidă în Surrey. Căutând o preocupare care să-i ocupe parte din timpul liber, se decise asupra publicării de cărţi şi închirie ca birou o clădire cu două nivele nu departe de Fleet Street. îşi petrecea acolo dimineţile, după-amiezile fiind ocupat cu căutarea de armuri medievale pentru a-şi completa colecţia deja remarcabilă.

Succesorul său, Claudius al doilea, îşi limită programul de lucru la editură la trei dimineţi pe săptămână, ceea ce-i da astfel timpul de a-şi mări colecţia de busturi din marmură ale unor muzicieni. Deoarece armurile ocupaseră întregul spaţiu al conacului din Surrey, busturile au fost expuse în birou.

Claudius al treilea era un sportiv renumit, trecea pe la birou doar când îi permitea timpul, adică atunci când nu mergea la vânătoare sau la pescuit. Acesta nu colecţiona decât datorii. Astfel încât, atunci când Claudius al patrulea scăpă nevătămat din al doilea război mondial, se trezi în posesia unui fel de bacşiş, a unui conac amanetat, a unei edituri muribunde, a optzeci de busturi din marmură şi a şaizeci de armuri. Avea, de asemenea, o soră văduvă, Phoebe, chiar mai săracă decât el. împreună, au vândut conacul şi armurile, au decis să lase busturile acolo unde se aflau deja, au cumpărat două exemplare ale unei publicaţii denumite „Munca de editură de la A la Z” şi s-au apucat să muncească, susţinuţi de speranţa că bunurile firmei şi contractul de închiriere a clădirii vor dura până la sfârşitul vieţii lor.

Lui Phoebe i se spunea la birou domnişoara Phoebe. Fusese, până la venirea lui Rodney, principalul susţinător al firmei. Lucra ca secretar atât pentru Claudius, cât şi pentru Rodney, dar se demonstrase a fi extrem de utilă în ceea ce priveşte tactul şi diplomaţia cu care aborda chiar şi pe cei mai dificili dintre autori. îl privea pe Rodney ca pe un fiu, însă pe Oliver cu oarecare suspiciune, pentru că ştia cât de mult insistă ca Rodney să-i devină partener.

— Mă bucur că te-ai întors, Rodney, spuse Claudius blând. Luaţi loc amândoi. Rodney, mă tem că veştile nu sunt prea bune.

După absenţa de o lună, Claudius i se părea mai mic. Ce ironie a sorţii: omul acesta, făcut special pentru o viaţă

tihnită la ţară, să trebuiască să se zbată pentru a face faţă unei crize literare, în loc să-şi planteze liniştit trandafiri în grădină, aşa cum i s-ar fi potrivit mult mai bine.

— Nu vom discuta acum despre călătoria ta, Rodney. Cred că ar trebui să vorbim mai întâi despre Madame Landini şi despre criza pe care a făcut-o.

— Să fie vorba doar despre o criză? întrebă Oliver.

— E o simplă presupunere. Am încercat de mai multe ori să iau legătura cu ea în această dimineaţă, dar răspunsul a fost acelaşi: Madame este bolnavă şi nu poate primi sau discuta cu nimeni. Trebuie să ţinem cont că e o mare artistă şi se spune că artiştii sunt dominaţi de izbucniri temperamentale. Repet: este o simplă supoziţie.

— Probabil a fost suprasolicitată şi e extenuată, comentă Oliver.

— Suprasolicitată? comentă Rodney. În ultima lună nu a făcut decât să stea pe canapea şi să dicteze amintirile unei secretare.

— Păcat că nu am fost la birou când a venit secretara, murmură Claudius. Poate că aş fi putut afla ce s-a-ntâmplat. Nu era decât domnul Armstrong şi i-a spus doar câteva detalii. Apoi şi-a luat salariul şi a plecat. Pesemne că nu a spus totul. Avem adresa ei. Tu, Rodney, sau Oliver, sau amândoi, ar trebui s-o aduceţi aici sau să aflaţi de la ea ce s-a petrecut. Luaţi-o ca pe o sugestie…

— A fost concediată, spuse Oliver. Asta s-a petrecut.

— Dar de ce? Asta trebuie să aflăm. Rodney, ai vreo bănuială asupra motivului care ar fi putut-o determina pe Madame Landini să nu mai continue?

Rodney simţi privirea lui Oliver îndreptată asupra sa şi ghici exact ce era în mintea lui: nu crezuse niciodată că Madame Landini fusese suficient de precaută pentru a face unele cercetări în privinţa firmei care avea să-i publice lucrarea şi acum descoperise poate că firma nu are

suficient prestigiu. Dacă într-adevăr era aşa, se gândi Rodney cuprins brusc de furie, atunci să-şi ducă lucrarea la dracu'.

Îl privi pe Claudius şi nu avu nici cea mai mică îndoială; era ineficient şi anacronic, dar ţinea mult la el. Nu se putea exprima prin cuvinte ceea ce simţise pentru firma D.S. Cred că acea dimineaţă, cu mai mult de trei ani în urmă, când, fiind în Cornwall, citise scrisoarea lor. După ce fusese refuzat de cincisprezece editori, Claudius şi Phoebe îi scriseseră că îi acceptă romanul. Nu va uita niciodată acele clipe de exaltare pură şi nimic, nici măcar faptul că era conştient că romanul nu merită publicat, că ştia deja că nu mai vrea să fie scriitor, nici bănuiala, confirmată mai târziu, că după publicare, romanul se va dovedi un eşec, absolut nimic nu-i putea şterge din amintire momentele de bucurie dusă pe culmea extazului, pe care le trăise citind acea scrisoare. Când a început colaborarea cu firma, în loc să se asocieze cu Oliver, a simţit că şi-a plătit parte din datorie, iar când a adus spre publicare memoriile lui Madame Landini, a fost ca şi cum şi le-ar fi plătit pe toate.

— M-am gândit, spuse Oliver pe un ton grav, precis, contranstând puternic cu vocea blândă, cu uşoare ezitări, a lui Claudius, că poate acesta este modul ei de a cere drepturi de autor mai mari. Am aflat că este o scriitoare de primă clasă, ceea ce nu ştiam la momentul stabilirii contractului. Nu v-am întrebat ce părere aveţi despre carte, până în punctul acesta, dar este absolut splendidă. Categoric. Mai ales prima etapă a vieţii. Am fost pur şi simplu fermecat de modul în care povesteşte despre copilărie, părinţi, legătura cu nefericita familie regală. Este foarte bine scris şi despre fuga la Paris, şi despre anii de sărăcie… da, m-a vrăjit, ăsta e cuvântul. Doar nu îţi închipui, Oliver, că, după ce a ajuns până aici, Madame

Landini se pretează să se târguiască pentru un preţ mai bun!

— Este o posibilitate.

— Nu, spuse Rodney cu convingere. Dacă ar fi vrut asta, m-ar fi chemat şi mi-ar fi spus direct. Este mult mai probabil ca ultimele două capitole, în care povesteşte despre moartea primului ei soţ, s-o fi indispus. A refuzat să mai continue exact când a ajuns în acest punct al povestirii. Poate că amintirea acelui eveniment să-i fi indus starea de nervozitate. A fost o experienţă cutremurătoare. Modul în care a redat ceea ce a simţit atunci mi s-a părut foarte sensibil.

— Ăăă… da… Claudius tuşi nervos. Aş dori să menţionez ceva în această privinţă. Relatarea conţine unele… inadvertenţe.

Cei doi îl priviră miraţi.

— Nu înţeleg, spuse Oliver. Vrei să spui că relatarea ei nu corespunde cu ceea ce ziarele au scris la vremea respectivă?

— Nu, nu. Este ceea ce ştiu eu dintr-o scrisoare care mi-a fost trimisă de cineva care călătorea pe acelaşi vas cu Madame Landini.

— Pe Atlantis? întrebă Rodney.

— Da. Pe Atlantis.

— Nu ai spus nimic despre asta până acum, spuse Oliver.

— Nu. Adică… nu. Uite cum a fost. Înainte de a aminti de această… să-i spunem coincidenţă, am vrut să aştept să văd ce va scrie Madame Landini, sau dacă va scrie detaliat. A fost, aşa cum a spus şi Rodney, un moment foarte greu pentru ea. M-am gândit că modul de abordare a acestui moment ar putea oferi un indiciu despre sinceritatea şi acurateţea cu care tratează în general evenimentele din carte. Vreau să spun că nu putem şti

niciodată cât de adevărate sunt astfel de confesiuni. Întrebarea asta mi-am pus-o şi înainte, când am mai publicat şi alte memorii, desigur, nici unele de talia acestora. În cazurile anterioare, nu am avut nicio posibilitate de a verifica. De data aceasta, am avut.

— Ce avea de ascuns? întrebă Oliver. Nu poate fi vorba despre niciun fel de eşecuri sau umilinţe pe care să fi vrut să le facă uitate. De ce crezi că nu a spus totul despre moartea lui Anton Veitch?

— Pentru că a fost singurul incident din întreaga ei carieră care avea un element de mister. Voi sunteţi tineri. Nu vă puteţi imagina ce senzaţie a făcut acea întâmplare. Eu ştiu. În plus, ştiu exact ce s-a întâmplat. Am aşteptat să văd varianta lui Madame Landini. Am citit-o şi constat că, în oarecare măsură, contrazice unele fapte despre care ştiu sigur că sunt adevărate.

— Începe cu începutul, îl rugă Rodney, trăgându-şi scaunul mai aproape de birou. Ai fost şi tu la bordul aceluiaşi vas, atunci?

— Nu. Trebuie să spun mai întâi că eu şi sora mea reuşisem să vindem colecţia de armuri medievale a bunicului unui american, un oarecare domn Harding. M-am dus la Southampton să-mi iau rămas bun de la el şi să verific dacă toate lăzile au fost încărcate la bordul vasului şi depozitate în siguranţă. Mai era încă puţin timp înainte de ridicarea ancorei şi, în timp ce doamna Harding a fost dusă de un oficial să vadă apartamentul lui Madame Landini, adică al Prinţesei Anna, eu, împreună cu domnul Harding ne-am aşezat la bar să bem ceva.

Făcu o pauză, îşi scoase ochelarii şi-i aşeză pe birou, pentru că vedea foarte bine şi fără ei în trecut şi rămase privind undeva, într-un punct fix.

— Aşadar, aţi comandat ceva de băut... îl îndemnă Rodney să continue.

— Da. Pe când stăteam acolo, am văzut-o pe Prinţesă venind la bordul vasului, împreună cu anturajul ei. Era nespus de frumoasă. O văzusem la concerte, dar niciodată atât de aproape ca atunci. Privind-o acum, nu vă puteţi închipui, sau vă puteţi imagina prea puţin cât de nemaipomenit arăta. Ei bine, s-a dus să facă semn cu mâna mulţimii care se strânsese în port s-o vadă.

Soţul ei se afla lângă ea şi erau o pereche foarte potrivită. În felul lui, şi el era tot atât de remarcabil ca şi ea. Ea stătea într-o mare de flori: împrăştiate pe punte, încărcându-i braţele, umplând coşurile cu aranjamente speciale. Când domnul Harding hotărî că e timpul să meargă să-şi caute soţia s-a dat semnalul ca însoţitorii să părăsească vasul. Soţul Prinţesei, Anton Veitch, se aplecă spre ea şi-i spuse câteva cuvinte. După cum aţi aflat din memoriile ei, când călătoreau, verifica de fiecare dată că totul era în ordine, intenţionând să coboare apoi în cabina lor.

Culese de pe punte cât de multe flori putu să cuprindă cu braţele, pentru a le lua cu el şi trecu pe lângă mine. Privirile ni s-au întâlnit pentru o clipă şi ne-am zâmbit unul altuia. Întotdeauna m-am gândit că este extraordinar faptul că am fost aproape ultima persoană care l-a văzut în viaţă, deoarece nimeni nu a putut pretinde că l-a văzut după ce a părăsit puntea. Restul l-aţi citit. Când Prinţesa a coborât în cele din urmă la cabină, florile erau acolo, iar bagajele nedespachetate. Faptul că soţul ei nu era şi el acolo nu a îngrijorat-o la început. Nici chiar când vaporul a intrat în Canalul Mânecii şi li s-a adus cina, nu şi-a făcut griji, putea fi cu nişte amici de-ai lor, sau la bar, oriunde. Acum, ajungem la acea scrisoare. Madame Landini a scris că, atunci când soţul ei nu a mai apărut, s-a simţit înnebunită de grijă. În carte descrie absolut magistral toată acea tensiune crescândă, căutarea de la un

capăt la celălalt al vaporului, zvonul care începuse să circule: „Anton Veitch a căzut peste bord”. Vaporul s-a oprit şi a fost coborâtă o barcă de salvare. O mulţime de pasageri s-au adunat în faţa cabinei Prinţesei, printre ei şi domnul şi doamna Harding, astfel încât a trebuit să fie rugaţi să părăsească locul. Numai că familia Harding, având cabina chiar lângă a Prinţesei, a auzit mare parte din ce a urmat. Domnul Harding mi-a scris imediat ce au ajuns la New York, aşadar, evenimentele erau încă proaspete în memoria sa, că Prinţesa nu era atât de înnebunită de grijă, cât furioasă: ca un animal căruia i s-a luat prada. El s-a exprimat: „deposedată de un drept al ei”. Impresia lui era că Prinţesa se afla pentru prima dată în situaţia în care nu sentimentele ei erau pe primul plan. În memoriile ei, ea scrie că a umblat toată noaptea pe punte. Domnul Harding mi-a scris, şi îl cred, că i s-a administrat un sedativ puternic sub efectul căruia a fost liniştită până când vaporul a ajuns la New York. Apoi a fost debarcată, aşa cum povesteşte, iar concertele i-au fost anulate. Încerc doar să subliniez că, după părerea domnului Harding, furia ei împotriva sorţii a fost mai puternică decât mâhnirea. De aceea, nu sunt de acord cu ipoteza că retrăirea acelui eveniment, prin relatarea lui, i-ar fi putut cauza căderea nervoasă.

— Nu e obligată să-şi dezvăluie toate trăirile în memorii, nu-i aşa? întrebă Rodney.

— Se poate dezvălui sau ascunde, după cum vrea. Ceea ce nu ar trebui să facă este să le inventeze. Încă mai am scrisoarea de la domnul Harding. Era o scrisoare de afaceri şi conţinea un cec, soldul de plată a ceea ce îmi datora. V-o pot arăta oricând.

— S-a făcut vreo speculaţie în presă sau au existat zvonuri la vremea respectivă în legătură cu vreun posibil motiv al lui Veitch de a se arunca peste bord? întrebă

Oliver.

— Dragul meu Oliver, de ce să fi dorit să renunţe la ceva ce majoritatea bărbaţilor îşi petrec întreaga viaţă încercând să obţină: frumuseţe, bogăţie, renume?

— Renumele ei, nu al lui, sublinie Rodney. El renunţase la cariera lui pentru a o acompania pe ea.

— Dacă ar fi vrut să scape de ea, nu s-ar mai fi îmbarcat. Eu nu am contestat decât modul în care Madame Landini şi-a descris starea de spirit. Nu pun la îndoială faptul că dispariţia lui a fost un ghinion îngrozitor. Nu a fost el prima persoană care s-a aplecat prea mult peste balustradă şi mă tem că nici ultima. Dar ne-am îndepărtat prea mult de la subiect. Vrea unul din voi să meargă la secretară?

— Du-te tu, îi spuse Oliver lui Rodney.

— Bine. Care e adresa?

— Ţi-o dă domnul Armstrong. Din păcate, nu avem numărul de telefon, nu s-a gândit să-l ceară.

Pe coridor, Rodney se întâlni cu domnişoara Phoebe care tocmai ieşea din biroul ei. Aceasta îi întinse obrazul, iar el o sărută cu grijă sănu-i deranjeze pălăria fără care nu fusese văzută niciodată. Era înaltă, slabă, cu înfăţişare severă şi o voce răsunătoare. Se îmbrăca întotdeauna cu haine simple, negre, înveselite cu accesorii de sezon.

— Îmi pare bine că te-ai întors. Ne-ai lipsit. Dar spune-mi, mai întâi, ce e cu toată povestea asta pentru care sunt toţi atât de agitaţi? Ce e cu Madame Landini?

Rodney îi explică.

— Nu e necesar să mergi la doamna Armstrong pentru adresă. Am introdus-o în unul din dosarele tale când am angajat-o. Vino să-ţi arăt. Vei găsi, de asemenea, un bilet pentru un prânz de afaceri, pe data de paisprezece, dar îţi voi aminti la momentul respectiv, ca să nu încerci să scapi de obligaţie.

— Ah, nu! spuse el ferm, privind biletul.

— Ba da. Data trecută ai reuşit să-l păcăleşti pe fratele meu, lăsându-l pe el să meargă şi ai văzut în ce hal l-a adus. Laşi toate cazurile dificile pentru bietul Claudius. Ţi-a povestit despre domnul Harding?

— Da.

— După părerea mea, faptul nu dovedeşte nimic. Dacă scrii despre viaţa ta, eşti liber să povesteşti şi să omiţi ce vrei. Dar, de ce trebuie să mergi la fata asta?

— Ţi-am spus. Vrem să auzim versiunea ei despre ce s-a întâmplat.

— E o mare pierdere de timp. Nu este posibil ca o astfel de furtună să fi fost declanşată de ceva ce noua secretară a spus sau a făcut. Mult mai probabil este să fie vorba despre o criză financiară nu trebuie acel contabil italian care locuieşte la Madame Landini să aranjeze o tranzacţie?

— Vrea să vândă o proprietate din Italia Maharajahului din Hardanipur. Numele îmi spune ceva, dar nu ştiu unde l-am auzit.

— Poate l-ai văzut în ziare. Locuieşte în Elveţia şi aruncă milioane fără să-i pese. Iar contabilul italian este Piozzi, nu-i aşa?

— Da.

— Maharajahul l-a preluat când murit Landini a. Piozzi trebuie să caute portiţe legale prin care să strecoare cât se poate de elegant diverse afaceri. Nu degeaba sunt văduvă de contabil şi a trebuit să asist la atâtea discuţii plictisitoare pe care soţul meu şi prietenii lui, invitaţi la masă, le aveau în legătură cu diverse afaceri. Piozzi a fost întotdeauna în slujba lui Landini şi a acestui Maharajah. Mi-am amintit totul când am citit acea referire la el în memoriile lui Madame Landini, îţi aminteşti, când a făcut o vizită în India cu primul ei soţ şi au stat la Maharajah?

— Mi-a spus că acesta a lăsat totul…

— Într-adevăr. Totul în afară de milioane şi diamante. Dar, pierdem timpul. Discutam despre fata aceea. Nu înţeleg de ce trebuie să mergi la ea. Este mult mai bine să lăsaţi lucrurile să se liniştească. Asta v-aş fi sfătuit să faceţi dacă aş fi participat şi eu la întrunirea noastră. Sfatul meu ar fi fost să aşteptaţi. Izbucnirile de furie trebuie contracarate cu calm şi răbdare, când voi reuşi să vă învăţ acest lucru? Când cineva ţipă la tine, trebuie să-ţi ceri scuze şi să-i spui că nu ai înţeles; asta înseamnă că trebuie să mai ţipe încă o dată şi, după ce lucrul acesta se-ntâmplă de câteva ori, motivul nemulţumirii şi-a pierdut deja forţa.

— Este un sfat excelent şi voi ţine seama de el. Dar, deocamdată, trebuie să îndeplinesc ordinele şefului.

Ajunse destul de greu, din cauza traficului aglomerat de la acea oră, la adresa fetei, ca să afle de la portăreasă că renunţase la cameră şi plecase chiar în dimineaţa aceea, lăsând adresa din Brighton, adică adresa iniţială de-acasă, pe care cei de la birou o aveau deja.

— Crezi că are vreun rost să mai mergem pe pista asta? îl întrebă pe Oliver, întors în biroul acestuia. Fata va povesti exact ceea ce a spus şi domnului Armstrong.

— Da, dar vom auzi povestirea chiar de la ea.

— Prefer să mă duc la Madame Landini. Asta am să şi încerc mai întâi. Dacă nu pot intra la ea, atunci voi merge la Brighton, mâine. Sper însă să nu se dovedească a fi o pierdere de timp. îţi dai seama în ce situaţie am fi dacă hotărârea lui Madame Landini este definitivă?

— În aceeaşi situaţie ca înainte.

— Exact. Ne vom întoarce la tot felul de autori obscuri, iar bietul Claudius va pierde ocazia de a se retrage cu demnitate.

În plus, vom rata o carte care ar fi putut fi succesul

secolului. O istorie a vremurilor noastre, povestită de o femeie care şi-a păstrat nimbul de aur pe parcursul întregii vieţi: prinţesă îndrăgită de ţară, perioada din Paris, când nobilii ruşi erau la capătul puterilor, artistă desăvârşită dedicată artei sale, o revoluţie şi două războaie mondiale, regi şi prinţi pe care i-a avut iubiţi, fiecare iubit o pârghie care a propulsat-o în profesia ei care nu ar fi putut avea acea strălucire dacă n-ar fi avut acel talent excepţional. Un succes fantastic în spatele căruia a stat o muncă neîntreruptă… Mă asculţi?

— Da. Ţi-am spus că sunt de acord cu fiecare cuvânt, dar nu m-ai auzit. Acum ştiu şi eu, în sfârşit, cum sună vorbăria unui editor.

Rodney vru să mai spună ceva, dar se opri, dezgustat şi plecă spre Park Lane, unde Madame Landini îşi avea reşedinţa.

Spre surprinderea lui, fu primit, însă de data aceasta valetul îl conduse de-a lungul unor coridoare mult mai înguste şi cu covoare mai puţin luxoase, decât cele prin care ajunsese prima dată în salon. Fu poftit să aştepte într-o încăpere mică în care erau un birou mic cu o maşină de scris şi dosare, şi lângă acesta, rafturi cu cărţi şi un fişier. Aceasta era, aşadar, camera în care lucrase domnişoara Baird.

Când uşa se deschise, se aşteptă să i se spună că nu poate fi primit. Numai că persoana care intră nu făcea parte din personalul de serviciu.

Era într-adevăr, din vârful capului până în vârful degetelor de la picioare, un prinţ. Chiar şi deposedat de regatul său, tot prinţ rămânea. Rodney era cuprins de plăcere, admiraţie şi recunoştinţă în faţa naturii care, pe lângă atâtea lamentabile erori, crease această făptură perfectă. Ten măsliniu, maxilar puternic, ochi negri mari cu gene lungi, care priveau lumea amuzaţi; dacă un bărbat

de aproximativ şaizeci şi cinci de ani putea fi numit frumos, atunci prinţul era acela.

Purta o haină din brocart, închisă în jurul gâtului şi evazată spre genunchi. Pantalonii erau din mătase grea, strâmţi de la gleznă la genunchi.

— Domnule Laird, vă rog să acceptaţi scuzele mele în numele lui Madame. Nu ar fi trebuit să fiţi condus în această cameră. Casa este cam dezorganizată.

Vorbea cu un accent englezesc pur.

— Alteţă, am venit să…

— Aţi venit să vă interesaţi de Madame, desigur. Vă rog să luaţi loc. Am sosit aseară şi am aflat că i s-a prescris să se odihnească. Medicul îi va îngădui să mă primească pe mine, dar pe nimeni altcineva. Probabil v-a spus că sunt unul dintre cei mai vechi şi cei mai buni prieteni ai ei.

— Da, mi-a spus. Credeţi că scrierea memoriilor a epuizat-o?

Din punct de vedere emoţional, da. Când mi-a arătat ce-a scris, vă mărturisesc că am fost… uluit e prea puţin spus… consternat. De la moartea primului ei soţ, Anton Veitch, aproape niciodată nu i-a amintit numele, iar nimeni dintre cei ce o cunoaştem bine nu s-a aventurat să vorbească despre el. Aşa că nu mi-a venit să cred când am citit detaliile pe care le-a dat în legătură cu sfârşitul lui. Sunt absolut convins că acest colaps a fost cauzat de faptul că a scris despre el. Mă bucur foarte mult că am venit chiar în aceste momente.

— Din punct de vedere profesional, pot avea unele speranţe datorită faptului că această relatare dureroasă a fost deja făcută?

— Vreţi să spuneţi că a trecut ce-a fost mai rău şi acum se va remonta şi va continua scrierea memoriilor?

— Aşa sper.

— Şi eu sper, pentru dumneavoastră. Dar nimeni nu

va avea voie să menţioneze cuvântul „memorii” până când medicul nu ridică interdicţia. Părerea mea, dacă nu vă supăraţi, este că nu ar fi trebuit niciodată convinsă să se angreneze în acest proiect.

— Propunerea nu a venit din partea noastră, ci chiar Madame a făcut-o.

Rodney văzu pentru o clipă că Maharajahul păru foarte surprins.

— Dar Madame mi-a spus… începu el, apoi se opri. Tot ce ştiu, domnule Laird, este că doctorul a prescris să nu fie tulburată. Promit să vă anunţ dacă apare vreo schimbare. Vreţi, vă rog, să-mi lăsaţi numărul de telefon? Numărul dumneavoastră de la birou este notat aici, dar aş dori să am şi numărul de acasă, pentru a vă anunţa dacă medicul spune că Madame are voie să vă primească.

După ce Rodney scrise numărul de telefon, întâlni privirea amuzată a Maharajahului.

— Desigur, dumneavoastră sunteţi eroul episodului cu câinele lup alsacian. Abia acum am făcut legătura. La vremea respectivă mi-a scris despre acea întâmplare, dar nu mi-am închipuit că arătaţi aşa.

— Un erou cam banal, nu-i aşa?

— Un erou care pare să ştie cum s-o abordeze pe Madame. Este prima criză de când lucraţi împreună cu ea, presupun.

— Da.

— Sunteţi norocos. Vor mai fi şi altele. Nu Madame este cea care creează situaţii, ci acestea pur şi simplu se creează în jurul ei.

Mi-am dat seama de acest lucru de la vizita pe care mi-a făcut-o împreună cu primul ei soţ. Probabil că veţi ajunge s-o admiraţi tot atât de mult ca mine, dar relaţia cu ea nu este scutită de situaţii de criză.

— Veţi sta mult, înălţimea Voastră?

— Categoric până când Madame se reface. S-ar putea să trebuiască să fac una sau două scurte călătorii de afaceri. Sper să ne revedem.

Rodney se pregăti să plece şi însuşi Maharajahul îl conduse de-a lungul coridoarelor, spre ieşire, dicutând despre Geneva, unde locuia, şi Veneţia, unde urma să se mute după ce va cumpăra palatul lui Madame Landini.

— Încă un lucru, domnule Laird, mai adăugă el. Să nu vă imaginaţi nicio clipă că aceste negocieri au extenuat-o. Eu şi Madame avem o metodă sigură prin care evităm oboseala tranzacţiilor financiare, iar această metodă se numeşte Guido Piozzi. Nu trebuie decât să semnăm acolo unde ne indică el. Vă las, domnule Laird. îmbrăcămintea aceasta este strict pentru interior. Când ies pe stradă, arăt ca oricine altcineva.

— Păcat, înălţimea Voastră.

Ei, asta era. Din punct de vedere personal, Rodney o considera ca pe o experienţă interesantă. Din punct de vedere profesional, o pierdere de timp, numai că Madame Landini spunea că a fost convinsă să-şi scrie memoriile. Claudius şi Maharajahul păreau să fie în conflict în legătură cu motivul acelei căderi nervoase pe care o avea Madame Landini. Claudius, care nu o cunoştea, dar credea că ştie faptele, era convins că relatarea episodului despre primul ei soţ nu ar fi putut-o tulbura. Maharajahul, prietenul ei cel mai vechi, mai bun şi mai apropiat, susţinea că tocmai aceasta o determinase să se oprească brusc. Poate că secretara ştie cine are dreptate.

A doua zi dimineaţă, Rodney porni spre Brighton unde încercase să se stabilească şi el acum trei ani, dar renunţase după trei luni, deşi avea atât de multă nevoie de zgomotul şi de mirosul mării, pentru că naveta se dovedise o încercare mult prea grea.

Când în sfârşit găsi adresa, îi deschise o femeie de

vârstă mijlocie cu trăsături care încă mai aminteau de o frumuseţe remarcabilă.

— Aş putea vorbi cu domnişoara Baird, vă rog? Locuieşte aici, nu-i aşa?

— E plecată. Sunt mama ei. N-a spus că ar aştepta pe cineva. Dar intraţi, vă rog, nu staţi afară, în frig.

— Tocmai am venit de la Londra.

— De la Londra? Ca s-o vedeţi?

— Să discut cu ea despre postul pe care l-a avut acolo. Întârzie mult?

— Da, foarte mult. Şi nu are niciun rost să discutaţi despre serviciul pe care l-a avut. Lucrează acum în altă parte, aşa că nu o mai interesează. Nu mai aveţi ce discuta. La revedere.

Apoi îl prinse de mânecă, îl răsuci spre ieşire şi-l împinse afară, după care trânti uşa în urma lui.

Începuse să ningă. Ce zi îşi alesese şi tot acest deranj degeaba!

Poate nu chiar degeaba, avea un unchi care locuia acolo, aşa că îi va face o vizită. Va cumpăra bere şi sandvişuri dintr-un local, apoi se va întoarce şi va bate în uşă până când va fi primit sau i se va explica de ce nu are voie să discute cu ea.

Bătu la uşa unchiului său, ascultă, nu auzi nicio mişcare şi plecă. La stop, o camionetă opri în spatele lui. Rodney nici nu încercă să înţeleagă ce se petrecuse atunci, puse totul pe seama coincidenţei, primi ce i se oferea şi mulţumi providenţei.

Camioneta era condusă de o fată a cărei figură era o versiune mai tânără a celei care tocmai îl dăduse afară. Fără nicio îndoială, era Nicola Baird.

Capitolul 3

Trebuia acţionat repede, aşa că lăsă camioneta să-l depăşească şi o urmă pe străzile laterale unde livra

produse de patiserie clienţilor. Când se opri la un moment dat în faţa unui bloc şi coborî ca să ia un pachet din spatele maşinii, Rodney parcă şi el alături şi se duse la ea.

— Aş dori să-ţi vorbesc.

— Sunt ocupată, îi răspunse ea, abia privindu-l.

— Stai puţin. Mă numesc Laird, Rodney Laird. Am venit special să discutăm.

— De la D.S. Claud? Abia atunci se opri şi se întoarse spre el, încruntată.

— Da. Unde putem vorbi?

— De unde ai ştiut cine sunt?

— Trebuie să stau afară în viscol şi să explic?

— Aşteaptă în maşina ta. Vin şi eu în câteva minute.

Rodney urcă în maşină, destul de neîncrezător, după experienţa avută cu mama ei. Dar când ieşi din bloc, fata se îndreptă spre el. îl surprinse faptul că Oliver nu amintise nimic despre felul în care arăta. Probabil pentru că lui Oliver îi plăceau femeile elegante, ceea ce nu era cazul pentru ea. Felul ei de a se îmbrăca era, mai degrabă, pitoresc: purta pantaloni verzi din lână, băgaţi în nişte cizme scurte, un fular tot de lână în jurul gâtului şi un hanorac, însă mult mai uzat decât al lui.

— Madame Landini vrea să ne-mpăcăm?

— Nu. Am fost trimis să discut cu tine şi să încerc să aflu mai multe detalii în legătură cu întâmplarea aceea.

— Ea nu spune nimic?

— Nu. A anunţat că nu mai scrie. Medicul i-a recomandat odihnă totală. Ce s-a întâmplat?

— Am dat toate detaliile domnului Armstrong. Cum ai ştiut cine sunt?

— După asemănarea cu mama ta. Am fost acasă la tine şi…

— …Şi ţi-a spus că livrez produse de patiserie?

— Nu mi-a spus nimic. M-a dat afară.

— Glumeşti?

— Ăsta e adevărul. Am sunat la numărul 12A, a venit şi m-a poftit înăuntru. După un minut, m-a împins afară. Am plecat şi, oprind la stop, am văzut în spatele meu o camionetă la volanul căreia era o fată suficient de asemănătoare cu mama sa pentru ca să pot face legătura.

— Te-a împins afară? Nu pot să cred, dar dacă e adevărat, pesemne că ai spus ceva, sau ai făcut ceva…

— Am sunat, a coborât, a văzut că ninge, a zâmbit şi m-a poftit amabil înăuntru. Am spus că vreau să discut cu tine în legătură cu munca pe care o făceai pentru noi. La care a deschis uşa din nou, m-a luat de mânecă şi, când am ajuns pe prag, a pus o mână în spatele meu şi m-a împins. Cred că asta înseamnă să fii dat afară.

— Da, da, adevărat. Probabil că asta a făcut-o să se simtă mult mai bine.

— Nu înţeleg.

— S-a descărcat.

— Păcat că m-a ales tocmai pe mine să…

— Este cea mai blândă şi amabilă persoană.

— Când nu dă afară străinii în zloată.

— Ceva a deranjat-o.

— Nu eu.

— Nu în mod direct… Uite, trebuie să fac restul livrărilor. Ne putem întâlni undeva după aceea?

— Nu. Sunt mai sigur dacă te urmăresc.

— Ce prostie! Spune unde şi voi fi acolo. Ai luat prânzul?

— Nu. Intenţionam să intru într-un local, dar apoi m-am decis să mai iau încă odată cu asalt numărul 12A. Dacă nu-ţi place să mănânci în cârciumi, aş putea…

— Mi se oferă prânzul pe gratis la patiserie.

— Spune-le că mai ai încă o ofertă gratis. Te aştept în faţă, acolo.

A fost o aşteptare lungă, la capătul căreia, însă, camioneta apăru. Nicola o gară, apoi merse să anunţe la patiserie că mănâncă în altă parte.

Au vorbit puţin în drum spre local. Rodney trebuia să se concentreze asupra drumului, ningea foarte tare şi şoseaua aluneca. A fost o adevărată uşurare când au intrat în sala încălzită a localului, îndreptându-se direct spre fotoliile din piele de lângă şemineu.

— Am locuit şi eu odată aici, mai mult de două luni.

— Aici, în Brighton?

— Da. Prima mea experienţă de navetist şi sper şi ultima. Aceleaşi figuri, acelaşi peron, aceleaşi ziare sub aceleaşi braţe, aceleaşi remarci despre vreme, aceleaşi…

— Am înţeles: nu ţi-a plăcut deloc. îţi e la fel de foame cum îmi e şi mie?

— Au şuncă, brânză, carne.

— Pentru mine, te rog, carne de vită cu mult muştar şi poate şi limbă. Dacă vrei, poţi să comanzi prăjituri, le cumpără de la patiseria unde lucrez.

— Nu vreau prăjituri. Bere?

— Dacă nu au punci fierbinte.

Rodney a adus tava cu mâncare. După ce a terminat primul sandviş, fata îşi scoase căciula şi îşi scutură părul drept şi mătăsos, lung până la umeri, de un blond – castaniu. Se purta degajat şi vorbea prieteneşte. Privirea îi era sinceră şi, în unele momente, tulburătoare

— Când simţi că eşti pregătită, poţi să vorbeşti.

— Despre Madame? A fost totul foarte brusc. Ca un şoc, pentru că începusem să cred că mă place. Ne-am înţeles bine cât timp lucram şi în ultima săptămână fusesem chiar promovată la cinstea de a lua masa împreună cu ea. În acea zi, i-am dus ultimele pagini dactilografiate în salon, unde îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei. Le-a citit, apoi mi-a spus că pot merge acasă

şi că îi pare rău că m-a reţinut atât de mult. Apoi s-a ridicat, m-a mângâiat pe obraz şi a spus că nu trebuie s-o las să mă ţină peste program. Aş fi vrut să-i spun că, atât timp cât orele suplimentare mi se plătesc, nu mă deranjează să lucrez mai mult, dar i-am mulţumit doar şi i-am spus noapte bună. Când am ajuns la uşă, a spus să nu uit să-mi notez toate orele suplimentare, după care ne-am despărţit. Am intrat în încăperea în care îmi ţineam lucrurile, m-am îmbrăcat şi am ieşit. Ea aştepta în capul scărilor…

— Lucrai în încăperea aceea?

— Nu. Lucram la parter. Camera aceea era pentru uz personal în timpul zilei. Aşa cum am spus, când am ieşit, stătea acolo, privind în gol, de fapt, aruncând priviri fioroase. Ţinea în mână paginile pe care i le dădusem şi, deodată, le-a rupt în bucăţi şi le-a aruncat spre mine, majoritatea bucăţilor s-au împrăştiat peste balustradă. Se îngălbenise şi ochii ei erau parcă ai unei fiare. Nu-mi venea să cred că era aceeaşi persoană ca în urmă cu doar câteva minute. Era un spectacol oribil, îngrozitor. N-aş fi putut vorbi nici dacă aş fi încercat, dar oricum nu m-ar fi auzit pentru că începuse să ţipe. Servitorii au început să vină alergând din toate direcţiile, dar părea că nici nu-i vede, fiind prea concentrată să ţipe la mine.

— Şi, de fapt, ce-a spus?

— Nimic concret. Din câte îmi amintesc, mi-a spus să dispar din faţa ochilor ei şi să nu mă mai vadă niciodată. Parcă înnebunise, pesemne asta s-a şi întâmplat nu-i aşa? Am coborât scările şi am ieşit. Asta a fost tot.

— Nu chiar. Crezi că tensiunea sau durerea de a fi reînviat acele amintiri ar fi putut provoca…

— Pentru Dumnezeu, ce tensiune şi ce durere? Am scris totul în timp ce-mi dicta rezemată de spătarul canapelei în salon, făcând câte o pauză din când în când să

vorbească la telefon, să primească un oaspete, să comande ceai, cafea sau ciocolată fierbinte pentru noi două, să trimită după manichiuristă, maseuză, coafeză, pedichiuristă, sau să dea ordine şoferului sau să discute cu bucătarul în vederea următorului banchet. Eu voi fi cea care va scie următoarea carte, despre viaţa în înalta societate.

— Dar tragedia morţii primului ei soţ…

— Am spus deja că nu a fost nici urmă de durere sau tensiune. Detaliile a ceea ce ai numit o tragedie, aşa cum a şi fost, de altfel, au fost dictate în timpul tratativelor pentru vânzarea palatului Landini unui Maharajah. Credeam până acum că e o simplă figură de stil să spui despre cineva că este atât de bogat încât nici nu mai ştie ce avere are. Ei bine, nu este. Se aplică perfect pentru Madame Landini. Acest italian, signor Piozzi, se ocupă de milioanele ei, ca şi de ale Maharajahului. Pentru orice problemă legată de bani, este chemat signor Piozzi să se ocupe. Nu cred că aş mai fi suportat mult timp. În mintea mea există ideea clară că, dacă vrei bani, trebuie să-i câştigi. Încă o lună cu Madame şi aş fi pierdut contactul cu realitatea.

— Nu crezi că ar fi putut fi vorba despre o criză financiară?

— Nu.

— Atitudinea aceasta de a nu se arăta interesată de detaliile financiare ar putea fi doar o aparenţă.

— Poate la altcineva, dar nu în cazul ei. Ea îl lăsă pe signor Piozzi să se îngrijească de partea financiară tot aşa cum îşi lasă şoferul să-i conducă maşina. Singura dată, înainte de izbucnire, când am văzut-o agitată, a fost când dicta acel episod în care primul ei soţ a luat florile de pe punte să le ducă în cabină şi a uitat să se mai întoarcă, dar nu cred că simţea mâhnire sau durere, ci era furioasă

pentru că soarta o tratase ca pe o oarecare.

— Claudius a spus cam acelaşi lucru. Era şi el la bord.

— La bordul vaporului Atlantis?

— Nu călătorea, doar conducea pe cineva.

— Adică, era acolo când s-a întâmplat?

— Era acolo înainte de a se întâmpla. Anton Veitch a trecut chiar pe lângă el când ducea florile de pe puncte. Mai târziu, cei pe care Claudius îi condusese i-au scris din New York şi i-au povestit ce s-a întâmplat, fiind de părere că reacţia Prinţesei nu a fost de durere, cât mai degrabă de furie.

— Ai văzut? Aşadar, motivul renunţării la scrierea memoriilor nu a fost în niciun caz durerea reînviată de amintirea primului ei soţ, bietul de el.

— De ce „bietul de el”?

— Cum să nu! Te miri că s-a aruncat peste bord? Cum te-ai fi simţit în locul lui, să faci înconjurul lumii ca acompaniator al ei? Ar fi trebuit să dea şi el concerte, era un pianist senzaţional. Nu ai citit ce-a scris ea?

— Da, dar…

— Dar ce? S-a îndrăgostit de ea, sau cel puţin aşa a crezut, s-au căsătorit şi cu asta s-a încheiat cariera lui.

— Poate că s-a gândit că, în calitate de soţ şi acompaniator al ei, realizează tot atât de mult cât ar realiza ca pianist.

— Ai spus că ai citit ce-a scris?

— Da. Asta e părerea mea. Tu ce crezi?

— Că nu eşti deloc sensibil. Ai cunoscut vreodată un pianist extraordinar cu perspectiva unui viitor strălucit?

— Nu.

— Nici eu. Dar ştiu că, după toţi acei ani de muncă şi după primele succese răsunătoare, primind oraţiile publicului în delir…

— Ovaţiile.

— …nu ar fi putut fi fericit ca simplu acompaniator, în umbra soţiei sale.

— Totuşi nu există nicio dovadă că…

— A sfârşit în Canalul Mânecii, nu ţi se pare că e o dovadă suficientă?

— Cum vrei. Ce a supărat-o pe mama ta?

— Eu am supărat-o. Am lipsit de-acasă o vreme. Când am primit postul la Madame Landini, mama era în Elveţia. S-a întors ieri şi eu la fel, cu vestea că am fost concediată. Cred că a deranjat-o nu faptul că am fost concediată, ci modul în care s-a întâmplat. Întotdeauna se bucură când vin acasă. Acum se agită în jurul meu vrând să pregătească un ceai, în timp ce eu îmi despachetam lucrurile şi îi povesteam ce mi s-a întâmplat, încercând să fac astfel încât istorioara să pară amuzantă. Numai că nu i s-a părut deloc nostim, ba mai mult, se albise la faţă şi lacrimile îi curgeau pe obraji. Dacă mie puţin îmi păsase că Madame Landini a ţipat la mine, modul jalnic în care s-a petrecut toată scena provocându-mi mai degrabă milă, în schimb, mama a luat-o ca pe o insultă, ca să nu spun umilinţă. Aşa că, îţi poţi da seama ce plăcere trebuie să-i fi făcut să dea şi ea, la rândul ei, afară pe cineva având o legătură cu Landini. Au şi cafea aici?

— Da, dar nu aş recomanda-o

— Atunci, să mergem acasă la mine. Mama face o cafea grozavă, în stil elveţian.

— Stai puţin. Vreau să lămurim mai înainte câteva lucruri. Mai întâi, dacă Madame Landini şi-ar reveni şi ar hotărî să continue scrierea memoriilor, ai fi de acord să te întorci să lucrezi pentru ea?

— A spus că nu vrea să mă mai vadă niciodată.

— Aceasta făcea parte din criză. Cred că, atunci când îşi va reveni, va vrea să te întorci la ea. Vei merge?

— Ce-ar însemna ca ea să nu-şi termine de scris memoriile?

— Am părea nişte proşti, desigur. S-ar spune că am forţat-o să ia o hotărâre pripită, sau că am încurcat lucrurile. Mi-ar părea rău pentru D.S. Claud, pentru că ar fi avut ocazia să-şi încheie cariera cu un succes. Poate că unul din motivele care au determinat-o pe Madame Landini să întrerupă a fost faptul că editura nu are destul prestigiu, dar, din câte o cunosc, sunt sigur că s-a interesat înainte de a-şi da acordul.

— Mi-a spus că tu ai aranjat cu editorul.

— Da şi m-am bucurat că am avut ocazia să mă achit faţă de Claudius.

— Îi datorai ceva?

— Mi-a publicat o carte.

— Scrii cărţi?

— Scriam. De fapt, a fost numai aceea.

— De ce nu mai scrii?

— Nu am talent şi nici măcar dorinţa de a mai scrie. În plus, am descoperit că este o profesie care te izolează. Voiam să intru în lumea scriitorilor, nu să mă izolez cu o carte. Voiam să intru într-o lume a cărţilor, nu să mă îngrop într-un colţ uitat de lume în Cornwall.

— Am auzit că se scriu cărţi şi la Londra. De ce trebuia să stai neapărat în Cornwall?

— Acolo m-am născut. La puţin timp după ce am terminat facultatea la Oxford, am anunţat acasă că vreau să devin scriitor. Tata a spus că, pesemne, înnebunisem, dar mama l-a convins să mă lase să locuiesc în casa bunicului cât timp îmi creez capodopera. Poate că romanul ar fi ieşit mai bun dacă mama nu ar fi venit la mine cam din oră în oră ca să verifice dacă nu mi-e frig, sau cald, sau foame, sau sete, dacă mă simt bine, sau dacă sora mea nu ar fi venit cu prietenii să spioneze la ferestre, pentru a

vedea cum arată un autor în timpul procesului de creaţie artistică.

— Despre ce era cartea?

— Despre război. O abordare dintr-o perspectivă nouă a campaniilor lui Napoleon, comentate de Alexandru cel Mare şi Iulius Cezar care, privind ceea ce făcea acesta, discutau despre cum ar fi trebuit să acţioneze. Studiasem istoria la Oxford şi mi s-a părut că ideea e nemaipomenită. Tata, care a fost ofiţer în Marina Regală, a încercat să mă convingă să transfer acţiunea de la generali la amirali, ca să poată să-mi dea câteva sfaturi. După câtva timp, aveam un chef nebun să arunc totul în mare, dar trebuia să justific acele discursuri impresionante pe care le ţinusem înainte, aşa că am terminat cartea în cele din urmă şi a fost refuzată de cincisprezece editori, până când D.D. Claud a acceptat-o

— S-a vândut?

— Pe naiba! A murit încă din tipar. Rămâne însă faptul că a fost acceptată de Claudius. îi sunt recunoscător nu numai pentru mine, dar şi pentru mama, care încă mai povesteşte prietenilor ei cum am renunţat eu la o carieră scriitorească de succes, pentru a deveni editor. Chiar şi tata se plânge din când în când că am renunţat la scris împotriva voinţei lui. În felul acesta, cred că ţi-am răspuns dacă mă afectează dacă Madame Landini continuă sau nu.

În eventualitatea că va continua, vei reveni?

— S-ar putea. Crezi că va termina cartea?

— Nu mi se pare, spuse el după o ezitare, că acea izbucnire e legată de carte. Ai spus că citise paginile pe care i le-ai dat. Poate că, până ţi-ai pus paltonul, a primit un telefon, dar de la cine şi în ce problemă nu vom şti niciodată.

— Şi eu m-am gândit la asta. Poate a sunat-o Maharajahul să-i spună că nu vine. Acesta ar fi fost un

motiv care i-ar fi putut declanşa criza, făcuse nişte pregătiri foarte costisitoare pentru primirea lui.

— A venit. L-am întâlnit când am mers acolo ieri.

— Înseamnă că teoria mea nu e valabilă. Dar acum, dacă a venit, poate că o va determina să reia. Dar dacă nu?

— Ne vom afla în aceeaşi situaţie ca şi înainte. Mergem să bem cafeaua?

Rodney achită nota de plată, apoi alergară amândoi prin ninsoare până la maşină.

— Ai spus că mama ta e elveţiancă?

— Despre cafeaua ei am spus că e în stil elveţian. Şi ea s-a născut în Elveţia, e fiica unui pastor elveţian care a lucrat în

Anglia unde s-a naturalizat, de altfel ca şi ea, dar care a decis în cele din urmă să se întoarcă în ţara de origine. Mama a rămas în Anglia, s-a căsătorit cu un englez şi au deschis împreună patiseria. Când tata a murit, mama a constatat că nu poate administra singură întreaga afacere, aşa că bunicul s-a întors din Elveţia să o ajute, numai că era deja prea bătrân. La vremea aceea, nu puteam fi de niciun ajutor, aveam cinci ani când a murit tata şi doisprezece când a murit bunicul. Când am împlinit şaisprezece ani, am hotărât să renunţ la şcoală şi să mă implic în această afacere. Am investit puţinii bani pe care îi aveam pentru a separa casă, magazinul rămânând la parter, iar noi mutându-ne la etaj. Astfel, avem chiria pentru spaţiul de la parter şi salariul pentru ajutorul la prepararea şi livrarea produselor de patiserie. Cam asta e povestea vieţii mele până acum.

— Nu chiar. Când ai început să lucrezi la Londra?

— Acum doi ani, când aveam douăzeci şi unu de ani. A fost ideea mamei. Spunea că voi avea astfel ocazia să intru în anturajul celor bogaţi. Înainte de a lucra pentru Landini, nu m-am descurcat prea bine. Nu am nicio

calificare şi nu câştigam mult.

— Câţi oameni cunoşti în Londra?

— Oameni sau bărbaţi? Dacă te referi la bărbaţi, nu sunt nevoită să stau în casă dacă am chef să merg undeva. Niciuna din muncile făcute nu a fost nici pe departe atât de interesantă ca aceea pentru Landini. Nu am mai dactilografiat memorii, dar este clar că nu toate sunt ca ale ei. Numai că…

— Spune.

— Din când în când, nu respectă adevărul. Adică, atunci când povesteşte. De exemplu, povestea pe care o spune tuturor, despre cum ai salvat-o de a fi mâncată de un câine, nu e niciodată la fel. Şi atunci, când de adevărate sunt memoriile?

— Exact asta se întreba şi Claudius. Oliver nu crede că ar avea mare importanţă. Spune că, dacă oamenii încep să citească, vor fi atât de captivaţi de carte, încât nu vor mai acorda importanţă inadvertenţelor.

— Oliver? Ah, Oliver Tallent. Când i-am spus că nu mi se pare o idee bună că ai plecat o lună întreagă în America, lăsând-o pe Madame Landini fără supraveghere, mi-a explicat că faci minuni acolo, promovând cartea. De ce îşi schimbă iubitele atât de des? A trebuit să merg de două ori acasă la el cu materialul dactilografiat şi de fiecare dată era cu altă femeie. Ce le atrage?

— El.

— Se pare că nu pentru mult timp.

— Nicio fată nu l-a părăsit. El este cel care…

— …le dă afară, cum a procedat mama cu tine?

— Nu se pricepe să aleagă femeia potrivită. Întotdeauna speră că fata care-i place va…

— …rămâne cu el, dar nu se-ntâmplă aşa.

— Mă laşi să-i…

— …prezinţi şi calităţile? Sigur.

— Vrea să găsească o fată cu care să se însoare, dar genul de femeie pe care le alege nu sunt interesate de o viaţă casnică.

— Şi cum de sunteţi prieteni, deşi vă deosebiţi atât de mult?

— Locuiam aproape unul de celălalt, în Cornwall. Am mers la aceleaşi şcoli şi chiar la Oxford am fost împreună. Apoi el a devenit agent literar şi m-a rugat să-i fiu asociat, dar când am venit la Londra la D.S. Claud, acesta mi-a oferit un post la firma lui.

— Şi l-ai acceptat, din recunoştinţă?

— S-ar putea spune şi aşa.

— Nu poţi merge pe această stradă, e cu sens unic.

— M-am oprit doar să mă uit. Am un unchi care locuieşte în acea casă, Victoria Lodge.

— Sir Julian Mull este unchiul tău? întrebă ea surprinsă.

— Da.

— Să nu mai spui şi altora. Ar putea crede că e ereditar.

— Crezi că e nebun?

— Preferi să-l numesc excentric?

— Da. Ai fost la el acasă şi a aruncat apă pe tine?

— Nu, dar ştiu oameni care au păţit-o. L-am văzut. Face cumpărături în cartierul nostru. Toată lumea ştie cine e şi dacă tu consideri că nu e o nebunie din partea unui om la vârsta lui să iasă pe aşa o vreme fără haină şi să arunce căni cu apă peste persoane inofensive care bat la uşa lui…

— Îl deranjează dacă insistă să bată în uşă. Nu e surd, dacă ar vrea să deschidă uşa, ar face-o. Dar, din moment ce nu vrea să deschidă, de ce oamenii insistă să bată în uşă?

— De ce stă singur în casa aceea mare?

— Nu-şi poate permite servitori.

— Ar putea să o vândă şi să trăiască foarte confortabil într-o casă mică, frumoasă.

— A vândut-o cu ani în urmă. Au cumpărat-o avocaţii familiei şi îl lasă să locuiască în continuare acolo fără să plătească pentru chirie. Nu s-a putut muta într-o casă mai mică. Are nevoie de încăperi spaţioase.

— Pentru ce?

— Ai vrea să vezi?

— Şi cafeaua?

— Poate aştepta. De fapt, aş dori să discut cu el dacă ne lasă să intrăm. A lucrat mult timp în India şi poate ştie să-mi spună ce e cu numele ăsta, Hardanipur.

— Maharajahul lui Madame Landini.

— Da. Când a menţionat acest nume prima oară, mi s-a părut cunoscut, dar nu mai ştiu de unde. Poate să-l fi auzit la unchiul meu, dar asta trebuie să se fi întâmplat în copilărie, demult, pentru că s-a certat cu tata când eu aveam aproximativ patru ani şi de atunci n-a mai fost în Cornwall. L-am revăzut doar când am venit să locuiesc în Brighton.

— A aruncat cu apă când ai venit în vizită la el?

— Prima oară, da. Apoi am învăţat să mă feresc.

— De ce nu are bani?

— I-a pierdut. S-a gândit la o metodă de a-şi dubla capitalul, dar a dat greş, apoi, i-a scris mamei că a descoperit unde greşise şi că acum putea să-şi recapete banii şi s-o facă şi pe ea bogată. Tata era plecat pe mare. Când a primit scrisoarea prin care mama îi spunea că-i dăduse şi banii ei, era prea târziu ca să se mai poată face ceva. Tata nu l-a iertat niciodată.

— Dar mama ta?

— Da, l-a iertat. Nu s-a plâns decât de faptul că a vândut toată mobila din această casă fără să-i dea posibilitatea de a o cumpăra ea. Mama şi unchiul meu au

crescut în această casă şi sigur că mamei i-ar fi plăcut să aibă o parte din lucrurile familiei la noi, în Cornwall. Nu cred că e conştientă de câţi bani a pierdut, dar tata ştia foarte bine. A fost pe punctul de a se răfui cu unchiul meu cu focuri de armă şi, de atunci, unchiul Julian a dispărut din viaţa noastră.

Când locuiam aici, mama a venit la mine şi-a încercat să-l viziteze şi pe el, dar nu a vrut să o primească până când tata nu retractează în scris tot ce a spus.

— Cum e mama ta?

— Departe de a fi o fire sociabilă, dar în niciun caz ca unchiul Julian. Se ocupă de tot felul de lucruri ciudate, ca de exemplu experimente de polenizare şi încrucişare de rase. Momentan, creşte gâşte chinezeşti.

Rodney deschise poarta, apoi duse maşina până la uşa din faţă. Înainte de a bate la uşă, se deschise o fereastră de la parter şi apăru un cap.

— De ce naiba intri cu maşina în curte? Pleacă, mă auzi?

— Am adus o fată frumoasă.

— Poţi să pleci cu ea.

Nicola coborâse din maşină şi stătea lângă Rodney, studiind cu mare interes figura slabă, ridată, furioasă de la fereastră.

— La ce te uiţi? o întrebă iritat sir Julian. Crezi că sunt nebun, nu-i aşa?

— Rodney a spus că nu sunteţi. Dar ar fi mai bine s-o dovediţi cumva.

— Ce?

— Am spus că…

Descuie uşa din spate ca să-i primească. Purta pantaloni din catifea reiată şi un pulover. Privit din faţă, părea total chel, când se întorcea în profil, i se vedea părul cărunt care îi atârna până la gulerul cămăşii.

Îi conduse într-o încăpere care fusese cândva bucătărie, dar era transformată acum în living. Era chiar mai frig decât în locuinţa lui Rodney din Londra. În bufet, în loc de farfurii erau cărţi groase, iar pe masă, resturile de la prânz.

— *Religiile lumii* citi ea titlul unei cărţi pe care o luă şi o deschise. Uite, zei hinduşi.

— Greşit. Te uiţi la Lakshmi, zeiţa, nu zeul prosperităţii. Rodney, ia-o de-aici, spuse Sir Julian luându-i volumul din mână.

— Sigur că da. Dar, pentru că tot veni vorba despre India, am o întrebare.

— Spune.

— Oare de la tine am auzit, demult, de Hardanipur? Unchiul lui îl privi lung, câteva secunde, extrem de mirat.

Apoi vorbi nervos.

— Nu. Categoric nu. Sunt absolut sigur că nu am menţionat niciodată acest nume în faţa ta sau a părinţilor tăi.

— Îl cunoşti cumva pe Maharajahul din Hardanipur?

— Pentru ce vrei să ştii?

— Simplă curiozitate. Este în legătură cu unul din autorii noştri. L-ai cunoscut?

Era clar că Sir Julian se gândea dacă să mai continue această discuţie sau nu. În cele din urmă, vorbi fără niciun chef.

— L-am cunoscut probabil mai bine decât orice alt englez. Am fost pentru câtva timp rezident în Hardanipur.

— Rezident? repetă Nicola.

— Nu ştii ce înseamnă rezident?

— Nu, nu sunt foarte sigur că ştiu nici ce înseamnă Maharajah.

— Maharajah înseamnă mare prinţ sau mare conducător. Sper că înţelegi că vorbesc despre vremea în

care India era sub guvernare britanică.

— Acum că mi-ai spus, da. Şi ce înseamnă rezident?

— Era membru al Departamentului Politic al Serviciului Civil Indian, care era numit câteodată de britanici să locuiască într-un stat autohton şi să supravegheze problemele politice şi financiare. Maharajahii acelor timpuri aveau puteri regale, deţineau controlul absolut asupra a tot ce exista în cadrul graniţelor teritoriului lor, şi când spun asta, mă gândesc la teritorii de mărimea Ţării Galilor. Primeau potentaţi sau poate pe viceregе. Cheltuielile lor particulare îi priveau personal, atât timp cât se menţineau în limite rezonabile, dar nu aveau voie să se atingă de venitul statului şi de bijuteriile statului. Maharajahul din Hardanipur era unul din cei mai importanţi prinţi. Avea dreptul la cincisprezece salve de tun în semn de salut. Apoi, cât am fost eu acolo, numărul s-a redus la zece.

— De ce? întrebă Rodney.

— E o poveste lungă şi nu te priveşte. De altfel, s-a terminat totul de multă vreme.

— Atunci, cum se face că acest Maharajah are atât de multe milioane? întrebă Nicola.

— Datorită clarviziunii sale. Era suficient de inteligent şi de abil ca să-şi dea seama de ce avea să se întâmple după plecarea englezilor şi a început să-şi construiască propriul imperiu. Astăzi, el şi fiii lui sunt proprietarii unui regat industrial cu o coeziune la care nicio firmă nu a putut ajunge. Desigur, a început cu o sumă de aproximativ douăzeci de milioane pe care a reuşit s-o scoată din Hardanipur.

— Escroc? întrebă Rodney.

— Depinde. După părerea mea, este un individ admirabil. Dar, dacă te-ntânteşti vreodată cu el, prefer să nu aminteşti de numele meu. Ai înţeles?

— Da.

— Bine. Nu vă mai reţin.

— Mai e ceva. Ai putea să-i arăţi Nicolei…

— Nu. Ţi-am spus de la bun început să nu vii aici cu fel de fel de prieteni ca să le arăt casa.

— Ţi-am adus vreodată pe cineva?

— Nu.

— Atunci, consideră că acesta e un caz special.

Sir Julian ezită. Apoi se întoarse, ieşi brusc din cameră şi le făcu semn să-l urmeze. Traversă un hol mare, gol, cu marmură pe jos şi descuie o uşă.

Erau trei încăperi lungi care dădeau din una în alta. Toate ferestrele laterale ajungeau până în podea şi aveau vedere la mare. Nu exista nicio mobilă şi uşile fuseseră scoase. Pe parchet, întinzându-se pe cele trei camere şi apoi dispărând în altele, nevăzute, erau şine de cale ferată: în linie dreaptă, curbe, urcând dealuri şi coborând văi, dispărând în tuneluri. Pe liniile de garaj erau o duzină de trenuri, de marfă şi de călători, cu locomotive strălucitoare, de la cele mai vechi tipuri până la cele mai noi, cu forme aerodinamice. Nu era loc pe jos decât pentru ca Sir Julian să poată păşi fără să strice nimic din aranjamentul acelei reţele complicate.

Nicola rămase nemişcată, privind lung. Când se întoarse spre sir Julian, constată că acesta uitase deja de prezenţa ei: verifica ora la un ceas deasupra unui tablou de comandă complicat.

— Trebuie să trimit vagonul poştal la Bombay, murmură el şi trase de o pârghie, punând în mişcare vagonul respectiv, care şi aşa se dovedi a fi în întârziere. Trebuie să termin un nou tronson prin deşertul Sind. E timpul să plecaţi. Închideţi toate uşile în urma voastră şi nu cumva să începeţi să comentaţi cu prietenii ce aţi văzut aici.

Se retraseră, lăsându-l reglând orarele.

— Ce zici, nebun sau excentric? întrebă Rodney.

— Acum înţeleg unde s-au dus toţi acei bani. Locomotivele acelea…

— Da. Foarte scumpe. Le-a comandat special în Darlington.

— Cum ai intrat prima oară?

— Am intrat pe o fereastră din spate. Venisem deja de vreo două ori la el, apoi, a treia oară, era atât de multă linişte, încât am intrat să văd dacă nu cumva i se întâmplase ceva. În altă zi, l-am surprins privind întinderea nesfârşită a mării, m-am dus acasă, am luat telescopul şi i l-am instalat la una din ferestrele de la etaj. Nu a amintit niciodată despre acesta şi nici eu, nu ştiu dacă îl foloseşte sau nu. Pe atunci, nu ştiam că studiază religiile lumii şi că are acest sistem de cale ferată.

Opri maşina în faţa casei Nicolei, coborî şi rămase lângă ea până când îşi scoase cheia.

— Cred că ar fi mai bine să ne spunem la revedere. Dacă-mi dai numărul de telefon, te pot anunţa dacă intervine vreo schimbare.

— Am venit aici să bem cafea. Ţi-e teamă de mama?

— Prefer să nu mai intru. Dacă totuşi Madame Landini se hotărăşte să reia lucrul, poţi să renunţi la noul serviciu?

— La livrările de produse de patiserie? întrebă ea deschizând uşa. Ăsta nu e un serviciu. Ajut când sunt acasă.

— Mama ta a spus că ai un nou serviciu.

Cum ea îl privea mirată, repetă fraza, urmând-o înăuntru.

— Asta, ca să fie sigură că nu te întorci. O strigă pe mama ei, dar nu răspunse nimeni. E plecată, dar fac cafeaua aproape la fel de bună ca ea. De obicei, vorbim în

franceză sau în germană, ce preferi?

— În engleză. Întotdeauna mă simt…

Tăcu brusc. Urcase scările şi ajunsese în living. Cum ar fi putut să-i explice? Vedea, în sfârşit, casa perfectă a visurilor lui: simplă, confortabilă, un adevărat cămin.

— Îmi place această casă.

— E doar jumătate de casă. îmi pare rău că nu vedem marea de aici, dar o putem auzi.

În timp ce Nicola pregătea cafeaua, Rodney se gândea că locul acela însemna cu adevărat „acasă”. un echilibru între ordinea tipică unei nave de război, pe care tatăl lui o impunea şi dezordinea care, în opinia Angelei, era un semn că locul respectiv e locuit, nu pustiu.

— Vino să bei o cafea fierbinte ca să te încălzeşti, strigă Nicola auzind zgomotul cheii în uşă. Avem şi un musafir. Rodney Laird.

— Bine aţi venit, domnule Laird, spuse doamna Baird pe un ton liniştit, deşi nu prietenos.

— Dacă este bine venit, atunci de ce l-ai dat afară?

— Nu l-am dat afară. Nu fi absurdă, Nicola.

— El spune că l-ai dat. Bei o cafea.

— Nu, mulţumesc. Tocmai am băut una la patiserie. Mi-au spus că nu ai mâncat azi.

— Se înşală. Am mâncat împreună cu Rodney. Am încercat să şterg impresia proastă pe care ai făcut-o.

— Sper că nu o luaţi în serios, domnule Laird. Ia totul în glumă, chiar şi lucrurile serioase.

— Chiar şi dragostea. Când aveam doisprezece ani, am scris o poezie pentru revista şcolii. Vrei s-o auzi?

— Era lipsită de orice valoare, spuse doamna Baird.

— *Primul vers suna cam aşa*: Dragostea e o băutură care mi se oferă, să o accept? Voi lua o înghiţitură ca să ştiu dac-o primesc. *Cum ţi se pare*? *Floarea talentului nu s-a deschis însă niciodată*.

— Ai spus că aveai doisprezece ani?

— *Aproximativ*. *Versul al doilea*: De sub un văl, dragostea mă cheamă, să o descopăr, ca să văd ce-nseamnă. *Nu a apărut niciodată în revistă*.

— S-a considerat a fi un caz de precocitate excesivă?

— Nu. Mi s-a spus că rima e defectuoasă.

— Termină cu prostiile, Nicola şi dă-mi ceaşca domnului Laird pentru a-l mai servi cu cafea. Nu am fost politicoasă cu dumneavoastră pentru că m-am enervat. Credeam că doriţi să discutaţi despre Madame Landini şi nu voiam să aud nimic de ea. Nu o voi ierta niciodată pentru modul în care s-a purtat cu Nicola.

— Am venit, explică Rodney, ca să încerc să aflu mai clar ce s-a întâmplat, ce a determinat acea izbucnire.

— Şi aţi aflat?

— Nu, dar din câte îmi dau seama, nu a fost în legătură cu memoriile. Dacă hotărăşte să continue…

— Nu. Dacă intenţionaţi să spuneţi că doriţi ca Nicola să reia lucrul pentru ea, sunt categoric împotrivă. Nu o pot împiedica, dar dorinţa mea este să nu se întoarcă acolo.

— Ascultă mamă. Eu…

— Nu, Nicola, nu am ce asculta. În definitiv, oricine poate continua acea muncă, nu e neapărat nevoie de tine. Nu-mi place să mă amestec, dar te rog să nu te întorci.

— Sunt aproape sigură, începu Nicola încet, după o tăcere, că Madame Landini nu va continua cu memoriile ei. În acest caz, mi-ar părea rău, pentru că e păcat, cred eu, ca această carte să nu fie scrisă. Nu-mi place ca persoană, dar de fiecare dată când începeam să bat la maşină ceea ce dictase, eram transportată, uitam de mine. Când am acceptat postul mi-am închipuit că urma să înşir o listă de triumfuri şi nume celebre, Madame Landini în centru şi restul în plan secund, dar este cu totul altceva: este palpitant şi fascinant. Se pare că nu i s-au întâmplat decât

lucruri importante, de când s-a născut a fost în centrul evenimentelor istorice. La sfârşitul fiecărei zile, abia aşteptam continuarea povestirii. Dacă proiectul va fi continuat, aş vrea să fiu acolo până la sfârşit. Şi mai e ceva. Nu l-am văzut prea mult pe bietul domn Claud, dar ştiu ce înseamnă această carte pentru firmă. Dacă Madame Landini reia lucrul şi vrea să mă întorc, atunci o voi face.

— Nu te pot opri, dar, după ce s-a purtat aşa, greşeşti.

Nicola îi dădu numărul ei de telefon lui Rodney, care se pregătea să plece.

— La revedere. Sper să nu vă supăraţi dacă Nicola se întoarce la lucru; dacă în caz revine, promit să fiu atent la ce se întâmplă, se adresă Rodney doamnei Baird, strângându-i mâna rece.

Deşi sperase să mai ajungă şi la birou, la ora şapte, Rodney încă nu intrase în Londra, aşa că se opri să-i telefoneze lui Oliver.

— M-am întors.

— Vino la cină. Comand ceva cald.

— Eşti singur?

— Până la zece şi jumătate.

— Bine. Încălzeşte, te rog, şi puţin rom.

Ajuns la Oliver, Rodney rămase la masă, dar ceva în aer, poate spiritul Henriettei, îl făcu să-i piară orice dorinţă de a discuta despre evenimentele din timpul zilei şi despre familia Baird, spunând doar că Nicola se va întoarce la lucru dacă va fi nevoie de ea.

Acasă, o găsi pe Angela spălând vasele rămase de la micul dejun, prânz şi cină.

— Credeam că eşti plecată cu Bates.

— Nu, mulţumesc. M-am plictisit de el şi de glumele lui şcolăreşti. Ca astă seară, de exemplu: şi-a luat un

accent străin, dându-se drept un italian numit Potsy.

— Şi… ce ai spus?

— Ce să spun? Nu văd ce importanţă are.

— Redă-mi, te rog, convorbirea exact, înainte să te strâng de gât.

— Nu a fost mare lucru. Şi-a luat acel accent străin şi-a spus că e signor Potsy. Asta e tot.

— Şi tu?

— Nu-mi amintesc exact.

— A mai spus ceva?

— Ei bine, a spus „Este ceva important. Sunt signor Potsy”, iar eu…

— Ai închis?

— Da. De fapt, nu. Am spus…

— Da…?

— I-am spus că, dacă voia să impresioneze, ar fi trebuit să aleagă un nume mai interesant. După care, i-am închis telefonul.

Rodney privi ceasul: unsprezece jumătate, prea târziu. Trecu pe lângă Angela, intră în camera lui şi închise uşa cu grijă.

Capitolul 4

A doua zi dimineaţă, Rodney se pregăti să telefoneze lui Signor Piozzi, apoi, considerând că e prea devreme, se hotărî să meargă personal.

Condus de-a lungul unor coridoare late, fără să ştie încă dacă urma să-l vadă pe signor Piozzi sau pe Maharajah, Rodney ajunse în faţa unei uşi duble. Dincolo de aceasta, când fu poftit înăuntru, se trezi faţă în faţă cu Madame Landini care, aşezată pe o canapea, îi zâmbi languros şi-i întinse mâna.

— Mă bucur că ai putut veni. Ia loc, te rog. îţi voi spune de ce l-am rugat pe sigor Piozzi să te invite.

Era, într-adevăr, trasă la faţă şi pierduse ceva din

aroganţa din timpul negocierilor pentru publicarea memoriilor.

Figura îi era marcată de semnele vârstei înaintate şi ale oboselii, aşa că Rodney o întrebă cu sinceră îngrijorare cum se simte.

— Eşti foarte amabil. Mă simt puţin mai bine. Desigur, trebuie să mă odihnesc, dar mă simt mai în putere. Aş dori să-ţi spun de ce te-am chemat.

— Vă rog.

— Doresc ca secretara, domnişoara Baird, să revină.

— Înţeleg. Voi face tot ce pot.

— Adică, sigur că da, dacă vrea. Poţi să aranjezi aceasta?

— S-ar putea să fie mai greu dacă şi-a găsit deja un alt serviciu.

— Nu a avut timp pentru aşa ceva

— Poate că nu. Voi face tot ce pot. Nu locuieşte la Londra.

— Ba da, mi-a spus că a închiriat o cameră.

— A renunţat la ea şi a plecat acasă.

— Unde?

— În Brighton

Imediat ce rosti acest nume, Rodney îşi aminti că figura pe lista lui Madame cu oraşe interzise. Lista nu era lungă, dar era exclusă orice reabilitare şi ştergere a vreunui nume.

Oriunde acceptase să dea un concert, Madame se aşteptase la o primire regească. Dacă, aşa cum se întâmplase în Brighton, vreun nefericit demnitar omitea cel mai mic detaliu din cadrul ceremoniei, concertul era imediat anulat şi locul abandonat pentru totdeauna.

Madame nu reacţionă decât printr-o uşoară încruntare.

— Brighton nu e departe. Dacă mergi chiar astăzi, vei

ajunge înainte să aibă timp să-şi găsească un alt serviciu. Poţi să-i spui că regret foarte mult tot ce i-am spus. Nu mă simţeam bine.

— Dacă este liberă şi poate veni, când aţi dori să…?

— Imediat. Şi, încă un lucru, de fapt, încă două. Mai întâi, aş dori să se mute aici. Tocmai voiam să propun aceasta când ai spus că a renunţat la camera închiriată. Dacă refuză din nou, nu voi insista. În al doilea rând, nu pot oferi nicio garanţie că voi relua lucrul la memoriile mele. Doresc foarte mult, normal, dar medicul spune că nu am voie să mă obosesc. Dacă domnişoara Baird se află aici, în casă, din când în când, după cum am dispoziţie, i-aş putea dicta. Dacă nu mă simt în stare să continui, poate îndeplini alte activităţi, de exemplu, l-ar putea ajuta pe signor Piozzi care are o mulţime de lucruri de făcut. A aranjat deja vânzarea uneia din proprietăţile mele către Alteţa Sa, iar acum trebuie să facă demersurile necesare pentru ca nepoţii Alteţei Sale să fie înscrişi la şcoală aici, deoarece vor studia în Anglia, ca şi bunicul lor. Şi acum, te rog să mă ierţi, dar, deşi îmi face întotdeauna plăcere să discut cu dumneata, mă simt obosită. Fii, te rog, atât de amabil şi sună serviciul să te conducă.

Rodney merse direct la birou să discute cu Claudius şi Phoebe.

— Sigur că merg la Brighton s-o aduc, dar oare ce plan are Madame? Dacă nu-şi va continua memoriile…

— Bineînţeles că le va continua, pronostic Phoebe încrezătoare. Nu vrea să-şi ia niciun angajament, asta e tot.

— Aşa cred şi eu, spuse Claudius. Cum va veni fata, sunt convins că va relua lucrul la carte.

— Eu nu cred că-şi va relua postul, comentă Phoebe, decât dacă i se permite să locuiască în altă parte. Este o fată independentă şi a simţit deja ghearele lui Madame.

Rodney, cred că ar fi bine să verifici dacă mai e liberă camera ei.

— Nu mai este.

— Atunci, găseşte-i alta. Sau, poate îţi sugerează chiar ea un loc. Să nu conduci repede pe aceste şosele periculoase.

— Bine. Ne vedem mâine. Ah, nu, mâine e sâmbătă. Ne vedem luni.

Vremea era la fel de rea ca în ziua dinainte, călătoria fiind îngreunată de ninsoare şi de ceaţa marină. Rodney se opri o singură dată pentru a telefona: mai întâi lui Oliver, ca să-l pună la curent cu ultimele noutăţi, apoi surorii lui.

— Angela?

— Ah, tu eşti. Am făcut vreo încurcătură cu telefonul de aseară?

— Nu. Ascultă, îţi voi da câteva ordine pe care te rog să le execuţi întocmai. Trebuie să debarasezi cel de-al treilea dormitor.

— Al… Dar nu pot! E plin cu tot felul de lucruri grele. Nu le pot ridica.

— Ce nu poţi ridica, împinge. Sunt, în majoritate, cufere şi valize goale. împinge totul în debara.

— Dar ştii că debaraua este plină cu mobilierul doamnei Major, doar de-asta nu am dus acolo valizele. Şi în dormitor mai sunt şi cărţi şi vinul din Spania şi covoarele şi…

— Dă totul afară, aeriseşte salteaua şi du covorul din camera mea, agaţă nişte tablouri şi apoi… mai eşti la telefon?

— Da.

— Dă cu aspiratorul şi pe sub mobile şi fă astfel încât camera să fie ordonată şi curată. CU-RAtă!

— Dar nu pot…

— Roag-o pe doamna Major să te ajute şi pe la ora

cinci sau şase când mă întorc, totul să arate ca la expoziţie. Ai înţeles?

— Da, dar…

— Bine.

Brighton era pustiu şi deprimant.

Verifică mai întâi dacă furgoneta era în garaj, ca să se asigure că Nicola era acasă, apoi sună la uşă.

— Iar ai venit!

— Madame Landini m-a chemat la ea să-mi spună că te vrea înapoi.

— S-a hotărât să continue?

— Nu a spus asta, dar avem impresia că aşa se va întâmpla.

— De ce eu? De ce nu altcineva care nu a văzut-o în momentul crizei?

— A spus că te vrea pe tine.

— Sper că nu ai uitat să ceri o mărire de salariu compensatorie pentru insulte.

— Ar fi însemnat să profit de o persoană bolnavă.

— Când mă vrea?

— Imediat, dacă se poate.

Doamna Baird stătea în mijlocul livingului.

— Am auzit. Aşadar, eşti hotărâtă să mergi.

Nicola o sărută pe obraz, apoi intră la ea în cameră unde, cu uşa deschisă, începu să-şi facă bagajul.

— Nu sunt hotărâtă, nici măcar nu sunt nerăbdătoare şi nu ştiu sigur dacă voi rămâne. Dar, de ce să abandonez la jumătate? Faptul că m-a chemat înseamnă că se va purta cu mine cu mare grijă, situaţie pe care ar trebui s-o explorez, pardon, s-o exploatez. Mamă, eşti bună să faci o cafea înainte să plecăm?

Rodney, rezemat de uşă, o privea. Totul era ordonat, la locul lui, frumos împachetat. În cameră erau doar două fotografii, una pe măsuţa de toaletă, cealaltă pe noptieră.

— Tatăl meu, explică ea, văzându-l că le priveşte. După cum vezi, nu era prea frumos. Sunt gata.

— V-am făcut şi nişte sandvişuri, spuse doamna Baird, aşezând o tavă pe masă. La sfârşit de săptămână, restaurantele sunt aglomerate.

I-a servit cu cafea, dar ea nu a băut. Stătea pe un scaun, lângă masă, asculta, răspundea când era necesar, dar Rodney era conştient că o frământa ceva, o problemă căreia nu-i găsea soluţia. Stătea cu mâinile strâns împreunate, cu articulaţiile degetelor albe. Nu o putea înţelege: toată acea îngrijorare doar pentru că fiica ei se reîntorcea la femeia care, pierzându-şi controlul, ţipase la aceasta? Nu avusese nicio obiecţie când Nicola lucrase înainte la Londra. Ce o deranja acum?

Cât despre apariţia lui pe scenă, era exclus ca acesta să fie motivul îngrijorării, era individul roşcat, pistruiat, banal şi inofensiv care inspira în mod garantat încredere oricărui părinte de fată.

Indiferent care era motivul, cert este că o chinuia cumplit pe doamna Baird. Cuprins de milă, Rodney se hotărî să amintească de amănuntul pe care intenţionase să i-l spună Nicolei pe drum, când aveau să fie singuri.

— Mai este ceva. Madame Landini vrea ca Nicola să locuiască la ea.

— Să locuiască la ea! Niciodată!

— Aşa e, niciodată! confirmă şi Nicola. Dacă nu acceptă să locuiesc în altă parte, rămân aici.

— Aşa m-am gândit şi eu. Aşadar, de data aceasta Rodney se adresă doamnei Baird, am rugat-o pe sora mea să pregătească o cameră, noi având trei. Nu cred că Nicolei îi va plăcea să stea cu noi, fiindcă încăperile sunt reci, neconfortabile, iar noi nu suntem ordonaţi. Dar m-am gândit că poate rămâne cu noi până îşi găseşte o locuinţă. Întorcându-se spre Nicola. îţi va plăcea Angela, dar nu

prea e gospodină. Vrei să încerci?

— Da, mulţumesc. Unde lucrează sora ta?

— Va începe să lucreze de luni la o agenţie de turism.

Nicola se uită la mama ei, la Rodney şi se ridică.

— Promit să am grijă de ea, doamnă Baird. Iată toate numerele de telefon, de acasă, de la mine, al lui Madame Landini, de la biroul meu, astfel că puteţi vorbi cu ea când doriţi.

— Mulţumesc. Nicola, ai uitat sandvişurile.

— Şi ceasul.

Dar ceasul nu era nici în camera ei, nici în casă.

— Trebuie să fie în camionetă. Mamă, vrei te rog, să mi-l trimiţi?

— Nu. îl voi păstra până când vii data viitoare. Grăbeşte-te. L-ai făcut deja pe domnul Laird să aştepte prea mult. Ai grijă de tine.

Când au pornit la drum, soarele tocmai străpunsese perdeaua de ceaţă. Nicola tăcea, uşor încruntată.

— Eşti îngrijorată?

— Nu, îmi pare rău că mama este atât de mult împotrivă

— Poate că ai amintit de Maharajah şi îşi imaginează tot felul de lucruri.

— Nu am amintit nimic. Unchiul tău nu a spus aproape nimic. Am impresia că sunt multe lucruri pe care nu le ştim.

— Ar trebui să fii mulţumită. Uneori, persoanele în vârstă sunt aproape imposibil de oprit când încep să povestească din trecutul lor.

— Sper ca Madame să facă aşa. De unde a avut Landini bani?

— Cei mai mulţi, din afaceri murdare, dar cu mult timp înainte de a-l cunoaşte Madame. Când s-au căsătorit, el era deja un cetăţean respectabil

— Ţi-ar plăcea să fii multimilionar?

— Nu. îmi doresc o casă nu prea mare, patru copiii suficient de inteligenţi ca să obţină burse, o maşină şi o barcă. Am deja maşina şi barca, dar cu casa s-ar putea să fie o problemă, pentru că trebuie să aibă vedere spre Atlantic, aşa că va fi greu de ajuns la serviciu.

— Casa tatălui tău are vedere spre Atlantic?

— Depinde pe care fereastră priveşti. Este pe un promontoriu şi are vedere panoramică. Este într-o zonă cu vânt şi umezeală, fără magazine prin apropiere, dar nouă ne place.

Au mâncat sandvişurile pe drum. Mai târziu, s-au oprit să bea ceai. Rodney comandă şi prăjituri, dar, după ce le privi, Nicola le trimise înapoi.

— De ce ai făcut asta? întrebă, el indignat

— Erau cu înlocuitori.

— Cum poţi să-ţi dai seama doar privindu-le?

— Nu erau cu ouă sau unt, pe când noi, la patiserie, folosim ingrediente naturale. Ce comanzi?

— Pâine prăjită.

— Aşteaptă până la cină. Voi găti eu pentru voi, în caz că nu a pregătit deja Angela ceva.

— Chiar dacă a pregătit, ne vom dori să nu o fi făcut. Dacă stai mai mult cu noi, poate o înveţi şi pe ea să gătească. A făcut un curs înainte de a veni la Londra, dar fără niciun rezultat. De asemenea, poate încerci s-o opreşti să-mi taie hainele.

— Ce să-ţi taie?

— Hainele. Le desface ca să ia tiparul, dar nu mai reuşeşte să le asambleze din nou.

Nicola tăcu, pe faţa ei trecând o uşoară umbră de teamă, Rodney se gândi că ar fi fost mai bine s-o lase să-şi formeze propriile impresii.

Când au ajuns, doamna Major tocmai ieşea.

— Bună, Rodney. Văd că ai adus o prietenă cu tine.

— Domnişoara Baird va sta la noi până îşi aseşte o cameră undeva. Nicola, ţi-o prezint pe doamna Major, proprietăreasa, care trăieşte doar ca să-şi tortureze vecinii.

— Îi place să glumească. Tocmai ai venit la Londra, draga mea?

— Tocmai am venit din nou la Londra.

— Cauţi de lucru?

— Am deja.

— Presupun că eşti secretară sau ceva de felul ăsta.

— Nu. Sunt model.

— Ai rude aici? Părinţi, ceva?

— Nu. Sunt orfană.

— Şi mama mea a murit sus, chiar în camerele unde staţi voi. Fraţi, surori?

— Da, dar sunt în Australia.

— Am să vin să mai stăm de vorbă.

Rodney bătu la uşă. Deschise Angela, îmbrăcată în rochie lungă.

— Pleci undeva?

— Nu. Adresându-se Nicolei. Rodney nu mi-a spus cu cine vine şi m-am gândit că poate fi italianul cu care am vorbit aseară şi am încurcat lucrurile. Nu mi-a spus nici cine eşti, dar nu e greu de ghicit: trebuie să fii secretara lui Madame Landini. Continuă să scrie?

— Nu ştiu încă. Aşa sperăm, spuse Rodney, apoi privi satisfăcut, de pe pragul uşii, camera pregătită pentru Nicola.

— E minunat, se adresă Nicola Angelei. Dar nu vă încurc?

— Sunt foarte fericită că eşti aici. Viaţa alături de un frate nu e prea distractivă.

— Dă-i Nicolei ceva de băut. Eu merg la mine în

cameră să-mi mai pun un pulover.

Încercă să deschidă uşa, dar era blocată de un obiect greu. Reuşi să-şi strecoare un braţ ca să aprindă lumina. Privi îngrozit, apoi scoase un strigăt furios.

— Angela!

— Ce este?

— De ce naiba ai împins toate astea la mine?

— Unde puteam să le pun?

— Ţi-am spus.

— Nu sunt halterofil şi doamna Major a fost plecată. Apoi, explicând Nicolei. Mi-ar fi trebuit o macara. Poţi să mănânci conserve? Mi-a fost teamă să gătesc, ca nu cumva să iasă prost.

— Dacă aveţi ouă şi brânză, pregătesc eu ceva. Sunt expertă. Vă deranjează dacă mă aşez chiar pe jos?

— Este un curent îngrozitor pe sub uşi.

— Rodney a spus că vei lucra la o agenţie de turism.

— Da. Prind în capse biletele şi. Rodney, fii atent, era să trânteşti vaza.

Rodney, care muta cuferele grele din camera lui în spaţiul pe care-l eliberase din debara, nu răspunse. Continuă să târască şi să ridice, înfuriat de atitudinea fetelor care păreau să fi uitat de el. Când termină de cărat şi de făcut baie şi se întoarse în living, masa era deja aşezată şi Angela aducea un platou.

— Nicola a făcut minuni din peştele rămas de la prânz.

Într-adevăr, piureul de peşte cu smântână, urmat de sufleul de brânză, nu au îngăduit niciun alt subiect de conversaţie în timpul mesei.

— Eu mi-am făcut partea mea de muncă pentru astăzi, anunţă Rodney când termină cina.

— Cât stau eu aici, prefer să nu intri în bucătărie.

— Atunci, stai cât mai mult.

Rămasă singură cu Angela, Nicola îi povesti despre vizita făcută la Victoria Lodge.

— L-am văzut pe unchiul tău.

— Doar nu vrei să spui că te-a lăsat să intri şi ţi-a arătat instalaţia de căi ferate?

— Ba da.

— Eu nu mi-l mai amintesc. De la scandalul acela, nu a mai apărut. Rodney l-a văzut când locuia în Brighton şi i-a plăcut. Când lui Rodney îi place cineva, menţine acea relaţie.

— Am observat, cazul lui Oliver Tallent, de exemplu.

— Cu Oliver suntem prieteni de când ne ştim.

— A fost întotdeauna aşa plictisitor ca acum?

— Oliver, plictisitor? Nu-ţi place?

— Dacă ţie îţi place, spune-mi şi mie ce-ar trebui să văd la el.

— Este foarte drăguţ.

— Aşa spune şi fratele tău. Cât de des vine aici?

— Aici? Niciodată.

— Şi spui că e prieten vechi?

— Are cercul lui de prieteni. Nici înainte, când stăteam acasă, nu ne-ntâlneam des, dar de când am venit să locuiesc cu Rodney, nu ne vedem aproape deloc. îţi închipui ce-ar zice de casa asta comparativ cu a lui. La început îmi păsa, dar acum nu mă mai interesează.

— Nu vine niciodată să-l vadă pe Rodney?

— Nu aici. Se întâlnesc în cluburi şi în localuri, câteodată iau cina în oraş, dar Rodney nu-l invită aici în mod special, mai bine mort decât să-şi închipuie Oliver că.

— Aşa sunt fraţii. La un moment dat, mi-ar fi plăcut şi mie unul, dar, în definitiv, la ce sunt buni? Uite, ca acum de exemplu.

— Nu mai contează. Am depăşit faza aceea.

— Într-adevăr?

— Încă mai cred că Oliver este cel mai drăguţ bărbat pe care l-am cunoscut şi aici, la Londra, şi acasă. Nu au fost ei prea mulţi acasă, din cauza tatălui meu. N-a putut suporta niciodată bărbaţii cu părul lung şi încreţit, mişcarea hippy, muzica pop, sexul non-stop, într-un cuvânt, viaţa, poate nu întotdeauna în ipostazele ei cele mai frumoase.

Prima dată când a venit la mine un tip cu bluză din dantelă şi câteva şiraguri de mărgele în jurul gâtului, tata a luat repede puşca şi a ieşit să împuşte ceva, orice, ca să nu tragă în mărgelele aceluia. Şi tatăl tău era la fel?

— Din povestirile mamei, nu. A murit când aveam cinci ani, aşa că nu-mi mai amintesc mare lucru, dar în fotografii arăta blând, blajin. Eşti nerăbdătoare să începi lucrul?

— Oarecum. E o muncă uşoară. Nu sunt o persoană sclipitoare. Nu am putut învăţa nici să bat la maşină şi nu mă pricep grozav la ortografie, aşa că nu-mi rămâne decât să servesc în baruri şi cafenele şi sunt convinsă că nu aş fi deloc bună la aşa ceva, sau un serviciu de tipul celui pe care l-am ales. Când mă gândesc cât a costat şcoala şi de fapt, la ce sunt bună, sunt convinsă că aş fi putut cheltui acei bani mai bine. Ascultăm muzică? între timp, mă duc să-mi spăl părul.

Nicola alese o carte din bibliotecă şi se aşeză pe jos să citească. Rodney, întins pe canapea, citea şi el un manuscris.

— Eşti primul nostru oaspete. Părinţii noştri, când vin, preferă să stea la hotel. Doamna Major se va ocupa din nou de curăţenie aici. Apropo, de ce i-ai spus minciunile alea?

— Când oamenii devin prea curioşi, încep să inventez.

— Încearcă s-o înveţi şi pe Angela tehnica. Singura

informaţie pe care doamna Major nu a reuşit încă s-o obţină despre familia noastră este cât am cântărit la naştere. Ah, am mâncat prea mult. Nu sunt obişnuit să mănânc aşa bine. Când şi dacă Angela se va căsători vreodată, soţul ei va avea probleme cu stomacul.

— Atunci, sper ca acela să fie prietenul tău Oliver.

— Dumnezeule! Femeile! Zece minute împreună şi aţi şi ajuns la confidenţe. Ţi-a spus ea?

— Am bănuit. Dacă este un vechi prieten, atunci de ce nu se comportă ca atare?

— De ce ar face-o? Practic, o ştie de când era mică. Probabil că aşa se explică lipsa lui de interes.

— Când Angela a venit la Londra, a invitat-o vreodată undeva?

— Nu. Adică, ne-a invitat pe amândoi la cină şi el a venit cu o prietenă. Ca lucrurile să fie clare, presupun.

— Nu ai putut face nimic?

— Ce, de exemplu? Să i-o arunc în braţe?

— Mai sunt şi alte modalităţi. Ai fi putut da petreceri la care să-l inviţi.

— Aici? Cred că locuinţa asta l-ar ţine la depărtare definitiv. Ce-ar fi să nu mai discutăm despre Oliver? Şi-aşa nu-ţi place.

— Dar îi place ei. Pare să fie bărbatul pe care şi-l doreşte, doar a avut suficient timp să-şi dea seama. Eu sunt pentru căsătoriile în care partenerii se cunosc de mult timp, asta reduce riscul surprizelor neplăcute.

— Nu e vina mea că tânjeşte după singurul bărbat pe care nu-l poate avea.

— Treaba ta este să-l faci pe el să înţeleagă că, de fapt, o vrea.

— Parcă v-aţi contrazice, spuse Angela, ieşind din baie. Pe ce temă?

— Optică, răspunse Rodney. Ei, acum, sclavele mele,

care dintre voi e dispusă să-mi pregătească o cacao fierbinte?

Capitolul 5

Angela a mers la serviciu prima zi, luni şi ultima, vineri, când şeful ei i-a dat salariul pe două săptămâni, a adus-o cu maşina acasă şi a promis să-i dea referinţe, dar nu în scris. Apoi a plecat, spunând ceva ambiguu, în legătură cu faptul că oricine poate greşi.

Greşeala Angelei fusese, aşa cum recunoscuse în seara aceea faţă de Nicola şi Rodney, că nu a ştiut că există mai multe localităţi Washington, nu numai Washington D.C.

— Acum am rămas fără serviciu şi mă gândesc să accept oferta pe care Jeffry Hodges mi-a făcut-o cândva, şi anume să lucrez la magazinul de antichităţi al mătuşii lui, în Pont Street. Se pare că individa este mizerabilă, dar nu mă interesează, dacă plăteşte bine.

Rodney era conştient că Nicola nu era prea satisfăcută de cum merseseră lucrurile în acea săptămână, dar nu o întrebase nimic. Abia vineri seara, Angela a adus vorba despre Madame.

— Nimic, până acum.

— Nu a amintit nimic despre memorii? întrebă şi Rodney, care tocmai terminase de scris o scrisoare părinţilor.

— Nu. Ştiu că te va deprima, dar am impresia că s-a rupt ceva. Tot încerc să-mi dau seama ce, dar singura concluzie la care am ajuns este că, la fel ca în cazul altora care încep ceva cu mult avânt, entuziasmul iniţial scade, dispare şi proiectul este definitiv abandonat.

— Atunci, de ce te-a rugat să te-ntorci?

— Şi eu aş vrea să ştiu. M-am gândit că poate doar ca să compenseze acea ieşire, s-o şteargă din mintea mea.

— De ce eşti sigură că nu va continua?

— Ţi-am spus. Pare să fi uitat de memoriile ei, dacă nu cumva este o contradicţie în termeni. Nu mai arată niciun interes faţă de trecutul ei, în schimb, faţă de trecutul meu, da. Cred că este modul ei de a se arăta amabilă. Este măgulitor, dar pe mine mă irită. Era mai bine înainte, chiar aşa, cu izbucnirea aceea. Nu-mi place să mă tot invite să luăm prânzul împreună, sau la un ceai, sau la o cafea şi m-am plictisit să tot răspund la întrebările ei.

— Ce vrea să ştie?

— Nimic special. E doar o tentativă de a fi prietenoasă, dar nu îi stă în fire să se poarte aşa, îţi dai seama imediat după cum o priveşte signor Piozzi din când în când, ca şi cum ar fi surprins că poate avea sentimente materne.

Ţi-am mai spus, nu-mi plac întrebările personale, decât dacă persoana respectivă e îndreptăţită să le pună.

— Ai recurs din nou la invenţii?

— Da.

— Maharajahul mai e acolo?

— Vine şi pleacă. Afacerea cu palatul s-a încheiat. Acum deţine o casă mare în Geneva, un palat în Veneţia, o vilă în Antile şi o casă de vânătoare pe un teren de câteva mii de acri în Scoţia, toate cu personalul aferent. Nu ştiu cum se descurcă bietul signor Piozzi. Presupun că ar trebui să-mi placă. Sunt multe lucruri de văzut şi chiar de învăţat. Tot timpul e un du-te-vino de oameni celebri, bogaţi sau cu titluri de nobleţe, totuşi, dacă nu are de gând să reia lucrul, nu mai vreau să rămân. Nu am altceva de făcut decât să răspund la invitaţii şi să dactilografiez liste cu cifre pentru signor Piozzi. îmi plac banii şi nu cred că voi mai fi vreodată atât de bine plătită, dar o preferam aşa cum era înainte de a deveni prietenoasă. îmi place ca şeful să păstreze distanţa. Ai spus că nu trebuie să fac nicio aluzie de lucru, dar altfel cum va reîncepe vreodată?

— Ar fi fatal să se simtă împinsă. Decizia trebuie să pornească de la ea.

— Şi eu trebuie să iau o decizie în ceea ce mă priveşte. îi mai dau încă două săptămâni; după aceea, plec.

Sună telefonul şi Rodney răspunse. Nu se putea deduce nimic din ce vorbea, a spus de câteva ori „da”, apoi a închis.

— Cine era? întrebă Angela.

— Oliver.

— Ceva legat de lucru?

— Nu. Avea nevoie de o a patra persoană pentru o cină săptămâna viitoare şi m-a invitat pe mine.

Angela nu comentă nimic până nu se află singură cu Nicola în bucătărie.

— E prima oară când face asta: să sune aici ca să aranjeze o petrecere. Înainte, avea măcar decenţa de a-l suna pe Rodney la birou. Să nu crezi că mă deranjează că nu m-a invitat şi pe mine.

— Mai bine ţi l-ai scoate din minte şi ai ieşi cu oricare din indivizii care te tot sună.

— Ies cu ei, câteodată, ştii bine. Dar nu merge. Trebuie întotdeauna să-mi închipui că, în locul individului din faţa mea e Oliver, ca să pot părea interesată.

— Ce naiba te-a făcut să te îndrăgosteşti de el?

— Ai văzut vreodată vreun bărbat mai frumos, mai bine îmbrăcat şi cu maniere mai elegante? Dar, inutil. Henriette l-a acaparat. Trebuie să recunoşti că e isteaţă; toată lumea spune asta. Pe când eu nu pot să-mi păstrez niciun serviciu.

Tocmai fusese concediată, după primirea salariului pe două săptămâni pentru numai câteva zile prestate, de la magazinul din Pont Street, pentru că sfătuise sincer clientele să nu cumpere ceva cu care nu le stătea bine.

— De ce nu încerci la agenţia de locuri de muncă

unde am fost şi eu? sugeră Nicola.

Merse acolo, într-adevăr şi fu angajată în timp record la o firmă din Knightsbrige, urmând să înceapă lucrul chiar de a doua zi.

— Să sperăm că o va ajuta să mai uite de Oliver, spuse Rodney. Cred că l-a pierdut definitiv. Henrietta a chemat întăriri. Când am fost atunci la cină pentru că avea nevoie de o a patra persoană, celelalte trei erau Oliver, Henrietta şi mama acesteia. De data aceasta, Oliver nu mai are nicio scăpare.

— Nu asta voia să facă? Să se căsătorească?

— După tonul lui când m-a invitat, după ţinuta deloc festivă de la masă şi după cât de nefericit arăta, nu aş fi spus că da. Rolul mamei Henriettei este tocmai să-l împiedice să se retragă. Bietul Oliver.

— Biata Angela.

— Are cariera ei. Probabil că vineri va veni din nou cu salariul pe două săptămâni şi rugămintea din partea şefului de a nu se mai întoarce la acel loc de muncă.

Vineri, însă, Angela mai avea încă serviciul.

— Merg la o petrecere cu Austin Bates, spuse aceasta. Vor veni şi Oliver cu prietena lui.

— Dar tu, Rodney? Nu te-ntâlneşti cu nicio fată?

— Ca să invit o fată la masă mi-ar trebui cam jumătate din salariul pe o lună. Se pare că localurile mai ieftine unde se poate bea bere şi se poate mânca un sandviş nu stârnesc pasiuni. Pe de altă parte, nu-mi place să mă invite o fată la ea acasă şi să-mi gătească.

— De ce n-o aduci aici şi-i pregăteşti tu o omletă?

— Am încercat de trei ori, prima fată şi-a petrecut întreaga seară tremurând şi plângându-se de sistemul de încălzire, ce-a de-a doua s-a certat cu doamna Major, după ce aproape că a lovit-o cu maşina, cea de-a treia a băut prea mult şi a-nceput să danseze dezbrăcată pe palier,

tocmai când Austin Bates o conducea pe Angela înapoi acasă.

Apoi, după ce Angela plecă, o întrebă în treacăt pe Nicola:

— Şi care e serviciul acela de unde n-a fost concediată?

— Un departament de ambalare şi livrare la domiciliu în cadrul unei florării, împachetează florile într-o cutie şi le expediază. Rodney, vreau să-ţi vorbesc.

— Eşti încordată, îmi dau seama. Renunţi la post?

— Cred că da. Dar altceva voiam să-ţi spun. Făcu o pauză. Mă cunoşti foarte bine, ştii că nu dau frâu liber imaginaţiei. Ţi-am spus că Madame Landini mi-a dat o cameră…

— Ca să-ţi laşi acolo diverse lucruri. Da.

— Nu o folosesc mult. îmi las haina, geanta, cumpărăturile, dacă se-ntâmplă să fac. Săptămâna aceasta, cineva mi-a umblat în toate lucrurile.

— Servitorii? sugeră Rodney, după ce se gândi puţin.

— Nu. M-am gândit şi eu la asta, dar banii erau neatinşi. Şi, de ce-ar fura bani? Probabil că toţi sunt mult mai înstăriţi decât mine şi, dacă ar vrea să fure, de ce n-ar începe cu lucrurile stăpânei lor? în plus, această cameră este chiar pe coridorul care duce spre apartamentul lui Madame, unde îşi petrece mare parte a zilei şi unde circulă o mulţime de lume, aşa că n-ar putea intra acolo fără să fie văzuţi.

— Eşti sigură că nu-ţi lipsesc bani?

— Da. Şi sunt tot atât de sigură că mi s-a răscolit în geantă de mai multe ori. Nu ştiu cum mi-am dat seama, nu poţi explica, dar oarecum simţi că s-a umblat prin lucrurile tale. Astăzi, însă, m-am hotărât să fiu atentă şi să mă conving dacă e aşa sau nu. Deşi lucrurile păreau lăsate la întâmplare, ştiam exact poziţia fiecăruia. A devenit ca o

regulă să iau masa cu Madame când nu are musafiri. Astăzi a avut şi am mâncat în birou. Când m-am întors în cameră, am ştiut că iar a umblat cineva în geantă.

— Lipsea ceva?

— Nimic. Dar ultima scrisoare de la mama fusese scoasă din plic şi apoi pusă la loc. Aş înţelege dacă ar fi dispărut ceva. Dar aşa? Nimic din ce am un are niciun fel de valoare şi nu prezintă niciun interes decât pentru mine.

— Dacă excluzi servitorii…

— Categoric. Cred că este Madame Landini. De fapt, ştiu că este ea. Vrei să-ţi spun cum mi-am dat seama?

— După parfum? se hazardă Rodney, după o ezitare.

— Exact. E inconfundabil. Probabil cel mai scump care se găseşte. Nu este un miros care să te izbească, dimpotrivă, este extrem de subtil, dar persistent. Niciuna din cameristele ei nu ar îndrăzni să-l folosească. Este clar că Madame îmi caută în geantă, în buzunare şi îmi citeşte scrisorile. Aşa că, ori e nebună, ori caută ceva. Dar ce?

— Dovada că scrii ceva despre ea pentru a folosi materialul respectiv mai târziu?

— De ce aş scrie la ea acasă? Serile, sunt liberă. Şi ce aş putea să scriu care să nu fie deja în memorii, până acolo unde a ajuns cu ele?

— A întrerupt înainte de episodul Landini. Să fie…

— …ceva în legătură cu el despre care nu vrea să se afle? Dacă era vorba despre asta, ar fi putut încuia unele materiale. Dar eu am avut acces liber la ele încă de când am început să lucrez pentru ea.

— În afară de asta, ţi se mai pare ceva ciudat la ea?

— Ceea ce ţi-am spus. Încercarea de a se arăta prietenoasă e forţată. Aşa că, nu te supăra, dar nu mai rămân. îmi pare rău, pentru că ştiu cât de mult doreşti să continue memoriile, dar sunt sigură că acest lucru nu se va-ntâmpla. De la scandalul acela, e cu totul schimbată. Nu

cred că şi-a revenit complet. Dacă nu reintră în normal şi nu începe lucrul săptămâna viitoare, vreau să părăsesc acea casă.

— Bine. Nu-i voi spune nimic lui Claudius.

— Prefer să nu spui nimic nimănui.

— Nu-ţi mai face griji: ai acceptat postul pentru a-i dactilografia memoriile; dacă nu mai există memorii, nu mai e nici post şi dacă nu mai există postul, nu mai e necesar să rămâi. Şi acum, fii gata, luăm cina în oraş.

— În oraş? Cina e-n cuptor.

— Închide-l. În seara aceasta, mâncăm în oraş, la un restaurant elveţian unde îţi garantez că folosesc ouă şi unt.

Pe drum, Rodney îi făcu istoria amănunţită a locurilor pe unde treceau, iar la întoarcere, vinul băut la restaurant o aruncă pe Nicola într-un somn atât de adânc, încât Rodney, mai mult târând-o, reuşi cu greu s-o urce pe scară şi s-o aşeze pe canapea unde o înveli şi o lăsă până a doua zi dimineaţa.

— Bună. Cum stai cu mahmureala?

— Mi-a trecut. E o zi minunată, cu soare. Aş vrea să închiriez maşina ta şi să merg s-o văd pe mama şi să-mi iau ceasul

— Ai putea închiria şi şoferul.

Cum Angela tocmai venise, se hotărârâ s-o ia şi pe ea.

Doamna Baird, anunţată telefonic, pregătise un ceai consistent. Apoi, au luat-o la un restaurant pe plajă. Fusese o zi plăcută, deşi scopul nu a fost atins în totalitate, pentru că Nicola nu şi-a recuperat ceasul. Doamna Baird a spus că l-a găsit în camionetă, dar avea geamul spart şi l-a dus la reparat.

— O zi plăcută şi ieftină, comentă Rodney în drum spre casă.

— Eu am plătit benzina, dar tu ai plătit masa, sublinie

Angela.

— Greşit. Eu am plătit şi apoi doamna Baird a plătit fiicei ei care mi-a dat mie banii. După cum am spus, o zi plăcută şi ieftină.

Capitolul 6

Noua săptămână începu anunţând o activitate fără precedent care ameninţa să deranjeze tabieturile de fiecare zi ale celor de la firmă. Claudius participa la un prânz de afaceri, iar Phoebe îl invită pe Rodney la masă, în bucătărie.

— Stai, nu pleca, nu te reţin mult, spuse Phoebe. Voiam să discutăm puţin despre Oliver. Arată foarte tras la faţă.

— N-am observat.

— Ar fi trebuit. S-ar putea spune că este din cauză că iubeşte. Unii bărbaţi înfloresc, alţii se ofilesc. El face parte din a doua categorie. Mi se pare ciudat, pentru că de când îl cunosc, a fost tot timpul angajat în tot felul de relaţii. Deşi individul nu-mi place, totuşi n-aş vrea să clacheze tocmai acum, în plină desfăşurare a negocierilor cu Madame Landini. Deschid o paranteză: a reluat lucrul?

— Nu.

— Atunci, este timpul să-i facem o vizită oficială.

— Nu văd ce am putea face. Nicola e acolo, pregătită de lucru, dar spune că Madame nu dă niciun semn că ar intenţiona să reia scrierea memoriilor. De fapt, Nicola nu va mai sta mult.

— De ce? Este extrem de bine plătită. Şi-acum, revenind la Oliver. Se pare că se va căsători cu Henrietta Gould. Fata arată splendid, nu contest, dar este rea şi brutală. La o petrecere pe care au dat-o recent, Oliver a uitat să cumpere ceva banal, flori mi se pare, şi ea a aruncat cu o carte în el. În calitatea ta de cel mai bun şi vechi prieten al lui, nu crezi că ar trebui să-l previi? Deşi

personal nu-mi place, ne este foarte util pe plan profesional şi deja am observat o cădere la el, dezinteres şi lipsă de energie în ceea ce face.

Discuţia încheiată, Rodney nu se mai gândi la Oliver decât când ajunse acasă.

Mirosea foarte apetisant. Nicola venise deja, pregătise cina şi aşeza masa. El, întins pe canapea şi ea stând pe jos cu faţa spre foc, păreau protagoniştii unei scene casnice tihnite: soţul şi soţia savurând împreună câteva clipe de linişte.

— Madame este încă în căutarea prăzii. Sunt absolut sigură. M-am plictisit să mă tot întreb de ce. Probabil că un psihiatru ar putea da răspunsul. Vineri am de gând să-i spun că plec şi, de asemenea, că ştiu ce face.

— În speranţa că va da vreo explicaţie?

— Nu. îi spun şi-atât. Nu aştept nicio explicaţie

— Dacă vrei să pleci, pleacă, dar nu ne face necazuri.

— Poate că Madame nu ştie ce face. Totuşi, simt că ştie foarte bine. La naiba cu povestea asta! îmi pare rău. Ştiu ce înseamnă pentru tine.

— Nu trebuie să-ţi pară rău. E vina mea că am crezut că va ieşi ceva. A fost interesant atât cât a durat. Să nu ne mai gândim. Acum sunt puţin îngrijorat pentru Oliver. Se pare că atunci când se enervează, Henrietta aruncă în el cu obiecte grele. Poate ar trebui să discut cu el.

— Mie nu de el îmi pare rău, ci de Angela. Cred că dacă ai fi făcut ceva, orice, nu s-ar fi ajuns aici.

Tăcu pentru că Angela tocmai intra, îşi schimbă rochia, telefonă pentru a comanda un taxi, apoi plecă din nou.

Nicola vorbi puţin în timpul cinei, apoi se aşează în faţa focului, gânditoare.

— Te gândeşti la Angela sau la Madame? o întrebă Rodney.

— La Madame. Caută ceva, ceva despre care îşi închipuie că ar fi la mine. Nu s-a atins niciodată de lucrurile mele când am lucrat prima dată pentru ea. Povestea a-nceput după ce m-am întors. Înseamnă ce este ceva legat de ce a spus sau a făcut, sau de ceea ce eu am spus sau am făcut de când i-am dat ultimele foi dactilografiate până când a ieşit din cameră, ţipând. Ţi-am spus, este cu totul diferită. De altfel, nu cred că a fost vorba de nicio cădere nervoasă.

— Încearcă încă o dată să revezi filmul celor petrecute. Poate găsim un element de legătură.

— Nu vom reuşi. Am retrăit scena de nu ştiu câte ori.

— Haide să încercăm împreună. Cât timp a trecut de când ai lăsat-o până când a reapărut pe palier?

— Cam opt minute.

— Timp suficient pentru a fi primit un telefon.

— Nu, am verificat astăzi, fără să ştie nimeni, pentru că se notează într-un registru numele fiecărei persoane care telefonează şi ora apelului.

— Povesteşte încă o dată ce s-a întâmplat în acele opt minute.

— Am ieşit din cameră, aşteptând o clipă la uşă pentru că m-a rugat să ţin evidenţa orelor suplimentare. Apoi am intrat în camera mea, m-am îmbrăcat şi am ieşit pe coridor.

— Prea vag. Ia-o de la început încet şi încearcă să nu uiţi niciun amănunt.

— Am bătut la uşa ei, mi-a spus să intru şi am intrat. I-am dat foile de hârtie. Stătea pe canapea. Cât timp a citit, m-am dus la fereastră să privesc parcul. Apoi am auzit-o spunând că nu trebuie schimbat nimic. M-am întors, gata să iau foile, dar a vrut să le păstreze, probabil pentru că uneori mai făcea nişte note pe marginea lor. A spus că nu mai am nimic de făcut, că pot pleca şi că îi pare

rău că m-a ţinut atât de târziu. Apoi a zâmbit, s-a ridicat, m-a mângâiat pe obraz şi mi-a spus să fiu atentă să nu muncesc prea mult. I-am spus noapte bună şi m-am dus la uşă, iar ea a spus să ţin evidenţa orelor suplimentare pentru că trebuie să fiu plătită pentru ele. Am ieşit, am închis uşa şi asta a fost totul. Cred că nu s-a rostit niciun cuvânt în afara lucrurilor obişnuite legate de munca mea.

— Şi totuşi, după opt minute, ţipa pe palier.

— Da. Şi, deşi pare incredibil, noi stăm aici şi căutăm motive, dar se pare că Madame este cea mai nedumerită. Are o privire întrebătoare… încearcă să-şi dea seama de ceva în legătură cu mine. Parcă ar vrea să continue scrierea memoriilor, dar nu poate până când nu lămureşte ceva. Nu o pot ajuta şi pentru că nu-mi place această stare de tensiune, vineri plec.

— Nu trebuie să rămâi până vineri.

— Nu poate fi chiar atât de rău. Momentan a venit şi Maharajahul şi-i mai distrage atenţia. îmi place mult de el. Sugerează putere.

— Eşti sigură că vrei să renunţi la post?

— Da. Ceva nu e-n regulă şi vreau să ies din acest joc.

Nu au mai discutat despre acest subiect. Intenţiona să-i ceară părerea şi lui Oliver, dar, când acesta veni la biroul lui, vineri seară, Rodney se răzgândi văzându-l preocupat de propriile lui probleme.

— Voiam să te rog, începu Oliver, să mă ajuţi din nou.

— În ceea ce priveşte mama Henriettei?

— Da, este dificil de suportat şi tu te-ai descurcat foarte bine data trecută.

— Ce te face să crezi că nu va deveni şi Henrietta aşa, cu timpul?

Tăcere. Pentru prima dată, Oliver nu răspundea provocării lansate de Rodney. Ori dorea cu adevărat să se

însoare, ori fusese manipulat şi prins ca într-o capcană. Nici nu mai avea importanţă, pentru că oricum era pierdut pentru prieteni, fiindcă niciunul din ei nu o va accepta pe Henrietta, tot aşa cum nici Henrietta nu avea să-i accepte. Când, în cele din urmă, Oliver vorbi, reveni la problemele profesionale.

— Am fost la editură şi Phoebe s-a uitat prin fotografiile şi scrisorile pe care Madame Landini mi le-a dat. Dacă le-am folosi pe toate, am avea mai multe imagini decât text. Uită-te şi tu şi spune-mi ce crezi. Phoebe e de părere că ar trebui să facem presiuni.

— Nu va merge. Treci pe la mine într-o seară să luăm cina.

— Dacă reuşesc. Poate poţi să nu-ţi faci niciun program pe treizeci.

— Da. E ziua ta. Dai o petrecere?

— Va fi un fel de sărbătoare. Henrietta nu a hotărât încă.

Rodney era sigur că Henrietta hotărâse şi că îşi va anunţa cu acea ocazie logodna cu Oliver, tare, clar, public, astfel ca acesta să nu mai aibă nicio portiţă de scăpare.

După ce Oliver plecă, Rodney merse la Phoebe. Aceasta era pe punctul de a pleca.

— Ştiu că le-ai văzut, spuse ea dându-i plicul voluminos în care erau fotografiile, dar Claudius şi cu mine ne-am mai uitat o dată la ele şi am făcut unele însemnări. Ia-le acasă şi studiază-le în acest weekend. Apropo, ce ciudat! Nu poţi pune niciodată bază pe ce spun oamenii.

De exemplu, fata aceasta, Nicola Baird. Am observat ceasul deosebit pe care-l purta şi mi-a spus că este unic. Părea convinsă de acest fapt şi am crezut-o. Ţi-a spus şi ţie asta?

— Da.

— Ei bine, nu e. Este un ceas interesant şi cred că,

într-adevăr, nu sunt multe exemplare la fel, dar *nu este* unic.

— Cum… cum ţi-ai dat seama?

— Pentru că în plic este o fotografie a primului soţ al lui Madame Landini… acel Anton Veitch… şi poartă un ceas identic. Pe luni. La revedere.

Capitolul *1*

Mergând spre casă, Rodney deveni conştient că între ceea ce-i dicta raţiunea şi ceea ce-i dicta instinctul era o mare contradicţie. Înainte de a coborî din maşină, răsturnă fotografiile pe scaunul de lângă el şi, în sfârşit, o găsi pe cea căutată: un bărbat stând singur pe o terasă, îmbrăcat sport, cu braţele rezemate pe o balustradă. Era tânăr, înalt, frumos, grav. La mână i se vedea un ceas mare în formă de diamant, cu un cadran marcat în mod neobişnuit. Ceasul era identic celui purtat de Nicola, despre care spunea că e unic, fabricat în Elveţia la începutul secolului şi după care nu s-a făcut niciodată un duplicat.

Vreo legătură? Nu neapărat. De multe ori se întâmplă ca un obiect despre care ştii că este original să se dovedească a fi o copie.

Intră în casă, încă nehotărât asupra modului în care să-i atragă Nicolei atenţia asupra fotografiei, dar aceasta nu era acasă. În cele din urmă, decise s-o lase să le studieze singură pe aceea şi pe încă trei, încât ea să poată hotărî dacă au vreo semnificaţie sau nu. Astfel că, după ce Angela s-a dus la culcare, Rodney a luat cele patru fotografii în care apărea Anton Veitch, trei în care era înconjurat de alte persoane şi aceea în care se vedea ceasul, şi le-a pus pe braţul canapelei.

Când s-a trezit, era trecut de ora şase. Se auzea mişcare în bucătărie. Se duse să vadă ce se întâmpla. Nicola, cu faţa palidă şi trasă, îşi făcea o cafea.

— De când…?

— Phoebe a remarcat că acel ceas despre care susţii că este unicat, s-a dovedit a nu fi, de fapt.

— Dacă ai fi fost de acord cu ea, nu mi-ai fi lăsat fotografiile. Crezi că lipseşte o verigă a lanţului, de altfel, şi eu. Singurul mod de a afla este să întreb.

— De ce nu m-ai trezit dacă vrei să mergi la Brighton?

— Am comandat un taxi.

— Vom anula comanda. Te duc eu.

— Telefonez mamei să-i spun că venim, altceva nimic.

Au vorbit puţin în timpul călătoriei. Când se apropiară de casă, Rodney o întrebă:

— Când ţi l-a dat?

— Când am împlinit douăzeci şi unu de ani. Mi-a spus că a fost al tatălui meu şi că l-a păstrat ca să mi-l dea cu acea ocazie. A fost făcut de un ceasornicar elveţian faimos care a hotărât să nu mai facă şi alte exemplare. Chiar crezi că se spărsese geamul? Pentru că, dacă geamul nu se spărsese, aşa cum a pretins mama, totul se leagă. îmi dau seama acum că, povestind ce s-a întâmplat în acele opt minute, am omis totuşi un element vital. Madame Landini mi-a spus să ţin evidenţa orelor lucrate suplimentar. Eram îmbrăcată cu o bluză cu mânecă lungă şi, la uşă, m-am oprit, am ridicat manşeta şi m-am uitat la ceas. Atunci l-a văzut şi ea pentru prima oară, pentru că nu purtasem până atunci decât cămăşi cu mânecă lungă. Probabil că Anton Veitch, când purta ceasul, era convins că e unic şi-i spusese şi ei, sau poate îl avea de la ea. Murise înecat în Canalul Mânecii, aşa că nu se putea să i-l fi furat cineva şi dacă nu a fost furat, atunci ce s-a întâmplat? Nu sunt deloc surprinsă că prima ei reacţie a fost să ţipe la mine, apoi, după ce s-a calmat, şi-a dat seama că e mai bine să mă cheme înapoi şi să înceapă să cerceteze.

— Dar mama ta…

— Da. Mama. Acum îmi dau seama de încă un amănunt. După ce i-am povestit ce s-a întâmplat şi am găsit-o plângând, arăta… înspăimântată. Poate că Anton Veitch nu purta ceasul când a căzut în mare. Dar de ce nu-l poartă nici tatăl meu în fotografiile acelea două pe care le-ai văzut şi tu?

Vreau neapărat să ştiu adevărul, chiar dacă acest adevăr este că tata a furat ceasul lui Anton Veitch şi apoi l-a aruncat pe acesta peste bord. Dacă preferi, poţi pleca şi ne-ntâlnim undeva după aceea, pentru că trebuie să mă întorc. Nu i-am putut spune ieri lui Madame Landini că plec, pentru că toţi, ea, signor Piozzi, Maharajahul, au mers ieri să caute o şcoală corespunzătoare pentru tinerii prinţi.

— Rămân cu tine. Dar nu aş vrea ca mama ta să fie confruntată brusc cu acea fotografie.

Când au ajuns, doamna Baird era plecată. Nicola scoase fotografia din plic şi o rezemă de o casetă pe o măsuţă din colţ.

— Trebuia să-mi telefonaţi de ieri că veniţi, spuse doamna Baird, întoarsă de la cumpărături. Dar, ce-i cu tine? Eşti foarte palidă. Aşază-te aici şi spune-mi…

Cuvintele i se stinseră pe buze când, întorcându-se să tragă un scaun, văzu fotografia. O luă şi rămase nemişcată, ca de piatră, privind-o.

— De unde ai asta? întrebă ea, abia şoptit.

— Era printre ilustratele pentru cartea lui Madame Landini.

— Şi ai adus-o aici, mi-ai adus-o mie?

— Da.

— De ce?

— Nu vezi? Poartă *ceasul meu*.

Privirea înspăimântată a doamnei Baird căpătă o expresie de mirare.

— Ceas? Care ceas?

Nicola făcu un pas înainte, apoi se opri.

— Dacă nu ai observat ceasul, întrebă ea cu voce tremurată, atunci ce… atunci de ce…

— Voiai să afli dacă eu…

— Voiam să ştiu de ce poartă acel ceas. Când mi l-ai dat, ai spus că e unic. Cred că Madame Landini l-a văzut şi cred că de aceea nu a mai continuat cu scrierea memoriilor. Nu am vrut decât adevărul. Cred că am dreptul să-l ştiu. Dacă ştii ceva, spune-mi.

— Am încercat să te împiedic de a te întoarce acolo. Ştii că am încercat Nu ai vrut să mă asculţi.

— Mamă…

— Adevărul? Vrei adevărul?

— Da. Tot adevărul. L-ai… cunoscut pe Anton Veitch?

— Numele lui adevărat era Anthony Vine. Era englez.

— Când… unde l-ai cunoscut?

— A fost soţul meu. În faţa lui Dumnezeu, soţul meu.

— Dacă… a fost soţul tău, înseamnă că…

— Da. A fost tatăl tău.

În liniştea care se lăsase, Rodney nu mai auzea decât marea.

Capitolul 8

Numele lui era Robert Anthony Vine. Era englez, născut în Cheshire, fiul unui preot. Părinţii lui aveau foarte puţini bani. Au murit când el era copil. Singura lui rudă era o mătuşă şi s-a dus să locuiască la ea. Când a început să fie evident că are un talent deosebit, profesorul lui de pian a rugat-o pe mătuşa lui să-i plătească studiile, dar aceasta a refuzat, nu pentru că n-ar fi crezut în talentul lui, ci pentru că era văduva unui muzician care nu avusese o carieră de succes şi ar fi dorit un viitor mai sigur pentru băiat. Profesorul lui l-a dus la Londra unde a cântat în faţa marelui maestru Nikolaus Satz. De la el vine numele tău,

Nicola. Satz a fost cel care i-a căutat un mecena şi a găsit-o pe Prinţesa Anna. Era tânără, dar deja faimoasă în întreaga lume, deja bogată şi renumită pentru generozitatea faţă de tinerii muzicieni. L-a văzut pe Anthony Vine şi l-a ascultat cântând.

Din clipa aceea, s-a ocupat de absolut totul. I-a schimbat numele în Anton Veitch, a făcut demersurile pentru studiile lui, i-a plătit casă, lecţiile, totul. I-a aranjat primul concert, la Londra. A avut mare succes, la fel ca şi următoarele trei. Dar viitorul pe care i-l hotărâse era să se însoare cu ea.

Era îndrăgost de ea, cum putea să nu fie? Era mai mult decât frumoasă şi, de asemenea, artistă ca şi el. Şi, mai presus de toate, era adânca recunoştinţă pentru tot ce făcuse pentru el. Nu a uitat niciodată lucrul acesta.

S-au căsătorit la New York. El avea douăzeci şi cinci de ani, iar ea cu doi ani mai mult. Au plecat într-o lungă lună de miere şi, la întoarcere, Anton spera să-şi reia amândoi carierele. Dar ea i-a spus că nu va accepta niciodată ca el să plece fără ea… Era însă de neconceput ca ea să renunţe la carieră, aşa că el era acela care trebuia să renunţe şi să rămână întotdeauna cu ea, devenind acompaniatorul ei.

Şi-a spus că nu o poate refuza pentru că îi datora totul. În concluzie, a acceptat. Nicio înregistrare nu poate reda pe deplin vocea ei. Ascultând-o, erai într-adevăr transportat într-o altă lume. Ştiu, pentru că mergeam s-o ascult ori de câte ori venea la Londra.

La Londra, ea şi anturajul ei stăteau întotdeauna la acelaşi hotel, Regal, acum l-au dărâmat, pentru că se învechise. Un număr de camere, mereu aceleaşi, erau rezervate pentru Prinţesă. La subsolul hotelului era bucătăria, acolo lucra şi bunicul tău, patiser elveţian, şi el un artist în meseria lui.

Eram unicul lui copil. Când mama a murit, m-a adus în Anglia şi am început să lucrez şi eu cu el. Nu după mult timp, hotărî că trebuie să am mai multă libertate, mai multă mişcare şi schimbare. Atribuţia mea era să mă ocup de aranjamentele florale din hotel. Într-o dimineaţă, când voiam să intru în apartamentul Prinţesei cu o vază cu flori, tatăl tău tocmai ieşea.

Ne-am întâlnit faţă în faţă. Trebuie să mă crezi când îţi spun că din acel moment nimic nu a mai fost ca înainte nici pentru el, nici pentru mine. Am ştiut amândoi, chiar din acea clipă. Am trecut unul de celălalt, apoi ne-am întors să ne privim, ne-am oprit, am vorbit. Aşa a început totul.

A trebuit să aşteptăm mult până să fim fericiţi. Era deja căsătorit cu Prinţesa de opt ani. După primul an, ea a-nceput să aibă amanţi, dar cred, întotdeauna am crezut, că singurul bărbat care a contat cu adevărat pentru ea a fost tatăl tău. Nu era fericit cu ea, dar nu se plângea, întotdeauna şi-a amintit că ei îi datora totul şi că prin ea avusese libertatea de a-şi perfecţiona arta. Chiar în ultima clipă, a refuzat s-o părăsească într-un mod care ar fi putut-o umili. Nu voia să se spună că soţul ei fugise.

Am aşteptat doi ani, timp în care Prinţesa a călătorit şi tatăl tău împreună cu ea. În timp ce stătea la Londra, la hotel, nu trebuia să participe întotdeauna la recepţiile şi banchetele la care mergea ea; atunci era liber şi ne puteam întâlni. Oricine mă vedea intrând sau ieşind din camere îşi putea închipui că sunt în timpul serviciului. Aveam cheie şi puteam intra şi ieşi oricând din orice cameră. Ne întâlneam şi ne iubeam în cămăruţa de la capătul apartamentului, unde tatăl tău lucra, exersa, aranja programele pentru concertele Prinţesei.

Timp de doi ani am făcut planuri. Eram hotărâţi să ne facem o viaţă nouă împreună. Dar, pentru a putea fi

fericiţi, trebuia găsită o modalitate de a o părăsi astfel încât nimeni să nu ştie că fugise. Ştia că nu mai are nevoie de el, dar era foarte conştient, de asemenea, că nu-l va lăsa niciodată să plece. Am aşteptat. Ştiam că vom putea fi împreună şi fericiţi într-o zi, dar lumea nu trebuia să afle că o părăsise.

Ne hotărâsem să locuim aici, în Brighton, pentru că ea declarase public că nu va reveni niciodată acolo. Am economisit cât am putut, dar pentru el era greu, pentru că ea ştia exact cât câştigă şi cât cheltuieşte.

Nu peste mult timp, am venit la Brighton şi, cu ajutorul tatălui meu, am cumpărat această casă şi am înfiinţat patiseria. Tata ştia ceva, dar nu totul. Ştia că aştept pe cineva. Mi-am schimbat numele în Baird şi am spus vecinilor că soţul meu era într-un sanatoriu din Elveţia, dar că în curând se va face bine şi va veni şi el.

Şi a venit, în cele din urmă. Avusesem timp să facem planul, aşa că n-am făcut greşeli. A venit momentul în care s-au îmbarcat pe Atlantis spre America.

S-a urcat la bordul vaporului cu Prinţesa. Stătea lângă ea pe punte în timp ce ea îşi lua rămas bun de la mulţimea de oameni veniţi să o conducă. În momentul în care s-a dat semnalul ca însoţitorii să coboare de la bord, s-a dus cu o parte din florile primite de ea în cabină. A lăsat florile acolo, şi-a pus pardesiul, şi-a tras pălăria pe ochi şi a ieşit. Era ca oricine altcineva care venise să-şi conducă vreun prieten. Ajuns pe ţărm, nici măcar n-a mai privit înapoi. Plecase definitiv din viaţa ei.

Tata se înapoiase în Elveţia. Eu şi tatăl tău am început o viaţă nouă. El şi-a luat un alt nume. Baird, Anthony Baird.

Ne doream copii. Ai apărut tu şi ne-am bucurat, nu au mai fost şi alţii. În ceea ce priveşte muzica, dacă vă închipuiţi că degetele lui care au cunoscut magia clapelor

de pian, nu şi-au găsit niciodată liniştea după ce şi-au abandonat arta, vă înşelaţi. A fost alegerea lui şi nu a regretat niciodată. Nu a vrut să predea lecţii de pian, pentru că nu a vrut să rişte să mai aducă muzica în viaţa noastră. Am trăit liniştiţi, lucram la patiserie, câştigam suficient pentru a duce o existenţă fără griji, eram mulţumiţi şi ne iubeam.

Pe măsură ce ai crescut, trebuia să-ţi arăt fotografii cu tatăl tău, dar nu puteam risca fiindcă ştiam că, într-o zi, este posibil să apară cineva care să-l recunoască. Aşa că am adus din Elveţia fotografii cu vărul meu Hans care avea aceeaşi vârstă ca tatăl tău şi a murit cam tot atunci. Bărbatul din fotografiile din camera ta e Hans.

Ăsta e tot adevărul. Încearcă să-ţi imaginezi ce-am simţit când mi-ai povestit ce s-a întâmplat. Mi-am dat seama imediat că trebuie să te fi uitat la ceas şi ea l-a văzut. Ţi-am spus că e unic şi aşa e. A fost făcut de tatăl lui Nikolaus Satz, era ceasornicar şi când a îmbătrânit se distra făcând ceasuri neobişnuite. Acesta a fost unul dintre ele. Între timp, a ajuns la Nikolaus care, în seara primului concert al tatălui tău, a fost atât de entuziasmat şi de fericit, încât l-a scos de la mână şi l-a dăruit lui Anthony. Tatăl tău îl purta întotdeauna.

Sunt sigură că Madame Landini a fost cuprinsă de teamă când l-a văzut. Nu exista decât un singur lucru asupra căruia eu şi tatăl tău nu eram de acord, şi anume dacă ea suspecta faptul că el nu era mort. El spunea că Madame Landini nu bănuieşte nimic, dar eu am fost întotdeauna sigură că are în inimă o uşoară îndoială. Nu se poate să nu fi simţit că el vrea să fie liber, că regretă că a renunţat la cariera sa. Ea nu l-ar fi eliberat niciodată, dar poate se întreabă dacă nu cumva se eliberase chiar el.

Nu suspecta nicio femeie, pentru că îl supraveghea îndeaproape. Cu toate acestea, nu ştia nimic de întâlnirile

din Londra.

Ce suferinţă enormă trebuie să-i fi provocat vederea ceasului lui. Purta ceasul când a dispărut, aşa că, de unde îl aveai tu? Trebuie să fi fost chinuită de o mulţime de întrebări, fără să aibă curajul să le pună. Ai vreo legătură cu el? Ai fost trimisă special? Dacă e încă în viaţă, se va întoarce? Va urma un şantaj? Mi-a fost milă de ea când mi-ai spus cum a reacţionat.

— Nu ai simţit niciodată nevoia să-mi spui adevărul?

— Niciodată. Dacă nu ar fi existat această fotografie, nu ai fi aflat niciodată. Nu am vrut să-ţi învinuieşti cumva tatăl pentru ceea ce a făcut. Trecutul ne-a aparţinut nouă. Nu am vrut pentru nimic în lume să-l judeci aspru. Acum ai aflat totul. îmi pare rău pentru Madame Landini, fiindcă nu poate dovedi ceea ce probabil a bănuit în toţi aceşti ani. Este înspăimântată de fantomele trecutului. Dacă tatăl tău ar trăi şi lui i-ar părea rău.

— Dacă aş fi avut talent la muzică…?

— Te-ar fi îndrumat, te-ar fi sprijinit pentru a-ţi face o carieră. Dar nu ai avut niciun talent muzical. Ce mai vrei să ştii? întreabă-mă şi îţi voi răspunde.

— Totul.

Rodney ieşi din casă şi merse pe plajă, singur cu gândurile lui în vuietul mării şi al vântului. Departe, în faţa lui, recunoscu silueta unchiului său. Îi ajunse din urmă, dar în afara unei priviri de recunoaştere, sir Julian nu schiţă niciun alt semn. Merseră alături unul de celălalt până la paravanul de sticlă.

— S-a-ntâmplat ceva? Arăţi ciudat. Ai băut? Eşti drogat?

— Nu.

— Veşti proaste?

— Aşa şi-aşa. O problemă legată de o carte pe care o vom edita.

— Nu înţeleg de ce ţi-ai ales o profesie care te ţine la birou. Adevărul e că voi, tinerii de astăzi, nu aveţi nici pe departe perspectivele pe care le-am avut eu, de exemplu. Trăim azi într-o lume ciudată. Indiferent dacă deschizi o revistă, un ziar sau televizorul, nimic nu e cum trebuie. Dacă toţi care au peste treizeci de ani ar fi şterşi de pe faţa pământului, nimănui sub treizeci de ani nu i-ar păsa niciun pic. Slavă Domnului, m-am retras din această nebunie generală. Unde e fata pe care ai adus-o la mine acasă?

— Cu mama ei, acasă la ea, deasupra patiseriei.

— Dacă ştii unde locuieşte, înseamnă că te interesează.

— Da.

— Este una din aceste femei independente, cu carieră strălucită, care sunt la modă acum?

— Nu. Talentele ei sunt mai degrabă casnice.

— Atunci însoară-te cu ea. Regret din tot sufletul că nu m-am căsătorit cu bucătăreasa, atunci când aveam una. Dacă ai necazuri, după cum arăţi, nu-ţi pot da bani, în schimb îţi pot da sfaturi.

— Nu am necazuri. O carte care urma să aducă o mulţime de bani este pe punctul de a nu se mai edita, asta e tot. Era o carte bună, memorii.

— Ale cui?

— Ale lui Madame Landini.

— I-am ascultat înregistrările. De fapt, cine nu le-a ascultat?

Se întoarseră tăcuţi în oraş, Sir Julian merse acasă, iar

Rodney la Nicola.

— Vreau să discut ceva cu amândoi, spuse doamna Baird. Din fericire, Nicola nu a anunţat că renunţă la post. Nu pot să consider aceasta decât ca pe un semn al providenţei, pentru că Nicola trebuie să lucreze mai

departe pentru Madame Landini.

Doar aţi recunoscut şi voi cât de importantă este această carte pentru editură.

— Nu vă faceţi griji în privinţa firmei, doamnă Baird. Ne vom descurca. Apreciez foarte mult că v-aţi gândit.

— La Nicola mă gândesc. Madame Landini nu va scrie niciun rând, niciun cuvânt, până când nu se eliberează de teama cu care trăieşte acum. Iar noi trei suntem singurii care putem face acest lucru. Trebuie să dovedim că acest ceas nu a aparţinut niciodată lui Anton Veitch. Nu ştiu exact cum vom reuşi să facem asta, dar m-am gândit totuşi la un plan. Ceasul nu are nicio inscripţie, v-am povestit cum a fost dăruit, sub impulsul momentului. Aş vrea să duceţi ceasul la Londra, pentru a fi inscripţionat.

— Nu! se opuse Nicola.

— Ba da. Ceasul a fost făcut în 1900 sau 1902. Veţi spune că a fost făcut în 1886 pentru a fi dăruit unor tineri care urmau să se căsătorească. Vom pune iniţialele bunicului şi ale bunicii: şi A-M, de asemenea locul şi data: Zürich 1886. Nicola va purta ceasul şi-i va arăta lui Madame Landini iniţialele, spunând această poveste. Trebuie să ne mai gândim la ceva: fotografiile. Madame Landini trebuie să vadă fotografiile lui Hans, presupusul tată al Nicolei. Dar pentru asta, Nicola se va muta în casa ei, aşa cum a vrut Madame de la început. Totul nu va dura decât o săptămână, timp în care Madame să-şi clarifice situaţia.

— Niciodată, spuse Nicola.

— Gândeşte-te. Situaţia nu poate rămâne aşa. Nu vom fi în siguranţă cât timp Madame este suspicioasă şi caută adevărul.

— Am o sugestie, începu Rodney. Luni, Nicola ar putea spune că părinţii mei vin din Cornwall să stea la

mine o săptămână, aşa că voi avea nevoie de camera ei şi nu poate închiria o cameră doar pentru o perioadă atât de scurtă.

— Trebuie să accepţi, Nicola. Ideea lui Rodney mi se pare bună.

Într-o săptămână, va trebui să creezi o imagine convingătoare pentru Madame Landini.

— Presupun că îi vei povesti totul lui Oliver Tallent.

— Să-i povestesc… lui Oliver… Drept cine mă iei? Cum îţi închipui că aş putea să spun cuiva un cuvânt din ce-am auzit aici?

— Nu te supăra, Rodney, încercă doamna Baird să aplaneze situaţia. Nu uita prin ce-a trecut Nicola astăzi.

— Am făcut greşeala de a considera că toţi am trecut prin asta şi că ne leagă destule lucruri. Nicio altă fată n-ar fi…

— Retrag ce-am spus, Rodney. Să ne pregătim de plecare, acum.

Vorbiră puţin pe drumul de întoarcere. O dată, întorcându-şi capul spre ea, Rodney îi văzu obrajii uzi de lacrimi. Nu spuse nimic, lăsând-o să se liniştească astfel.

— Nu e ciudat, spuse Nicola după ce coborâră din maşină în faţa casei, că întotdeauna cuvântul „bastard” avea în imaginea mea, o aureolă romantică? Apropo, când mă voi căsători, oare va trebui să povestesc soţului despre această latură întunecată?

— Dacă bastarzii te fascinează atât de mult, ce nevoie ai de un soţ?

— Ai dreptate.

Capitolul 9

Săptămâna care a urmat se dovedi una nu prea fericită, de data aceasta din cauza Angelei.

Se aflase acum că Oliver îşi va anunţa logodna cu Henrietta Gould la petrecerea de ziua lui de naştere şi

Angela suferea în mod vizibil. Rodney avea de suportat nu numai figura deznădăjduită a Angelei, dar şi critica din partea Nicolei care încă îl acuza că nu făcuse nimic ca s-o ajute, din moment ce o luase la Londra.

— Nu are importanţă ce cred eu sau tu despre el, atât timp cât ea îl vrea.

— Şi ce te face să crezi că ar fi fost fericită cu el?

— Cine ar mai face vreodată ceva dacă s-ar gândi cum va fi peste zece ani?

— Un bărbat şi o femeie se găsesc fără ajutor din afară.

— Dacă au noroc, numai aşa. Chiar dacă nu voiai s-o împingi pe Angela în braţele lui, puteai face ceva să-l salvezi de Henrietta. Pe sub hainele acelea moderne şi elegante, poate că are şi el o inimă blândă, caldă şi iubitoare şi e păcat să-i rămână prinsă într-un bloc de gheaţă.

— N-am putea discuta despre ceva mai la obiect? De exemplu, ce i-ai spus lui Madame Landini?

— Exact ce mi-ai spus tu. Mama e producătorul, tu eşti regizorul, eu joc aşa cum mi se indică. Nu mă abat de la scenariu.

— Ţi-a spus că poţi sta la ea?

— M-a invitat cu căldură să vin chiar înainte de sosirea părinţilor tăi şi am acceptat. Voi merge acolo de joi.

— Dar ceasul va fi gata abia vineri.

— O voi ruga să-mi împrumute unul din ceasurile ei. Voi spune că al meu este la reparat, pentru că i s-a spart geamul. Poţi veni chiar tu să mi-l aduci. Va părea mai firesc. Şi, pentru că tot vorbim despre ceasuri, aminteşte-i Angelei să închidă cuptorul înainte de opt.

— Pleci?

— Merg la o petrecere la care vin numai elveţieni. Vine să mă ia vărul vărului unui văr… pe nume Sigismund

Klein, în cinstea căruia se dă petrecerea.

— Se auziră paşi grei pe scări.

— Sigi, ţi-l prezint pe Rodney Laird. Nu avem timp să bem ceva.

— Nu? Uşa se deschise şi apăru Angela.

— Mă roagă să-ţi traduc, Angela. Spune că-i pare rău că nu rămâne să bea ceva ca să toasteze în cinstea unei femei atât de încântătoare ca tine. Acum, îl voi lua de-aici înainte de a-şi pierde complet capul. Noapte bună.

Rămasă singură, Angela îi aduse lui Rodney un pahar cu băutură şi se aşeză lângă el.

— Voi bea şi eu un pahar, pentru că am nevoie să mă remontez, nu voi pretinde că nu. Explică-mi şi mie, dacă poţi. Dacă Oliver s-ar fi căsătorit cu o fată bună şi blajină care l-ar fi iubit cu adevărat, m-aş fi simţit mai bine?

— Nu.

— Mulţumesc. Asta bănuiam şi eu, dar voiam o confirmare.

— Ce te face să crezi că Henrietta nu-l iubeşte?

— Ştii foarte bine că a pariat că se va căsători cu el înainte de luna mai.

— Nu am ştiut. Cine ţi-a spus?

— Austin Bates. îi cunoaşte tot anturajul.

— Pentru că tot vorbim despre confirmări, aş vrea şi eu una. Ai fi vrut să... adică... oare crezi că ar fi trebuit să fac mai mult ca să...

— ...ca să mă arunci în braţele lui Oliver? Nu văd ce-ai fi putut face. Uite, de exemplu, de când o cunosc pe Nicola mă tot gândesc cum să fac să o împing spre tine. Trebuie să procedez subtil, ca tu să nu-ţi dai seama sau să te sperii. Aşa că n-am putut face nimic şi mă tot întreb cum de eşti în stare să locuieşti în aceeaşi casă fără să te îndrăgosteşti de ea. Măcar şi pentru simplul fapt că ştie să gătească excelent şi tu susţii că dragostea începe în

stomac şi se sfârşeşte în buzunar. Dar dacă nu-ţi place…

— Am spus eu că…

— Şi să presupunem că te-ai fi îndrăgostit de ea. Trebuie să recunoaştem adevărul destul de crud, niciunul din noi doi nu este o partidă prea strălucită. Eu arăt bine şi tu ai farmec, dar în privinţa banilor, nici în prezent şi nici în perspectivă nu sunt şanse prea mari. Nici Nicola nu provine dintr-o familie de bogătaşi, dar îmi place cum a crescut-o mama ei. Nu mă plâng, dar, privind înapoi, cred că mama a dat mai multă atenţie gâştelor ei chinezeşti decât mie.

— Te-a considerat întotdeauna…

— …fata tatii. Ştiu. Şi iată rezultatul, ştiu să navighez ca un adevărat marinar, pot face orice nod marinăresc, ştiu lucruri interesante despre artileria din turela vasului, pot da detalii despre orice bătălie navală câştigată de englezi… Numai că asta nu mi-a folosit prea mult în relaţiile cu bărbaţii. Dar, poate că dacă mama s-ar fi ocupat de instruirea mea, subiectele mele de conversaţie ar fi fost albinele şi efectele încrucişării cămilelor de curse.

— E adevărat, dar prefer să avem aşa părinţi, cred că suntem norocoşi că sunt aşa.

— Probabil. Câte persoane vor fi la petrecerea de vineri pentru ziua lui Oliver?

— N-am idee.

— Va fi la Hotelul Tarrant House unde stă mama Henriettei, nu-i aşa?

— Da. Nicola nu va fi aici. Va locui câteva zile la Madame Landini.

— Bine, dar a jurat că nu va face niciodată aşa ceva!

— Credem că astfel ar putea-o determina pe Madame Landini să reia lucrul.

— Sper să reuşească. Ştiu că eşti îngrijorat. Termină de băut şi se ridică, pregătindu-se să plece. Şi totuşi, mi se

pare ciudat că nu a produs nicio impresie asupra ta. Chiar mă gândeam zilele trecute, văzându-te privind în gol şi visând în faţa ferestrei. Dacă nu la Nicola te gândeai, atunci există vreo altă fată?

Rodney scoase un strigăt, sări de pe canapea şi dispăru în bucătărie.

— Ai uitat că era ceva în cuptor?

— Nu, dar nu mi-am amintit la timp.

— Era cina noastră?

— Da. Adu nişte ouă, te rog. Revenim la omletele noastre.

Capitolul 10

Joi dimineaţa, Rodney o duse pe Nicola cu maşina în Park Lane.

— Nu-ţi face griji şi dă răspunsuri simple.

— Este uşor de spus când mă laşi la uşă şi fugi să te ascunzi în spatele lui Phoebe. Mă simt ca o momeală. Dacă îşi dă seama că ştiu ceva despre Anton Veitch? Există tot felul de metode prin care să te adoarmă şi să te facă să vorbeşti în somn. Ar trebui să mi se plătească pentru factorul de risc. Cine îi va spune mamei dacă voi fi transformată în colet macabru?

— Nu vei fi dacă nu dai nimic de bănuit. Ştii exact ce ai de făcut când îţi aduc ceasul mâine?

— Dar am repetat.

— Da, dar fără Madame Landini. Indiferent ce vrei să-mi spui, nu telefona de-acolo.

— Nu va fi nevoie să telefonez. Mă întâlnesc cu Angela mâine şi, dacă e ceva, îţi comunic prin ea.

— Nu ştiam că…

— …mă-ntâlnesc cu ea? Eu i-am propus, pentru că tu ai fi lăsat-o singură în casă, plângând. Dacă şi ca soţ te comporţi cum o faci în calitate de frate, soţia ar trebui să te părăsească.

— Mulţumesc. Mai e ceva?

— Nimic decât să ne luăm rămas bun, în caz că nu mă mai vezi niciodată.

Rodney plecă, plin de îndoieli. Planul părea făcut de amatori şi era destul de stângaci, dar ce altceva ar fi putut încerca? Cel puţin, acesta avea avantajul de a fi scurt.

A doua zi, după un prânz frugal, pentru că seara, la petrecerea lui Oliver avea să mănânce din belşug pe gratis, Rodney merse în Park Lane pentru a duce ceasul Nicolei.

Camera în care a fost poftit era cea în care se întâlnise ultima oară cu Madame Landini. Aceasta nu era singură. Signor Piozzi era aşezat la o masă lângă canapea, şi vizavi de el, Nicola îl ajuta la lucru. Madame ţinea o carte în mână.

— Intră, spuse ea, zâmbind. După cum vezi, eu lenevesc în timp ce ceilalţi lucrează. Stai să bei o cafea cu noi…

— Sunteţi foarte amabilă, dar mă tem că nu pot rămâne. Trebuie să mă întorc la serviciu. Nu am venit decât ca să-i aduc Nicolei ceasul, dar mi-am spus că e aici, cu dumneavoastră şi…

— Şi… l-ai adus aici, desigur. îmi pare rău că te grăbeşti.

— Poftim, spuse Rodney, punând un pacheţel pe masă în faţa Nicolei. Am plătit eu. îmi vei da banii mai târziu.

Nicola îi mulţumi, desfăcu pachetul şi îşi puse ceasul la mână. Signor Piozzi se aplecă să-l privească mai bine.

— Scuză-mă, te rog, dar n-am mai văzut aşa un ceas.

— Nici nu veţi mai vedea, spuse ea arătându-i-l mai bine, pentru că e unic.

Rodney îşi luase rămas bun de la Madame Landini şi era deja la uşă. Auzind cuvintele Nicolei, se întoarse. Dacă planul reuşeşte, se gândi el, va renunţa la munca de editor

şi se va face actor

— Îmi pare rău, spuse el pe un ton plin de regret, dar nu e aşa.

— Ce nu e aşa? întrebă Nicola.

— Mă tem că nu e cum ai spus: unic.

— Ba da. Mi-a spus mama.

— Ştiu. Dar, după cum m-ai rugat, am întrebat ceasornicarul cât valorează. Intenţionam să-ţi spun altă dată.

— Nu există decât un singur ceas ca acesta, insistă ea. Este unic.

— Cuvântul mai potrivit ar fi neobişnuit, nu unic. Categoric, nu sunt multe aşa, dar el a văzut în decursul ultimilor cincisprezece sau douăzeci de ani, patru. Nu e cazul să fii atât de dezamăgită, doar ai spus că nu-l vei vinde niciodată pentru că vrei să-l laşi moştenire copiilor.

O privea pe Nicola, dar era conştient că Madame Landini întinsese mâna să ia ceasul de la signor Piozzi, că îl examinase şi citise inscripţia. Nu mai zăbovi. Totul trebuia să se petreacă foarte repede. Ar fi spus că planul reuşise deocamdată. Madame Landini privea ceasul fără prea mare interes, cu toate acestea, uitase să sune pentru ca unul din valeţi să îl conducă.

Merse până la birou cu o senzaţie de irealitate. Totul se rezumase la patru minute şi la vreo două fraze. În mod normal, trebuia să afle rezultatul chiar în seara aceea, fie de la însăşi Nicola, fie de la Angela.

Sună telefonul. Era Oliver.

— Rodney, vii diseară?

— Da. Am înţeles, deşi nu de la tine, că va fi o petrecere deosebită.

— Da… Tonul era mult prea deprimat pentru un viitor ginere. Voiam să te rog să-l iei tu pe unchiul Henriettei de la gara Paddington. Crezi că mai e timp?

Rodney calculă rapid că trebuia să plece imediat de la birou, să meargă acasă, să facă baie, să se-mbrace, apoi să ajungă la gară…

— Dacă nu sunt blocaje de circulaţie, reuşesc.

— Mulţumesc. Şi mai e ceva. De luat florile. Pentru Dumnezeu, te rog să nu uiţi. Ştii, mama Henriettei… Ei bine, am comandat orhidee pentru Henrietta şi mama ei, dar era prea târziu ca să le livreze la domiciliu, aşa că trebuie aduse de la florărie. Nu uita, te rog, este important. De fapt, este vital. Mulţumesc.

Când Rodney ajunse acasă, nu găsi pe nimeni. Se pregăti în timp record şi plecă din nou. Trecu mai întâi pe la florărie, luă cele două cutii mici legate cu panglică aurie, le aşeză cu grijă pe bancheta din spate, apoi merse la gară de unde îl luă pe generalul Gould, unchiul Henriettei, un bărbat înalt, solid, cu faţa roşie.

— Foarte amabil din partea dumitale că ai venit să mă iei. Înţeleg că e o petrecere de logodnă, deşi nu mi-au spus mare lucru la telefon. Aş fi vrut şi eu să discut puţin cu individul acela, doar sunt ca un tată pentru Henrietta. Poate că voi avea ocazia la hotel, înainte de a începe toată acea agitaţie.

Dar, ajunşi la hotel, nu a mai fost timp de nicio discuţie. Rodney abia ajunse la bar şi-şi comandă ceva de băut, când fu anunţat că este rugat să meargă imediat în sala de bal ca să discute cu domnişoara Gould.

Henrietta, frumoasă, îmbrăcată cu o rochie aurie, îi făcu semn să se apropie.

— Unde naiba ai fost? începu ea, pe un ton iritat. Ţi-am trimis mesaje peste tot. S-a întâmplat ceva îngrozitor. Tocmai în seara aceasta, lui Oliver i s-a furat maşina. Trebuia să fie aici, lângă mine, să primim oaspeţii, dar s-a dus să anunţe furtul la poliţie. M-am plictisit să tot repet ce a păţit. Şi mai e ceva. Mi-a spus că a comandat flori

pentru mine şi mama, dar n-au ajuns şi la recepţie nimeni nu ştie nimic despre ele.

Rodney decise să nu-i spună nimic ca s-o liniştească. îi va da florile lui Oliver, când va veni. Apoi se întoarse la bar, comandă şi pentru Oliver ceva de băut şi-l aşteptă. Acesta ajunse abia după o jumătate de oră.

— Vino repede să bem ceva. Am comandat deja. Ţi-am adus florile.

— Slavă Domnului. Ai vorbit cu Henrietta?

— Da. Mi-a spus despre maşină. Când s-a-ntâmplat?

— Am ajuns acasă şi, când am vrut să plec din nou, în mai puţin de o oră, nu mai era.

— Gata, toţi te aşteaptă să te felicite. La mulţi ani.

— Mulţumesc. îţi aminteşti ce fericiţi am sărbătorit anul trecut şi acum doi ani... atunci când cineva a vărsat cafea fierbinte pe picioarele mele...

— Asta a fost Angela.

— Aşa e. M-am cam supărat. Sper că nu mi-a luat în nume de rău.

— Nu ţi-a luat nimic în nume de rău. Du-te acum. Ia şi cutiile cu orhidee. Ce e cu figura asta? zâmbeşte, ce naiba!

Invitaţii îl primiră cu un cor de urări şi se strânseră în semicerc mai aproape de fericita pereche. Zâmbind, Oliver oferi o cutie cu flori Henriettei şi una mamei acesteia.

— Ador orhideele! exclamă doamna Gould. Ia să vedem dacă ai ghicit că acestea sunt florile mele preferate.

Şi Henrietta şi mama ei rămaseră împietrite, privind lung florile pe care le-au scos din cutii. Când, în sfârşit, Henrietta îşi ridică privirea, expresia din ochii ei îl făcu pe Rodney să păşească, prudent, înapoi. Vorbea printre dinţi şi parcă îi ieşeau scântei de mânie.

— Explică, te rog.

Cu o figură îngrozită, Oliver îşi plimba privirea de la buchetul de viorele ofilite pe care Henrietta îl ţinea în mână, la mănunchiul de muşcate pe care se încleştase mâna doamnei Gould.

— Mă auzi?

— Henrietta, draga mea, interveni mama ei, fii calmă. Oliver va explica totul.

— Te-am întrebat ceva, ţipă Henrietta. Crezi că nu ştiu ce încerci să faci? Cum îndrăzneşti!

Sufocându-se de furie, luă cutia din mâna mamei ei şi o aruncă direct în faţa lui Oliver, urmată de cea pe care o ţinea ea. Una din cutii îl lovi în frunte. Rodney se aplecă în mod mecanic să le ridice, în timp ce Henrietta continuă să ţipe.

— Afară!

— Henrietta, te rog calmează-te, încercă doamna Gould să intervină.

— Afară! M-ai auzit? *Afară*.

— Ascultă, Henrietta, te asigur că… începu Oliver, cu o voce răguşită, consternat.

Apoi se opri. Rodney îl luă de braţ.

— Ai auzit ce-a spus doamna: să pleci.

Îl conduse pe Oliver afară, ţinându-l strâns de braţ. În spatele lor se auzeau rugăminţile doamnei Gould să se întoarcă, ale generalului să i se spună şi lui ce se petrece, agitaţia oaspeţilor. Rodney însă, îl dirija ferm pe Oliver prin holul de la recepţia hotelului, pe uşa turnantă, afară pe stradă, unde îşi avea maşina şi îl făcu să urce. Dându-şi seama că încă mai ţinea cutiile de flori în mână, le trânti nervos pe bancheta din spate.

— Rodney, eu…

— Stai liniştit.

— Îţi jur că nu ştiu…

— Ţi-am spus să stai liniştit.

— Dar nu pot să fug aşa, fără să…

— Vrei să te-ntorci? întrebă Rodney, oprind maşina.

— În niciun caz! După cele petrecute? Dar…

— Ai vrut să te căsătoreşti cu ea?

— Nu, niciodată. îţi jur.

— Numai că, de data asta, ea avea planuri matrimoniale.

— Da. îţi dau cuvântul de onoare că nu am amintit niciodată…

— …de căsătorie.

Rodney porni din nou.

— Unde mergem?

— Acasă la tine. Ca să-ţi faci bagajul. Pleci într-o scurtă excursie.

— Bine, dar unde?

— Oriunde nu poţi fi urmărit. îţi sugerez Oxford, la hanul acela mic unde l-am dus şi pe tata.

Când au ajuns în faţa casei lui Oliver, maşina acestuia era acolo.

— Bine, dar… nu era aici când am plecat.

Stăteau amândoi, privind uluiţi.

— Grăbeşte-te. Ia-ţi câteva lucruri. Între timp, mă uit să văd dacă maşina ta a păţit ceva.

Maşina nu avea absolut nimic. Când intră în casă, Oliver încă se îmbrăca. Rodney luă o valiză, o aruncă pe pat şi începu să facă bagajul.

— Nu cămăşile acelea.

— Fir-ar să fie, nu mergi la un palat ducal. Grăbeşte-te. Nu-ţi dai seama că în zece minute te poţi trezi cu mama şi unchiul Henriettei pe capul tău? Aparatul de ras, periuţa de dinţi, pijamaua, pulovere. Gata. Încuie şi urcă în maşină. Te voi urma până la gară. Dacă nu aş fi îmbrăcat pentru recepţie, te-aş urca în tren chiar eu şi aş aştepta până pleci. Aşa, trebuie să mă încred în instinctul tău de

conservare. Dacă mergem repede, s-ar putea să prindem trenul de nouă patruzeci.

Când au plecat, Rodney văzu în oglinda retrovizoare un taxi care venea; dintr-o privire, recunoscu pasagerul. Deşi trebuie să fi fost o mulţime de domni cu statură impunătoare în Londra, acesta nu putea fi altul decât generalul Gould care avea o nepoată, Henrietta.

Îl duse până la gară, apoi se întoarse acasă. Angela era pregătită de culcare. Stătea lângă foc. Se vedea că plânsese.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea. Ai plecat devreme?

— Nu a mai fost nicio petrecere.

— De ce? Se ridică încet şi se întoarse cu faţa spre el.

Îi povesti şi-l ascultă nemişcată. Pe măsură ce asculta, lacrimile îi curgeau, scăpate de sub control. Apoi se aşeză pe canapea, îşi sprijini capul de braţul acesteia şi izbucni în hohote de plâns.

— Nu pot să înţeleg. Plângi când auzi că se căsătoreşte şi plângi şi mai mult când auzi că nu se mai căsătoreşte.

— Şi dacă chiar voia să se însoare cu ea?

— Nu voia. Mă auzi? Nu voia deloc. A fost numai ideea ei. Pare o fată inteligentă, dar nu ştie nimic despre tactică şi strategie. Şi, dacă i-ai fi văzut faţa când l-a bănuit pe Oliver că i-a făcut o farsă, n-ai mai plânge că nu a reuşit să pună mâna pe el. Linişteşte-te acum. Vreau să ştiu dacă e vreun mesaj de la Nicola.

— Nu.

— N-a spus nimic despre Madame Landini?

— Nu. Sunt absolut sigură.

— Să nu-mi spui că v-aţi petrecut toată ziua bocindu-l pe Oliver.

— Nu. M-a sunat, am fost plecate şi când ne-am întors am mâncat aici sandvişuri, apoi a plecat.

După care Angela începu din nou să plângă. Rodney îşi puse pijamaua. îi era foame, dar nu avea dispoziţia necesară ca să mai pregătească indiferent ce. îşi făcu doar o ceaşcă mare cu cacao şi se duse în dormitor. Se spune că e mai bine să n-ai veşti deloc decât să ai veşti proaste, totuşi, de ce tăcea Nicola? Putea măcar să-i fi scris un bilet ca să-l pună la curent cu comentariile lui Madame Landini în legătură cu ceasul.

Auzi paşi pe scară. Să fi fost Nicola? Apăru şi Angela, într-o cămaşă de noapte călduroasă. Rodney deschise. Pe palier, în faţa uşii, era Oliver. Ţinea într-o mână valiza, iar în cealaltă, o mulţime de pacheţele. Din buzunarele hainei ieşeau sticle.

— Dumnezeule! Te-am lăsat la gară!

— Nu mai era trenul de nouă patruzeci. Pot să intru, te rog? Mi-a amorţit mâna din cauza pachetelor.

Intră, făcu un semn cu capul spre Angela şi descărcă pachetele pe masă.

— Aşadar, nu mai era trenul de nouă patruzeci, reluă el cu voce calmă. Mi s-a făcut foame, dar n-am vrut să mănânc singur de ziua mea, aşa că m-am gândit că mă vei lăsa să petrec noaptea pe canapeaua ta şi, în caz că n-aţi mâncat, am adus şuncă şi limbă cu salată şi brânză de Boursault care ştiu că-ţi place şi măsline... Cred că ar trebui să le pui pe o farfurie, se adresă el Angelei.

Angela aduse, fără să scoată un cuvânt, farfurii şi începu în mod mecanic să aşeze masa.

— Şampanie. Te-ai gândit bine.

— Gând de ziua mea. Am simţit nevoia să...

Din bucătărie, se auzi zgomot de farfurii sparte.

— Asta înseamnă să laşi femeile în bucătărie, spuse Rodney. Du-te să vezi ce s-a-ntâmplat.

Oliver s-a dus, dar nu s-a mai întors. Fu rândul lui Rodney să meargă să investigheze. Merse până la uşa

bucătăriei, privi înăuntru siderat, apoi se retrase. Oliver Tallent spăla o salată la chiuvetă, prima acţiune casnică în care se implicase vreodată.

Probabil că nu va rămâne să spele multe salate, dar faptul îi oferea dovada a ceea ce bănuise de multă vreme: dacă faci ceva suficient de prost, cu siguranţă va apărea cineva care să facă munca respectivă în locul tău.

Se aşeză la masă. Angela nu vorbise aproape deloc. Doar când luă paharul oferit de Oliver, i se adresă pe un ton plin de regret.

— Dacă aş fi ştiut…

— Ce anume? întrebă Oliver.

— Dacă aş fi ştiut că vii, aş fi…

— …ar fi ars o prăjitură, completă Rodney.

Capitolul 11

Aşa cum obişnuia sâmbăta dimineaţa, Rodney se trezi devreme, mai rămase o jumătate de oră în pat, apoi veni să-şi ia micul dejun, îmbrăcat în halat. I se alăturară Angela, tot în halat, şi Oliver. Angela, se gândi Rodney, avusese o idee bună de a nu-şi schimbă ţinuta obişnuită de dimineaţă, care de fapt era nu era deloc neatrăgătoare.

Încă mai erau aşezaţi în jurul mesei când telefonul sună mai târziu. Răspunse Angela.

— Potsy, şopti ea, făcând semn spre Rodney.

— Domnul Laird? Madame vă roagă să-i faceţi o vizită, azi, luni, când doriţi. Doreşte să discute cu dumneavoastră. Se poate?

— Voi veni în jurul prânzului. Este bine?

— Un moment, vă rog. După o pauză. Madame vă roagă să luaţi prânzul cu ea.

— Îi sunt foarte recunoscător pentru invitaţie, dar nu sunt liber pentru a lua prânzul împreună cu dumneaei. Vă rog să-i prezentaţi scuzele mele. Voi fi acolo la ora douăsprezece. La revedere.

— Îşi reia lucrul? întrebă Oliver.

— Habar n-am. De ce nu a rugat-o pe Nicola să telefoneze?

Nimeni nu putu să răspundă.

Când Rodney se întoarse în living, îmbrăcat şi gata de plecare, află planurile Angelei pentru dimineaţa aceea.

— Merg la gară cu Oliver. Mă întorc cu autobuzul. Nu vin la masă. Vom mânca înainte ca Oliver să plece.

Părăsiră casa în mai puţin de-o oră.

— Nu te întoarce până când nu iei legătura cu mine şi-ţi spun că totul e în regulă, îi dădu Rodney, de pe palier, ultimele instrucţiuni lui Oliver.

Când Rodney sună la uşa lui Madame Landini, fu poftit, fără nicio întrebare, în salon. Era singură, stătea la un birou lângă una din ferestrele lungi şi scria ceva. Se întoarse şi-i întinse mâna.

— Îmi pare bine că ai venit, Rodney. Am să-ţi spun aşa de-acum înainte. Suntem prieteni, nu? Ne cunoaştem de suficient de mult timp.

Se ridică, merse la un scaun mai confortabil şi-i făcu semn să ia loc aproape de ea.

— E sâmbătă, nu ar trebui să lucrezi. Nu te voi reţine mult. Vreau să-ţi spun doar atât, mă simt mai bine. Am discutat cu medicul meu şi este de acord să-mi dea voie să încerc să reiau scrierea memoriilor. M-a avertizat, însă, că trebuie să fiu prudentă. Voi lucra câte puţin şi voi face pauze ca să mă odihnesc. În cazul acesta, înţelegi că ar fi inutil să mai păstrez secretara. Acest stil de lucru, cu dese întreruperi, ar fi greu de suportat pentru domnişoara Baird. Am discutat şi cu signor Piozzi şi ne-a venit o idee foarte bună, în loc de secretară, voi avea un dictafon. Pot vorbi în faţa aparatului oricând şi nu mă voi mai simţi obligată să fac un effort ca să lucrez pentru a nu lăsa secretara să aştepte. Voi trimite banda la biroul vostru,

unde poate fi dactilografiată de unul din angajaţi.

Se rezemă de spătarul scaunului şi îşi întinse mâinile, încă frumoase.

— Spune-mi, îţi place ideea?

— Foarte mult, răspunse el fără nicio ezitare.

— Bine. Asta mă face foarte fericită. Am suferit mult, Rodney, când am întrerupt lucrul la jumătate, forţată de împrejurări. Când încep ceva ce merită, şi sper că eşti de acord cu mine că memoriile mele sunt valoroase, îmi place să duc treaba la bun sfârşit.

— Sper să fiţi atentă să nu vă surmenaţi.

— Desigur, voi fi. Nu numai că voi face pauze pentru a mă odihni, dar îmi voi face timp şi să mă distrez.

Ştii că înălţimea Sa stă la mine. Cei doi nepoţi ai săi vor merge foarte curând la o şcoală englezească; părinţii lor nu sunt aici, aşa că înălţimea Sa se ocupă de totul. Desigur, Guido îl ajută şi amândoi vor sfatul meu, aşa că voi avea multe de făcut când nu lucrez. Şi acum, mai e o mică problemă. Dar, mai întâi, aş vrea să-ţi ofer ceva de băut.

— Mulţumesc, nu. Nu am mult timp la dispoziţie, trebuie să fiu punctual la o întâlnire.

— Undeva în afara oraşului?

— Nu.

— Nu te reţin. Se ridică şi sună clopoţelul. Vreau doar să-ţi spun că în dimineaţa aceasta, domnişoara Baird a plecat. Nu e vina ei că m-am hotărât să trec la dictafon, a lucrat foarte bine, chiar i-am făcut un cadou. Guido a aranjat totul. De asemenea, i-am promis să o recomand şi altora, ceea ce o va ajuta să obţină un post bun, aşa cum merită. Este foarte eficientă, deşi cred, totuşi, că îi lipseşte oarecum o anumită ţinută. Eşti de acord?

— Nu, nu prea sunt de acord, spuse el zâmbind.

Îl studia cu o privire maternă.

— Aş dori să-ţi dau un sfat. Te rog, nu te lăsa antrenat într-o relaţie cu frumoasa Nicola.

Îi puse mâna pe braţ, prieteneşte. Sunt sigură că, într-o zi, vei deveni un om important şi trebuie să-ţi cauţi o soţie care să nu fie numai drăguţă, dar să fie şi de familie bună. Un patiser este foarte util, dar în niciun caz ca socru. Nu uita lucrul acesta. Trebuie să găseşti o femeie ca domnişoara Gould, care mi-a fost prezentată la o recepţie zilele trecute. Mi-a spus că e logodită cu domnul Tallent.

— Nu mai este.

— Nu se poate! Ce s-a-ntâmplat? S-au certat?

— S-ar putea spune şi aşa. Nu i-au plăcut florile pe care i le-a adus şi a aruncat cu ele în el în faţa tuturor invitaţilor.

— Bietul domn Tallent! Şi în mine s-a aruncat de multe ori cu flori, dar gestul acesta ar trebui făcut doar în semn de omagiu.

Uşa se deschise. Nu era, aşa cum se aşteptă Rodney, un valet care să-l conducă spre ieşire, ci Maharajahul care, deşi îmbrăcat în costum de stradă, nu arăta deloc ca o persoană obişnuită. Oriunde şi oricum era îmbrăcat, era o figură remarcabilă.

— Domnul Laird! Anna, doar nu-l laşi să plece!

— Trebuie. Are o întâlnire. La revedere, Rodney.

În timp ce părăsea casă, în mintea sa prindeau contur tot felul de gânduri. Madame a spus că relaţia n-ar fi potrivită, ceea ce a fost foarte amabil din partea ei, pentru că astfel l-a făcut să-şi dea seama că, de fapt, ar fi cât se poate de potrivită. El şi fiica patiserului au lucrat împreună, au complotat împreună, au locuit împreună. Nu aveau acum de făcut decât să schimbe unghiul, de la o relaţie de frate – soră, la una de soţ

— Soţie. Este adevărat că ea nu păruse să-l remarce, dar nici nu se pusese problema, de fapt. Se gândi,

stânjenit, că poate ar trebui să-şi pună frâu sentimentelor, era normal ca visurile unui bărbat legate de viitorul său alături de o anumită fată să fie împărtăşită şi de cea în cauză.

În drum spre casă, se opri să mănânce un sandviş. Avea stomacul strâns de durere, ca de un început de ulcer.

Prea multe evenimente se adunaseră în viaţa lui. Continua să fie îngrijorat din cauza Angelei. Oare Oliver primise o lecţie care îl făcuse să se întoarcă la vechii prieteni de încredere, sau îşi va linge rănile la Oxford şi se va întoarce să continue lista pe care se aflau Pauline, Cynthia şi Henrietta?

Ajunse acasă înainte de ora trei. Urca scările şi auzi voci, a Angelei şi a Nicolei. Aşadar, Nicola se-ntorsese, era pe punctul de a spune „acasă”.

Tonul discuţiei era ridicat, una din voci era furioasă, cealaltă protesta. Rămase în faţa uşii, ascultând cu neruşinare.

— Dar dacă, vorbi Angela printre lacrimi, nu mă mai invită niciodată?

— Situaţia ta va fi la fel ca înainte.

— Nu am spus decât că voi merge mâine şi voi petrece ziua împreună cu el şi.

— Îl vei suna şi îi vei spune că îţi pare rău, dar ai uitat că ai o întâlnire.

— Nu se-ntâmplă absolut nimic dacă merg măcar o dată.

— Ar fi fatal. Ce naiba, Angela, foloseşte-ţi mintea, dacă ai. Dă telefon şi anulează întâlnirea.

— Este îngrozitor de singur.

— Chiar nu-ţi dai seama? îl ai. dacă-ţi păstrezi capul limpede. A fost umilit în faţa multor prieteni de-ai Henriettei şi a venit aici să se remonteze; printre bulele de şampanie, brusc te-a găsit atractivă şi te-a dorit. Dacă

accepţi această primă invitaţie pe care ţi-a făcut-o în tot acest timp de când locuieşti aici, sub nasul lui, în Londra, va fi exact aşa cum am spus, fatal. Te va mai invita o dată sau de două ori, îi va face plăcere compania ta, apoi va începe o relaţie cu altcineva şi, de data asta, s-ar putea să nu mai scape. Singura ta şansă, absolut singura şansă, este să-l ţii cât îl ai.

— Dar dacă nu merg la Oxford să petrecem ziua împreună, va.

— Va fi surprins. Apoi îi va părea rău. Apoi se va-ntreba dacă ţi-a trecut pasiunea pentru el, ceea ce-l va face să-şi pună problema dacă nu cumva şi-a pierdut farmecul; atunci va vrea să te vadă din nou, să te impresioneze. Dă-i telefon şi spune-i că nu poţi veni pentru că ai o întâlnire.

— Dar nu am!

— Spune-i-o cât mai convingător. Dacă propune să vină el la Londra, spune-i că ai o săptămână plină şi nu ai putea să-i indici când ai o zi liberă decât aproximativ joi.

— Dar vreau.

— Ştiu ce vrei. Vrei să stai lângă telefon aşteptând să te sune, gata să accepţi orice propunere.

— Mă scuzaţi că vă întrerup, spuse Rodney intrând. Conversaţia m-a ţinut pur şi simplu aici, pe prag.

— Înseamnă c-ai auzit ce-a spus, începu Angela, cu ochii în lacrimi. Recunosc că are dreptate, dar el e acolo, singur, la Oxford.

— Ceea ce ne trebuie tuturor acum este un ceai bun. Du-te şi fă-l.

Angela îşi şterse ochii şi se duse la bucătărie să pună ibricul pe foc şi să scoată ceştile.

— Tot ce-am spus e adevărat, spuse Nicola, aşezată pe canapea. E al ei dacă nu aleargă la el. Presupun că eşti de partea lui.

— De ce trebuie manevrat aşa un bărbat?

— Un bărbat adevărat nu trebuie. Un bărbat adevărat ştie când vrea o fată şi vine după ea şi-i spune, dar nu e cazul cu Oliver. Henrietta l-a prins şi l-a legat înainte ca el să-şi poată da seama bine ce se-ntâmplă cu el. Dacă Angela îl vrea, nu-l va avea înlesnindu-i calea.

— Metoda asta o vei aplica şi tu când vei umbla după un bărbat?

— Nu eu voi umbla după el, ci el după mine.

— Şi dacă dă semne de incertitudine, ce trebuie să facă să-şi atingă scopul?

— Trebuie să aştepte, să se întrebe, să-şi facă griji, să stea treaz noaptea, să meargă până la marginea unei prăpăstii şi să se gândească dacă să facă pasul fatal sau nu. Şi acum, scuză-mă, dar trebuie să-mi fac bagajul. E deja târziu.

— Târziu pentru ce?

— Pentru a prinde trenul.

— Unde pleci?

— La Brighton.

— Fără să spui un cuvânt despre ce s-a întâmplat la Madame Landini?

— Nu s-a întâmplat nimic. A ţinut ceasul puţin, mi l-a dat înapoi şi eu l-am pus la mână.

— N-a spus nimic?

— A şoptit ceva de genul că este un ceas interesant. Asta a fost tot. Dacă ar trebui să reconstitui, aş spune totuşi că a ţinut cam mult ceasul, chiar dacă acesta i s-a părut interesant. Altceva nimic, până când m-a chemat, mi-a mulţumit, mi-a spus că ea şi signor Piozzi au hotărât să utilizeze un dictafon; eu le sugerasem acest lucru cu câteva zile înainte, dar n-au recunoscut că ideea venise de la mine. Mi-a spus că-i pare rău că nu mai lucrează cu mine, dar că, dacă îmi voi dori un post pe care nu-l pot

căpăta, să-i spun şi ea îmi va înlesni angajarea. Apoi, l-a rugat pe Guido să se ocupe de un mic cadou şi, la revedere. Micul cadou este un cec de o sută de lire. Şi astfel s-a terminat rapida mea incursiune în viaţa celor bogaţi şi faimoşi. Acum, pot să mă duc să mă pregătesc?

— În legătură cu următorul tău serviciu…

Angela intră cu o tavă şi în aceeaşi clipă se auziră paşi pe scară, negreşit ai doamnei Major.

Când Rodney îi deschise uşa, aceasta avea în mână cutiile zdrobite de flori pe care el le aruncase la coşul de gunoi din faţa casei cu o seară înainte, iritat că încă mai erau în maşina lui. Le luase funda aurie.

— Intraţi.

— Mulţumesc, dragul meu, dar nu pot. Voiam să mai întreb o dată dacă ai vrut într-adevăr să arunci astea.

— Da, sigur că da.

— Am văzut bucăţile de panglică atârnând şi mi-am zis că poate ai aruncat din greşeală panglica asta scumpă. Dar, dacă nu ai nevoie de ea, o iau eu. Făcu o pauză şi aruncă o privire spre cutii. Când le-am scos din lada de gunoi şi am văzut pe ele numele frorăriei, mi-am amintit că Angela lucrează acolo. Aşa ai spus, Angela, nu? Ambalezi florile. Frumoasă meserie. Mi-ar fi plăcut şi mie să lucrez cu florile. Vă las, acum.

Rodney închise uşa în urma ei. Sămânţa unei bănuieli i se strecură în minte şi începu să crească repede. Se întoarse şi o privi lung pe Angela.

— Lucrezi la Claribel’s?

— Da. Am pus ceaiul.

— Mulţumesc. Ambalezi florile?

— Da.

— Bănuiesc că nu ştii nimic… Nu, delirez. Nu se poate să ai ceva de-a face cu povestea asta. O privea lung când pe ea, când pe Nicola. Sau se poate?

Figura Nicolei nu trăda nimic, dar Angela păli.

— Bea-ţi ceaiul, îi spuse Nicola.

— Imediat. Ştii cumva, se adresă el din nou Angelei, ce se află în cele două cutii care au fost trimise Henriettei şi mamei ei?

Angela ezită, apoi inspiră adânc.

— Da.

— Tu… le-ai pus?

— Da.

— În comandă scria orhidee şi tu…

— A fost ideea mea, spuse Nicola. N-o mai teroriza pe ea, începi cu mine

Rodney simţi că picioarele îi tremură. Merse să se rezeme de canapea.

— Aşadar, Oliver a comandat orhidee şi…

— Ştiam că va trebui să comande flori, spuse Nicola. Am sunat-o pe Angela şi am întrebat-o dacă le-a comandat şi mi-a spus că încă nu. Comanda nu a venit decât după-amiaza târziu şi când mi-a spus, am întrebat-o dacă are de gând să ambaleze florile respective şi mi-a răspuns că da.

I-am spus ce aş face eu în locul ei. Nu a fost de acord, dar am făcut-o să înţeleagă că era ultima ei şansă de a-l salva. Speram să ofere florile el însuşi, ceea ce s-a şi întâmplat şi să i se arunce în faţă cu ele. Asta a fost tot.

— Asta a fost tot? A fost ceva josnic, necinstit, murdar… Dumnezeule! Să nu-mi spui că tot voi, i-aţi furat şi maşina.

— Nu vorbii prostii, spuse Nicola. Doar am dus-o la capătul străzii Belthane şi apoi am adus-o la loc. Ştiu că am recurs la un şiretlic, dar nici Henrietta nu a procedat cinstit pentru a pune mâna pe el.

— Şi dacă s-ar fi dus la Claribel’s să…

— …reclame? S-a gândit la angajatul florăriei când a văzut florile? Nu. Nicio fată nu ar fi făcut-o. Nu s-a gândit

decât că Oliver a pus la cale ceva şi, ca atare, pe el l-a pedepsit. Dacă se va gândi vreodată să facă unele cercetări la florărie, va fi prea târziu, nu va mai exista nicio dovadă, cutiile fiind depozitate în lada de gunoi a doamnei Major.

Nu am făcut decât să aruncăm un colac de salvare unui om pe punctul de a se îneca. Dacă vrei să-i spui, eşti liber s-o faci.

— Să-i spun? Crezi că i-aş spune că propria mea soră…

— Dacă vreodată mi se va îngădui să mă-ntâlnesc cu el, interveni Angela, îi voi spune chiar eu.

— Dacă nu ne-am fi gândit noi să întreprindem ceva, cine ar fi făcut-o? în niciun caz tu. Principiul tău este să-l laşi pe fiecare să fiarbă în suc propriu. Politica ta este…

Se întrerupse pentru că telefonul sună. Rodney merse să răspundă şi, de la primele cuvinte, Angela veni lângă el.

— Tata? Da, sunt eu, Rodney.

Ca întotdeauna, tatăl lor era foarte laconic.

— Unchiul vostru Julian a murit în această dimineaţă. Mama pleacă diseară. Nu pot să vin şi eu cu ea pentru că am gripă. Ea abia s-a făcut bine. Trenul ei va sosi mâine la opt şi cinci. Te rog s-o iei de la gară, s-o duci la un hotel bun şi să ai grijă să se odihnească bine şi să mănânce înainte de a pleca împreună cu tine la Brighton. Sper că o vei putea însoţi la înmormântare.

— Da. Cum aţi aflat?

— De la poliţie. A căzut în timpul unei plimbări de-a lungul stâncilor. Mama îţi va da mai multe detalii. Nu uita, ora opt şi cinci. La revedere.

— Unchiul Julian a murit, se adresă Rodney Angelei după ce închise telefonul. Mama vine pentru înmormântare.

— Fără tata?

— Nu. Are gripă. Mama vine cu trenul de noapte. Trebuie să plec devreme mâine dimineaţă s-o iau de la gară.

— Să merg şi eu la înmormântare?

— Nu, nu e nevoie.

— O aduci pe mama aici când se termină totul?

— Voi încerca, dar ştii foarte bine că va vrea să meargă direct înapoi acasă.

— Îmi pare rău de unchiul vostru, spuse Nicola. îmi pare bine că m-ai dus să-l văd.

— Şi mie. Se încruntă. Dacă s-ar mai încălzi puţin. Mama abia s-a însănătoşit după gripă.

Dar, a doua zi dimineaţă când s-a trezit, nu se observa nicio îmbunătăţire a vremii. O lăsă pe Angela dormind. Când coborî, doamna Major tocmai ridica sticla cu lapte adusă în faţa uşii.

— Unde pleci aşa devreme?

— La o înmormântare. Unchiul meu a murit.

— Departe?

— La Brighton. La revedere.

Tocmai când să intre în garaj, uşa casei vecine se deschise şi Peter Grelby, vecinul, ieşi în fugă, îmbrăcat în pijama şi desculţ.

— Priss, gâfâi el când ajunse lângă Rodney. Au început durerile. Trebuie să telefonez doctorului. Urgent. Pentru Dumnezeu…

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă doamna Major.

— Urgenţă, răspunse Rodney. Un copil foarte grăbit să vină pe lume. Telefonez eu. Peter, întoarce-te la Priss.

Doamna Major îl lăsă pe Rodney să treacă, apoi bară drumul lui Peter care îl urmase ca în transă.

— Acum vei veni frumos cu mine la soţia ta, spuse doamna Major victimei preferate a şicanelor ei neobosite.

Doar am adus pe lume zeci de copii până acum. Vino cu mine şi linişteşte-te, altfel o sperii, uită-te şi tu în ce hal arăţi. E o fată sănătoasă şi totul va fi bine. Aranjează-ţi puţin părul, că doar nu vrei să fii ca o arătare când te vede copilul pentru prima dată.

Naştere şi moarte… se gândi Rodney întorcându-se la garaj, după ce telefonase medicului. Unul pleacă, altul vine…

Ajunse la gară chiar la timp. îşi privea mama înaintând pe peron, o versiune mai bătrână şi mai colţuroasă a Angelei.

— Rodney, dragul meu! îmi pare rău că a trebuit să ieşi atât de devreme şi pe aşa o vreme. Ce faci?

— Sunt bine, mamă.

— Chiar mă-ntrebam dacă va veni şi Angela. Mă bucur că nu a venit.

— Cine l-a găsit?

— Un bărbat care ieşise la plimbare cu câinele. Era vânt puternic, aşa că nu erau mulţi oameni afară.

— Încă trăia?

— Nu. A făcut infarct. Mă bucur că nu s-a chinuit. Au anunţat poliţia şi nu a fost greu de identificat pentru că mulţi îl ştiau din vedere. Tatăl tău m-a sfătuit să telefonez avocaţilor lui imediat ce îşi deschid biroul astăzi.

— Telefonez eu în timp ce te odihneşti. Cum se numesc?

— Cred că Boyd şi Waring. Cere cu domnul Waring; fiul bătrânului domn Waring, ştie totul despre unchiul tău. Tatăl lui a lucrat pentru bunicul tău. Când l-ai văzut ultima oară?

— Săptămâna trecută, în timp ce se plimba.

— Ai mai fost la el acasă?

— Da. Am fost şi cu o fată la el. Nu i-a plăcut ideea la început, dar în cele din urmă i-a arătat chiar instalaţia de

cale ferată. Vei fi surprins când o vei vedea. Este incredibil.

— Mă îndoiesc că e mai complexă decât aceea pe care o avea înainte de a pleca în India. Încă de atunci îi trebuia o cameră specială pentru a întinde şinele. Trenurile acelea nu sunt de jucărie. Încă de când era copil, insista să aibă machete de locomotive şi vagoane.

— Nu ştiu ce-i de făcut cu acei zeci de metri de şine montate în casă.

— Poate a lăsat întreaga instalaţie unei instituţii.

— Ce instituţie ar fi interesată de aşa ceva şi ar putea pune la dispoziţie şase încăperi mari în şir pentru montarea instalaţiei? Şi cine va face legăturile electrice? Există acolo un panou de comandă care ocupă jumătate din perete.

— Bietul Julian. În timp ce alţi băieţi citeau cărţi de aventuri, el citea orare de tren.

Ajunşi la hotel, luară micul dejun împreună, apoi Rodney telefonă avocaţilor. Domnul Waring, pe un ton rece şi sever, fixă o întâlnire pentru ora patru după-amiază. Rodney telefonă să rezerve două camere la un hotel din Brighton şi imediat ce doamna Laird se odihni puţin, plecă. Abia când s-au apropiat de Brighton, aceasta deschise din nou discuţia despre fratele ei.

— Tatăl tău nu l-a plăcut niciodată chiar înainte de ceartă, Julian plecase în India înainte să mă căsătoresc. Era cu paisprezece ani mai mare decât mine. Când bunicii voştri au murit, a păstrat casa din Brighton şi câtva timp a menţinut chiar un personal strict necesar. Şi după ce nu au mai fost servitori şi s-au terminat banii, tot a refuzat să vândă sau să închirieze casa.

— Nu mă surprinde. Voia spaţiu pentru a-şi monta instalaţia.

— Regret doar că nu am putut cumpăra câteva piese

din mobilierul vechi. Adesea mă-ntreb cine l-a cumpărat. De asemenea, avea şi lucruri de valoare aduse din India.

— Apropo de India, l-ai auzit vreodată amintind de un loc numit Hardanipur?

Doamna Laird se întoarse spre el uimită.

— Niciodată. Categoric, nu ar fi menţionat niciodată acest nume şi nici eu şi tatăl tău, în prezenţa lui. Cu siguranţă că nu ţi-a vorbit nici ţie despre Hardanipur.

— Eu am pomenit de el, dar nu părea să vrea să discute despre acest subiect.

— Dar cum de ai ajuns să discuţi despre asta?

— La Madame Landini e venit un Maharajah, un vechi şi bun prieten al ei. Când am auzit că e Maharajahul din Hardanipur, numele mi-a sunat cunoscut şi mi-am dat seama că trebuie să-l fi auzit de la unchiul Julian. El a negat, aşa cum ai făcut şi tu.

— Asta dovedeşte încă o dată că, atunci când crezi că nu ascultă, copii aud tot felul de lucruri ciudate. Nu cred că aveai mai mult de patru sau cinci ani când eu şi tatăl tău am discutat ultima oară de Hardanipur. Ce ciudat! îţi aminteşti de acest nume după atâţia ani!

— Unchiul Julian mi-a spus că a fost rezident acolo.

— Ce altceva ţi-a mai spus?

— Mai nimic. A mai fost şi altceva?

— Mult mai mult.

— Dar nu a intrat în amănunte. De ce?

— Pentru că a însemnat un episod foarte compromiţător în cariera lui. A fost trimis în Hardanipur pentru a-l supraveghea pe Maharajah. Se ştia că acesta reuşise să scoată mai multe milioane, cu siguranţă nu mai puţin de treizeci, din ţară, precum şi faimoasele sale diamante. Ideea este că nu se limita numai la fondurile lui personale, ci săpa adânc în venitul statului.

Desigur, mai erau şi alte aspecte care trebuia

cercetate. Conduita Maharajahului nu prea făcea cinste educaţiei sale la Harrow şi Cambridge. Julian a stat acolo un an. A fost instalat într-un palat aproape tot atât de mare ca al Maharajahului, i s-au dat un bodyguard personal, câţiva elefanţi şi chiar nişte dansatoare. El şi Maharajahul au devenit foarte buni prieteni. În loc să exercite Julian o influenţă apuseană asupra celuilalt, s-a întâmplat invers. La sfârşitul acelui an, a fost reclamat şi mustrat. Nu cred că ştie cineva ce s-a întâmplat exact în timpul acelui an cât a stat în Hardanipur, dar părea ca şi cum era mai bine să nu se cerceteze prea mult. Eu şi tatăl tău am aflat întâmplător, din povestirile unei persoane din suita Maharajahului. Tatăl tău era de părere că Julian ar fi trebuit să-şi piardă slujba, dar nu s-a întâmplat aşa şi, cu timpul, chiar a fost ridicat la rang de cavaler. Din cauza aceasta tatăl tău nu l-a plăcut, încă înainte de scandalul cu moştenirea. Ar fi fost chiar imposibil să stăm la Victoria Lodge?

— Da, mamă.

— Mi-ar fi plăcut să mai stau măcar o dată acolo. M-am născut în camera de deasupra celei în care mi-ai povestit că se află tabloul de comandă. A amintit vreodată de ipotecă?

— Da, o dată. Mă întreb dacă a vândut telescopul.

— Oh, Rodney, doar nu i-ai dat telescopul primit de la tatăl tău.

— Ba da. Mi-a fost milă de el. Dacă mai este, îl voi lua înapoi. Sau tu îl vei lua. Din punct de vedere juridic, eşti ruda lui cea mai apropiată.

— A amintit domnul Waring ceva despre un testament?

— Cum poate fi vorba de un testament, când unchiul Julian nu a avut nimic de lăsat?

Dar exista un testament. Fusese redactat, le explică

domnul Waring cu o voce seacă şi plictisită, cu un an înainte. sir Julian venise, spusese că vrea să facă un testament şi că, dacă problema nu se rezolva imediat, se va adresa altcuiva. Testamentul a fost redactat, semnat, autentificat şi de atunci, nu-l mai văzuseră pe sir Julian.

Nu sunt decât două rânduri, spuse domnul Waring.

„Eu, Julian Rodney Mull, las tot ceea ce posed în momentul morţii mele, nepotului meu Rodney Julian Laird".

Urmă o pauză.

— Nu avea nimic, comentă doamna Laird.

— Nu ştiu nimic despre ce se află în locuinţă, spuse domnul Waring. După cum ştiţi, nu au mai rămas bani din sumele considerabile pe care dumneavoastră şi el le-aţi moştenit de la tatăl dumneavoastră. Mobila a fost vândută acum câtva timp. În ceea ce priveşte casă, ştiţi că a fost ipotecată de Bancă. şir

Julian le-a cerut celor de la bancă să mărească suma, dar au refuzat. Atunci, ni s-a adresat nouă. Nu am fost de acord cu o ipotecă, dar după ce ne-am consultat, partenerii mei şi cu mine ne-am oferit să cumpărăm casa şi să-i permitem să locuiască acolo mai departe, fără să plătească nimic. Presupun că ştiţi aceste fapte.

— Da, mi-a spus.

— În concluzie, interveni doamna Laird, bani nu sunt şi casa vă aparţine.

— Aparţine firmei Creed, Boyd şi Earing. Trebuie să adaug, însă, că, în înţelegerea noastră cu sir Julian se stipulează că trebuie să oferim casa spre vânzare mai întâi moştenitorului său. Dacă doriţi să o cumpăraţi, putem începe tratativele, dar preţul este destul de mare.

— Şi cât ar trebui să plătesc dacă aş vrea s-o cumpăr?

— Casa are o poziţie extrem de bună, este spaţioasă,

cu grădini mari. O putem vinde cu uşurinţă chiar mâine cu patruzeci de mii de lire.

— În acest caz, aş dori să am puţin timp la dispoziţie pentru a mă gândi, spuse Rodney.

Domnul Waring ridică puţin din sprâncene şi un zâmbet dispreţuitor zăbovi o clipă pe buzele lui.

— Să spunem, douăzeci şi patru de ore, domnule Laird?

— Nu. Înmormântarea are loc mâine. Vă voi da răspunsul poimâine.

— Mulţumesc.

Fură conduşi afară.

— Tot nu te-ai schimbat, remarcă doamna Laird. Doar pentru că nu-ţi place modul cuiva de-a se comporta, laşi impresia că poţi să scoţi imediat patruzeci de mii de lire.

— Părea să insinueze că unchiul Julian nu era decât un nebun bătrân.

— Mulţi îl considerau aşa: un nebun bătrân. Oricum, a fost un gest frumos din partea lor că i-au cumpărat casa şi l-au lăsat să locuiască în continuare, fără a plăti chirie.

— Un gest frumos! Probabil că a fost cea mai bună afacere a acestor rechini. Pariez că au cumpărat cu maximum douăzeci de mii şi acum vor să-şi dubleze venitul. În plus, trebuie să-l fi taxat din plin pe unchiul Julian pentru cele două rânduri redactate, iar noi, acum, îi plătim din nou ca să ni le citească.

La înmormântare reuniră mai mulţi oameni decât se aşteptase Rodney. Erau vechi servitori care făcuseră parte din personalul de serviciu, cândva numeros, al casei, reprezentanţi ai unor organizaţii civice, avocaţii Creed, Boyd şi Waring, un mic grup de cercetaşi marini, toţi îmbrăcaţi elegant şi având un aer solemn, conduşi de un tânăr, alcătuind o apariţie neobişnuită. După terminarea ceremoniei, Rodney, alături de mama sa, schimbă câteva

cuvinte cu toţi cei prezenţi.

— Vrei să mergi la casă? întrebă Rodney când rămaseră singuri.

— Nu acum. Aş vrea să mai merg o dată mâine, înainte să plecăm. Ai observat, când am fost acolo dată trecută, nu era...

— ...telescopul. Probabil că l-a vândut ca să mai cumpere trenuleţe. Acum te duc la hotel şi apoi voi merge să văd ce mai e prin casă. Poţi să stai mai mult acolo mâine, cât timp mă voi duce să-i spun domnului Waring că m-am hotărât să investesc cele patruzeci de mii de lire în altceva.

— Vrei să-i ceri sfatul în legătură cu instalaţia de cale ferată, ce s-ar putea face cu ea?

— Nu vreau să-i cer niciun sfat. După ce voi pleca de la biroul lui, voi merge pe la diferite şcoli. Poate că una dintre ele va fi amatoare să-şi transforme o încăpere în depou de cale ferată.

— Vei cere bani?

— Bani? Nu m-ar surprinde să mi se ceară mie bani de către cel care va demonta toate şinele.

— Dar unchiul tău a plătit foarte mult pentru acele machete comandate toate în mod special. Valorează mult.

— Valorau pentru unchiul Julian.

O lăsă la hotel şi merse la Victoria Lodge. Văzu, spre surptinderea lui, o maşină la poarta casei. Surprinderea i-a fost şi mai mare când recunoscu Rolls – Royce-ul lui Madame Landini.

Madame Landini, aici? Imposibil. Şi totuşi, era maşina ei cu şoferul stând în picioare, alături. Rodney răspunse la salutul acestuia şi-i văzu pe alee pe signor Piozzi şi pe Maharajah. Înainte ca Rodney să poată spune vreun cuvânt, Maharajahul i se adresă:

— Domnule Laird, dacă aş fi ştiut că sunteţi rudă cu

sir Julian nu v-aş fi lăsat să plecaţi înainte de a discuta cu mine. Ştiaţi că eu şi unchiul dumneavoastră am fost buni prieteni?

— Am aflat abia ieri de la mama. Aţi venit să-l vedeţi?

— Aveam două obiective, să vizităm o şcoală, nu departe de aici, unde nepoţii mei vor fi înscrişi începând din trimestriul următor şi, după aceea, să fac o vizită unchiului dumneavoastră. Tocmai am citit anunţul de pe uşă, în care scrie că a murit. Am citit de asemenea, numele dumneavoastră şi al hotelului la care staţi. Intenţionam să merg la hotel sperând să pot discuta cu dumneavoastră despre el. Nu ne mai văzusem de peste treizeci de ani.

Rodney se întoarse şi cei trei bărbaţi merseră încet înapoi spre poartă.

— Cu totul altă viaţă, domnule Laird, continuă Maharajahul copleşit de amintiri… O viaţă de mult uitată. Dar sunt convins că unchiul dumneavoastră nu a uitat vizita pe care mi-a făcut-o. Desigur, era o vizită oficială, dar caracterul ei oficial nu a durat mult. V-a povestit vreodată… Nu, sigur că nu. Dacă v-ar fi vorbit despre mine, mi-aţi fi spus când ne-am întâlnit la Madame Landini. Privi înapoi, peste umăr. Este o casă frumoasă. A locuit mult aici?

— Aici s-a născut. Întotdeauna a refuzat s-o închirieze sau s-o vândă.

— Cum a murit?

— A făcut infarct în timp ce se plimba.

— Un sfârşit rapid şi, sper, nedureros. îmi pare nespus de rău că n-am venit să-l văd mai de mult. Era un om aparte, presupun că ştiţi acest lucru.

— Da, Alteţă.

— Aţi ţinut la el?

— Da.

— Şi eu. A fost trimis în misiune să mă aducă pe

calea cea bună. Comportamentul meu nu prea corespundea standardelor englezeşti. Misiunea lui era să-mi dea sfaturi bune, să mă corijeze, să mă mustre. Dar noi ne-am împrietenit. Am fost buni prieteni. Am constatat că aveam multe gusturi comune, nu numai vânătoarea şi alte pasiuni obişnuite, ci şi o pasiune pe care nu am mai întâlnit-o la altcineva, nici înainte, nici după ce l-am cunoscut pe el. Mă refer la interesul lui ieşit din comun pentru sistemele feroviare şi la cunoştinţele lui extraordinare în acest domeniu. V-a povestit vreodată… Nu. Presupun că nu v-a povestit multe despre Hardanipur. A avut unele neplăceri când l-au rechemat. A fost ca un fel de pată asupra carierei lui. A promis că-mi scrie, dar nu mi-a răspuns niciodată la scrisori. Cred că nici nu i-au fost date. Ştiţi ce-am făcut amândoi în Hardanipur? Am construit o machetă de cale ferată, absolut reală, dar la scară redusă, care funcţiona de la palatul lui la al meu. Apoi am extins-o. Am construit şi un tunel. Trenurile ieşeau din tunel într-un luminiş în junglă şi apoi înconjurau un lac foarte frumos. Viceregele şi-a prelungit vizita până când am realizat o linie secundară pe care o concepusem deja.

Poate că vi se pare absurd şi nebunesc ca nişte adulţi să se ocupe de aşa ceva, dar asta s-a întâmplat şi mă bucur să spun că şi fiii şi nepoţii mei împărtăşesc aceeaşi pasiune.

Mă-ntreb dacă unchiul dumneavoastră s-a mai gândit vreodată la acele zile şi dacă îşi mai amintea de acea cale ferată.

— Sunt sigur că da, Alteţă.

— Vreţi să spuneţi că şi-a păstrat interesul pentru trenuri?

— Da. De fapt, avea chiar în casă o instalaţie de cale ferată

— În casa aceasta?

— Da.

— Şi ce s-a întâmplat cu ea?

— Este încă aici. Aveţi timp s-o vedeţi?

— Timp? Chiar dacă n-aş avea, mi-aş face. Guido, vino şi tu să vezi.

Se lăsase întunericul şi el încă era la tabloul de comandă. Trimisese fiecare tren pe traseu. îşi scosese haina şi pantofii, pentru a putea călca mai uşor pe spaţiile permise. îl rugase pe ignor Piozzi să stabilească orele precise. Cu permisiunea lui Rodney, înfiinţase o gară suplimentară pe linia Daejeeling-Himalaya. Când signor Piozzi, dând dovadă de mare curaj, îi reaminti că trebuie să fie înapoi la Londra la cină, trebui să repete de câteva ori pentru ca respectivele cuvinte să ajungă până la el. Oftând, Maharajahul se îmbrăcă, se încălţă şi părăsi casă, alături de Rodney şi de signor Piozzi.

— Pentru aceasta, spuse el încet când ajunseră la poartă, vă voi fi întotdeauna recunoscător, domnule Laird. Sunteţi nepotul lui sir Julian, ceea ce înseamnă că sunteţi ca şi nepotul meu. Mulţumesc, Rodney. Nu am mai simţit atât de multă bucurie de când nu i-au mai permis unchiului tău să rămână alături de mine pentru că îl influenţam negativ.

Spune-mi, cine a cumpărat-o?

— Ce să cumpere?

— Calea ferată. N-ai spus, când eram înăuntru, că a fost vândută?

— Am spus că mobila a fost vândută.

— Asta înseamnă că vei păstra calea ferată.

— Mă tem că este imposibil. Nu am unde s-o ţin.

— Nu înţeleg. După câte ştiu, sir Julian nu s-a căsătorit. Eşti moştenitorul lui, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci, casa este a ta. Chiar dacă ai avea o familie

numeroasă, tot n-ai avea nevoie de toate camerele. Aşa că, e loc suficient pentru calea ferată.

— Ar fi dacă aş fi putut păstra casa. Dar e de vânzare.

— Casa asta?

— Da.

— Casa asta e de vânzare?

— Da.

— Şi nu ai unde să ţii calea ferată, aşa că o vinzi şi pe ea?

— Aveam de gând s-o ofer.

— Nu o oferi nimănui. Repet, ca să înţeleg bine. Guido, ascultă cu atenţie. Casa este de vânzare?

— Da, dar mă tem că preţul.

— Cât?

— Patruzeci de mii de lire.

— O cumpăr, spuse Maharajahul fără nicio ezitare, cu condiţia să-mi vinzi şi calea ferată. Ne-am înţeles?

— Mi-ar plăcea foarte mult să vă ştiu aici.

— Pot fi aici numai dacă îmi vinzi casa. Voi sta aici când îmi voi vizita nepoţii. Nu discutăm preţul căii ferate, Guido se va ocupa de tranzacţie. Tu hotărăşti preţul şi nu uita că banii nu înseamnă nimic faţă de plăcerea de a fi fost prieten cu unchiul tău. îmi pare rău că am venit prea târziu ca să-l văd.

Strânse mâna lui Rodney ţinând cealaltă mână, prieteneşte, pe umărul lui.

— Casa şi calea ferată sunt ale mele. Guido se va ocupa de totul. îţi imaginezi, Rodney, bucuria nepoţilor mei când le voi arăta trenurile? Ne vedem când te-ntorci la Londra.

Capitolul 12

— Nu-mi vine să cred, spuse doamna Laird.

— Nici mie, dar e adevărat.

— Eşti sigur că n-ai înţeles greşit? Oamenii nu

cumpără fără să clipească măcar când preţul este de patruzeci de mii de lire.

— Oamenii ca noi, nu, dar Maharajahul, da.

— Mă bucur pentru această casă. Cine e fata pe care ai adus-o aici?

— Secretara lui Madame Landini. Adică, a fost secretara acesteia. Acum, Madame Landini a decis să înregistreze la un dictafon. Locuieşte în Brighton. Tatăl ei a fost patiser.

— În cazul acesta, ar trebui să ştie să gătească.

— Ştie, la nivel de maestru bucătar. De asemenea, e ordonată şi bună gospodină.

— Vai, Rodney, ce norocos eşti! Dacă tot sunt aici, pot s-o cunosc şi eu?

— Da. Te duc la ea acasă. Locuieşte împreună cu mama ei deasupra patiseriei, dar nu mai e a lor de la moartea tatălui ei.

— Trebuie să-mi fi povestit despre ea cum am venit, m-aş fi simţit mai bine. Nu mi-ai spus cum o cheamă.

— Nicola Baird. Dar încă nu e nimic sigur.

— Nu înţeleg. Doar nu vrei să spui că nu te vrea.

— Încă nu i-am propus nimic. Intenţionam s-o fac.

— Intenţionai! Găteşte minunat şi e o gospodină desăvârşită şi tu doar intenţionai! E drăguţă?

— Mai mult decât drăguţă.

— Atunci, există cu siguranţă riscul ca alt bărbat. Adică, te va aştepta o asemenea fată până te hotărăşti?

— Am evaluat comunicaţia, nu pare ameninţătoare.

— Dar tot nu înţeleg de ce nu i-ai spus că o iubeşti.

— Unul din motive: banii. Nu am nici eu, nici ea.

— Ai un serviciu, eşti sănătos şi ai perspective. Dacă te iubeşte. dar, poate că nu te iubeşte. Tu ce crezi?

— Nu ştiu, dar cred că dacă nu m-ar iubi, ar fi dat de înţeles foarte clar. În ceea ce priveşte perspectivele, nu

ştiu.

— Oliver încă mai vrea să-i devii asociat?

— Da. Prefer să rămân unde sunt, dar este posibil ca nu peste mult timp Claudius şi Phoebe să se retragă şi atunci, pentru a salva firma, voi avea nevoie de bani. Numai că singurii bani pe care se pare că-i voi vedea vreodată, sunt cele patruzeci de mii de lire care vor trece pe lângă mine în drumul lor de la Guido la domnul Waring.

— Cât vei cere pentru calea ferată?

— Voi lăsa la aprecierea lui Guido. Vrei s-o cunoşti pe Nicola şi pe mama ei?

— Da, foarte mult. Păcat că unchiul tău nu a menţionat-o şi pe Angela în testament. Oricum nu a lăsat nimic, dar am impresia că nu a inclus-o şi pe ea în testament fiindcă întotdeauna a considerat-o ca fiind preferata tatălui tău.

— Îi voi da jumătate din venitul obţinut de pe urma căii ferate. Pentru trusou.

Regretă cuvântul imediat ce îl rosti. Dar era prea târziu.

— Trusou? Vrei să spui că Angela.

— Nu. Nu e nimic sigur. Oliver a rupt logodna şi a petrecut seara zilei lui de naştere în compania mea, a Angelei şi a doua sticle de şampanie. Apoi a plecat la Oxford şi a început să dea semne că i-ar fi dor de ea. Probabil că e în convalescenţă. Ideea este ca ea să încerce să nu-i cadă în braţe ca o victimă prea uşoară.

— Dacă aş fi procedat şi eu tot aşa cu tatăl tău, nu m-aş mai fi căsătorit niciodată cu el. Adică, aş fi ratat şansa.

— Dacă ar fi s-o iei de la început, alegerea ta ar mai fi aceeaşi?

— Categoric! Cred că nu există pe lume un om mai dificil, dar nici cu mine nu e prea uşor de trăit. Am trecut amândoi prin multe, dar am rămas împreună şi am reuşit,

ceea ce este grozav.

Când s-au oprit în faţa porţii la numărul 12A, înainte ca Rodney să coboare din maşină, din patiserie ieşi o femeie care le spuse că doamna Baird şi fiica plecaseră chiar în acea după-amiază în Elveţia. Nu ştia să spună pentru cât timp.

Îşi continuară drumul până la hotel în tăcere. Cuvintele nerostite ale doamnei Laird „Te-am avertizat că se va întâmpla aşa", îi bâzâiau în urechi. Restul zilei şi parte din ziua următoare s-au ocupat cu instrucţiunile date avocaţilor şi cu închiderea casei. După prânz, părăsiră Brighton-ul.

Aşa cum prevăzuse Rodney, doamna Laird refuză să rămână mai mult la Londra; s-a întâlnit cu Angela şi au luat cina în oraş, după care a luat trenul de noapte spre Cornwall.

Cinaseră într-un restaurant din Soho.

— Ce-aţi făcut cu „Religiile lumii"? întrebă Angela după ce ascultase povestirea evenimentelor. Nicola mi-a povestit despre cărţile acelea.

— Le-am donat bibliotecii locale, răspunse Rodney. Ţi-a spus ceva Nicola în legătură cu intenţia ei de-a pleca în Elveţia?

— Elveţia? Nu, nu mi-a spus niciun cuvânt. Dar şi-a luat toate lucrurile de-aici.

— Ce-a făcut? întrebă Rodney, lăsând jos cuţitul şi furculiţa.

— Şi-a luat toate lucrurile. Spună că vrea să elibereze camera în cazul în care mama s-ar fi hotărât să mai rămână la Londra. Bănuiesc că s-a gândit şi la faptul că, dacă Oliver va fi mai mereu acolo, e mai bine să nu se tot întâlnească unul cu celălalt.

— Rodney mi-a spus că Oliver e la Oxford, spuse doamna Laird.

— A fost. Acum nu mai e. A vrut să merg şi eu acolo, dar eu nu m-am dus, aşa că s-a întors. N-a putut intra în casa lui pentru că Henrietta încă mai avea cheia şi nu părea dispusă s-o înapoieze. În cele din urmă, a recuperat cheia prin intermediul secretarei şi s-a dus acasă.

— A lăsat Nicola vreun mesaj pentru mine?

— Nu. A spus numai că te va suna într-o bună zi să te întrebe cum progresează lucrul la memorii.

Brusc, mâncarea nu mai avu niciun gust pentru Rodney.

O conduse pe mama sa la gară, apoi veni cu Angela acasă.

— Nu duci maşina la garaj? întrebă Angela, surprinsă.

— Nu. Coborâse deja din maşină şi se îndreptă spre casă.

— Rodney, ţi-ai lăsat valiza!

— Mă-ntorc imediat.

Angela intră după el în casă. îl găsi căutând în sertarele din birou.

— Unde naiba…? Gata, l-am găsit.

— *Paşaport*? Pentru ce-ţi trebuie paşaportul?

— Ca să trec graniţa. Pentru ce altceva?

— Mergi în…

— …Elveţia.

— E prea târziu ca să mergi la schi şi prea devreme ca să culegi flori de colţ. Rămâne o singură posibilitate: să cânţi serenade, dar la fereastra cui?

Oliver era deja la uşă.

— Spune-i lui Oliver să-l anunţe pe Claudius că mă întorc cât pot de repede. Pa.

Era în aşa o viteză, încât cuvintele doamnei Major care ieşise special să-i vorbească, rămaseră agăţate undeva în aer.

„… nicio problemă, şi un băieţel minunat!”

Din avion, Londra părea o mare de lumini licărind. Adormi şi se trezi doar înainte de aterizare. După ce a închiriat o maşină, studie hârtia pe care notase adresa Nicolei. Telefonase de la un telefon public şi probabil că doamna de la patiserie, care răspunsese, avea gura plină, aşa că numele notat semăna mai degrabă cu diagrama temperaturii unui bolnav.

Decise în cele din urmă că trebuie să fie vorba despre Chanvier. Era într-o maşină străină, pe o stradă străină, iar locuitorii, în ipostaza că locul era locuit, erau în spatele obloanelor. Ce situaţie penibilă să arunce cu o piatră în altă fereastră! Era fereastra cu balcon sau cea de deasupra?

Se hotărî în cele din urmă şi nimeri obloanele din a treia încercare. I se păru că durează foarte mult până se deschise fereastra. I se păru că a durat şi mai mult până când Nicola a apărut, păşind prin zăpadă, purtând cizme îmblănite, hanorac şi căciulă de lână. Urcară amândoi în maşină.

— Încotro?

— Drept înainte până ajungem într-un loc minunat de unde se pot vedea zorile ivindu-se.

Când ajunseră în dreptul unei creste de munte, Rodney opri maşina, apoi se întoarse spre ea.

— De ce ai fugit fără să spui niciun cuvânr?

— Trebuia să dau un avertisment înainte să plec? Cum ai descoperit Chanvier?

— Am telefonat la patiserie. Ai spus că un bărbat trebuie să aştepte şi să se tot întrebe şi să-şi facă griji şi, în cele din urmă să facă pasul fatal de pe un munte ca acesta; ai spus, de asemenea, că dacă un bărbat vrea o fată, trebuie să meargă la ea şi să-i spună. Ei bine, îţi spun acum. Nu am făcut-o înainte pentru că nu aveam cine ştie

ce perspective. Acum, situaţia s-a îmbunătăţit. Unchiul meu mi-a lăsat tot ce avea.

— „Religiile lumii!”

— Mai mult. Mult mai mult. Calea ferată. Şi casă, numai că, aşa cum ţi-am spus, fusese cumpărată cu mult timp în urmă de avocaţi şi acum, când unul dintre ei m-a privit de sus, convins că nu am cele patruzeci de mii de lire pe care le ceruse pentru casă, am spus „Guido, ocupă-te, te rog de aceasta”, ceea ce Guido a şi făcut. Înţelegi?

— Nu.

— Încep povestea mai de la început. Era un Maharajah care domnea peste statul Hardanipur. Dacă-ţi aminteşti…!

— Da, îmi amintesc. Unchiul tău Julian a fost rezident în Hardanipur.

— Ceea ce nu ştii este că anul petrecut acolo aproape că i-a compromis cariera. Nimeni nu ştia exact ce au făcut, el şi Maharajahul, dar una din distracţiile lor cele mai nevinovate era să construiască machete de căi ferate. Când Maharajahul a văzut instalaţia unchiului Julian, a cumpărat-o cu tot cu casă, fără să se gândească nicio clipă la bani pentru că, deşi şi-a lăsat în Hardanipur palatele, femeile, elefanţii, tigrii şi limuzinele, a fost suficient de precaut pentru a-şi scoate milioanele şi diamantele de acolo. Preţul pentru calea ferată urmează să fie fixat. Dacă te căsătoreşti cu mine, vom putea folosi o parte din această sumă pentru luna de miere. După aceea, am rămâne cu camerele închiriate de la doamna Major, slujba mea la D.S. Claud care s-ar putea încheia când Claudius şi Phoebe se retrag şi…

— …telescopul tău.

— Nu. Nici urmă de telescop. Probabil că l-a vândut pentru a-şi cumpăra trenuleţe. Jumătate din suma căpătată pentru calea ferată va merge la Angela până se căsătoreşte

cu Oliver, după care i-o vom cere înapoi, pentru că vom avea mai multă nevoie de bani decât ea. Pe viitor, viaţa la doamna Major va fi mai plictisitoare pentru că războiul cu noii vecini s-a terminat, a asistat-o la naştere pe Priss Grelby. Şi acum, să nu mai vorbim şi să privim cum apar zorii. Eşti fericită?

— Da.

— Ţi-e foame?

— Mor de foame.

— După micul dejun, te-ntorci cu mine în Anglia?

— Fireşte. Cineva trebuie să aibă grijă ca Oliver să nu plece.

— Mergem la mama ta acasă să bem o cafea fierbinte?

— Nu. Acasă la Hans, cel pe care îl consideram tatăl meu. Surorile lui pregătesc micul dejun în stil englezesc, ouă, costiţă, cârnaţi, roşii, pâine prăjită, unt, dulceaţă de portocale, miere şi cafea.

Rodney opri motorul.

— Ai uitat ceva?

— Da. O luă în braţe. Te iubesc. Ar fi trebuit să-ţi spun asta cu mult timp înainte. Te iubesc foarte… Se întrerupse şi-i dădu drumul. Fir-ar să fie! Fac pariu că acolo e!

— Ce să fie acolo?

— Nu înţelegi? Cercetaşii marini.

— Cercetaşii marini? Ce legătură au?

— Tu ai făcut legătura. Ai amintit de telescop şi mi-am dat seama că asta a făcut cu el.

— Le-a vândut lor telescopul?

— Nu. Dacă l-ar fi vândut, nu ar fi venit la înmormântarea lui. Au venit în semn de omagiu, ceea ce înseamnă că l-a dăruit lor. Foarte bine! O luă din nou în braţe. Ce spuneam înainte să ne întrerupă cercetaşii

marini?

Sfârşit